

பனிப் பாறைகளும் கடுகின்றன

சுன்ஸன்லுநாது கல்லாறு சதீஷ்

பனிப் பாறைகளும் சுடுகின்றன!

கல்லாறு சதீஷ்
(சுவிட்ஸர்லாந்து)

மணிமேகலைப் பிரகரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7, (ப.எண்.4) தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 60^௦ 017.

தொலைபேசி : 434 2926

தொலை நகல் : 0091 044 -434 6082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.net

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	➤ பணிப் பாறைகளும் சுடுகின்றன!
ஆக்கியோர்	➤ கல்லாறு சதீஷ் (சுவிஸ்)
மொழி	➤ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	➤ 1999, 2002
பதிப்பு விவரம்	➤ இரண்டாம் பதிப்பு
உரிமை	➤ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	➤ மேப்லித்தோ
நூலின் அளவு	➤ கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)
அச்ச எழுத்து அளவு	➤ 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	➤ XVI + 224 = 240 பக்கங்கள்
நூலின் விலை	➤ ரூ.65.00
அட்டைப்பட ஓவியம்	➤ ராமு
லேசர் வடிவமைப்பு	➤ எக்ஸ்பிரஸ் கம்ப்யூட்டர்
அச்சிட்டோர்	➤ பி.வி.ஆர். பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-14.
நூல் கட்டுமானம்	➤ தையல்

என்னுரை

வாழ்த்துரை

அணிந்துரை

பனிப் பறைகளும் சுடுகின்றன	1
முறைப்பாடு	16
அந்த இரு வாரங்கள்	24
முடிவில்லாத முகாரிகள்	32
காலச் சுவடுகள்	40
புயலும் பூவும்	47
அணையும் சுடர்கள்	56
நிலைமாற்றும் நிர்ப்பந்தங்கள்	64
இது வேறு உலகம்	74
காலம் கலைத்த காதல்	81
தொலைந்த உறவுகள்	86
மாசற்ற மனங்கள்	93
என் வாழ்வு உன்னோடுதான்	102
ஒரு ஜீவனின் பாதையில்	115
நவீன ஏமாற்றம்	124
தமிழ் எங்களுக்கு உயிர்	130
தூங்காத நினைவுகள்	147
நிலவினில் களங்கமில்லை	157

சமர்ப்பணம்

என்னைப் பெற்றெடுத்து அறிவூட்டி
வளர்த்த என் தாய் - தந்தைக்கும், உயிரினும்
மேலான கோட்டைக்கல்லாறு வாழ்
மக்களுக்கும், தமிழுக்காய் உயிர் தந்து விதை
யாகிப்போன நண்பர்களுக்கும் மற்றும் தமிழ்
வளர்க்கும் அனைத்து பெரியோர்க்கும்
இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

நூலாசிரியர்

என்னுரை

வாசிப்பு என்பது விதையானால் எழுத்து என்பது அறுவடையாகி விடுகின்றது. வாசிப்பு மனிதனை முழுமைப்படுத்தினால், எழுத்து அதற்கு ஆடைகட்டி விடுகின்றது. எனது எழுத்துக்களை, அறுவடை என்றோ, ஆடை என்றோ, என்னால் இப்பொழுது சொல்லிக் கொள்ள முடியவில்லை. காரணம், இது எனது கன்னிப் படைப்பு. அந்த வகையில், இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலை, ஒரு படைப்பாளனின் எழுத்து என்பதிலும் பார்க்க ஒரு வாசகனின் விமர்சனம் என்று சொல்லிக்கொள்ளவே ஆசைப்படுகிறேன்.

புலம்பெயர் நாடுகளில் கலாசாரச் சூழலில் சிக்கி, எமது தமிழ்ப் பெற்றோர்களும், பிள்ளைகளும் எவ்வளவு அழுத்தங்களுக்குள் வாழ்கின்றனர் என்பதை பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன சொல்கிறது.

மொழி, கலை, கலாசாரம் என்னும் எமது தனித்துவங்களை இழந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நாம் எதிர் காலத்தில் ஐரோப்பிய நாட்டுக் கலாசாரத்துடன் எம்மைக் கரைத்துக் கொள்ளப் போகின்றோமா? அல்லது அவற்றைக் காப்பாற்றப் போராடப் போகின்றோமா? — இந்த வினா என்றும் எனக்குள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த அக்கறையின் வெளிப்பாடே “பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன.”

தமிழர் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே உலகின் பல பாகங்களுக்கும் புலம் பெயரத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் உயிரைக் காப்பதற்காகப் புறப்பட்டவர்கள் அல்லர். ஆனால், சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்குள் எமது ஈழத்தமிழ்ச் சமூகம் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் புலம் பெயர வேண்டியவர்களானோம். அதிலும் இலட்சக்கணக்கானவர்கள் வளர்ச்சி

யடைந்த மேலைத் தேய நாடுகளுக்கு வந்து சேர்ந்தோம் என்பது இழப்பிலும், எமக்குக் கிடைத்த பொருளாதார வெற்றியாகும். இந்த வெற்றியொன்றே எமக்குப் போதுமென்று நாம் நின்றுவிடப் போகின்றோமா? அல்லது, பெரும்படை கொண்டு அழிக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ்மொழியை, புலம்பெயர் சூழலிலும் வளர்க்கப் போகின்றோமா? எனும் வினாவும் என்னை எழுதத் தூண்டியது.

அதுமட்டுமின்றி, புலம் பெயர்ந்து முதல் நபராக இந்த சுவிற்சர்லாந்து நாட்டில் நுழைந்த தமிழன் எப்படி இங்கே தன் இருப்பை நேற்று உருவாக்கிக் கொண்டான் என்பதற்கு எப்படி, எந்த எழுத்துச் சான்றுகளும் இல்லையோ அதே போல் இல்லாமல் இன்றைய தமிழன் எப்படி வாழ்ந்தான் என்று நாளைய சந்ததி தெரிந்து கொள்ளவும் எனது பேனா மை சிந்திக் கொண்டு இருக்கிறது.

மொழியைக் காரணமாகக் கொண்டு அடக்கப்பட்ட மக்களாகிய நாங்கள், அந்த மொழியை அழிந்து விடாமல் காப்பாற்ற வேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டாயத்திற்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். புலம்பெயர் சூழலில், தமிழ் வானொலிகளும், தமிழ்த் தொலைக்காட்சியும், தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், தமிழ்ச் சங்கங்களும், தமிழ் எழுத்தாளர்களும், தமிழ்ப் பேச்சாளர்களும், அதிக அக்கறையுடன் தமிழை ஒலிக்க வைத்துக் கொண்டு இருப்பதனால், மொரிசியஸ், தென்னாபிரிக்கா, சிசெல்ஸ், ரியூனியன் போன்ற நாடுகளில் தமிழ் தேய்ந்து போனது போன்ற அபாயச் சூழல் எமக்கு இல்லையென்றாலும், இது குறித்த அக்கறையுடன் ஒரு மொழி விழிப்புணர்ச்சி, ஒரு பிரசார இயக்கமாகச் செயல்படாமல் போனால் நாங்களும் தமிழ் மறந்த தமிழ்ச் சமூகமாக மாறிவிடுவோம்

எனும் அச்சம் எனக்கு உண்டு. இந்தத் தமிழ் வளர்ச்சிக் காக என் எழுத்துக்கள் எதிர்காலத்திலும் கொடி பிடிக்கும்.

தூய தமிழே எனது இலட்சியமாக இருந்தாலும், தொகுதியில் காணப்படும் கதைகளில் பழக்க தோசம் காரணமாகவோ, பிரிட்டிஷ்காரர்களிடம், பல தலை முறைகள் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததன் காரணமாகவோ, ஆங்கிலச் சொற்கலப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம். அத்துடன், ஒரு குறுகிய அவகாசத்திற்குள், இந்த நூலின் வெளியீடு சுவிற்சர்லாந்தில் நடைபெறத் தீர்மானிக்கப்பட்டதாலும், எனது முதல் நூல் இது என்பதாலும் குறைகளை மன்னித்து நிறைகளை மட்டுமே நினைத்துப்பார்ப்பீர்கள் என நம்புகிறேன்.

எனது பன்னிரெண்டு வருட எழுத்துப் பயணத்தில், தொடர்ச்சியாக எழுதிக் கொண்டிருக்காவிட்டாலும், எனது எழுத்துக்களை ஏற்று பிரசுரித்த நன்றிக்குரிய பத்திரிகைத் துறைக் கனவான்களை நான் மறந்து விடவில்லை.

அந்த வகையில் ஈழநாடு ஆசிரியர் எஸ். எஸ். குகநாதன் அவர்களுக்கும், ஈழகேசரி ஆசிரியர் ஈ. கே. ராஜ கோபால் அவர்களுக்கும், வீர கேசரியின் முன்னாள் பத்திரிகை யாளர்களான, அமரர் இரா. நித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும், இரா. உதயகுமார் அவர்களுக்கும், எஸ். பாண்டியன் அவர்களுக்கும். அன்டன் எட்வர்ட் அவர்களுக்கும், தமிழ் ஏடு ஸ்தாபகர் சி. என்.பாலசுப்பிர மணியன் அவர்களுக்கும் என் இயதம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என் எழுத்துப் பயணத்துக்கு மலர்களாலும், பரிசுகளாலும் வாழ்த்து வழங்கிய, என் உயர்ந்த நேசத்துக்குரிய கவிஞர் வைரமுத்து அவர்களுக்கும்,

முன்னுரை எழுதி, என்நிலை வாழ்த்தி, இதயத்தில் இருக்கும் இலக்கியச் செம்மல் — நட்சத்திர எழுத்தாளர் லேனா தமிழ்வாணன் அவர்களுக்கும், இந்தத் தொகுப்பு நூல் மிக விரைவில் வெளிவரக் காரணமாக இருந்த மணிமேகலைப் பிரசுர இயக்குநர் பண்பாளர், ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

“தூங்காத நினைவுகள்” என்னும் எனது தொடர் கதையைப் பிரசுரித்த தமிழ் ஏடு பத்திரிகை நிறுவனர் சி. என். பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் நன்றி.

இத் தொகுதியை மிகச் சிறப்பாக உருவாக்கி வழங்கிய மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினருக்கும், இந்நூலை வாசிக்கும் வாசகர்களுக்கும் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

உங்கள் கருத்துகள் விமர்சனங்களை பின்வரும் முகவரிக்கு எவ்வழியிலேனும் அனுப்பினால் நிச்சயம் பதில் எழுதத் தயாராக இருக்கிறேன்.

— நன்றி —

தற்போதைய முகவரி

ARULRASA NAGESWARAN

SCHONMAT STRASSE - 08

6034 - INWIL SWITZERLAND

T.P : 041 4480227

mobile - 0797742129

E.mail : geswar@yahoo.com

homepage : www.intamm.com/satheesh

காதல் திருவிழா !

வசந்தங்களே!

வந்து

வாழ்த்து மலர்

தூவுங்கள்!

நட்சத்திரங்களே!

வந்து

அட்சதை போடுங்கள்!

தூரங்களால் விலக்க முடியாதது
காதல்...

காலங்களால் பிரிக்கமுடியாதது
காதல்...

காலம் தூரம்
இரண்டையும் வென்ற
இணையற்ற தம்பதிகளே!

உங்கள்

கரங்கள் நான்கு;

காரியம் ஒன்று.

கண்கள் நான்கு;

பார்வை ஒன்று.

உடல்கள் இரண்டு;

உயிரோ ஒன்று.

நிலவுள்ள வரையில்

நீங்கள் வாழ்க!

நீலமுள்ள வரையில்
நீங்கள் வாழ்க!

காற்றும் கடலும்
இருக்கும் வரைக்கும்
கணவன் மனைவி
கலந்து வாழ்க!

உலகைப் பார்த்து
வாழ்ந்தது போக
உங்களைப் பார்த்து
உலகம் வாழ்க!

விண்ணில் எத்தனை
மீன்கள் உளவோ
மண்ணில் அத்தனை
காலங்கள் வாழ்க!

ஆல்ப்ஸ் மலையின்
பனிக்கட்டியாய்
இதயம் குளிர்ந்து வாழ்த்துகிறேன்.

வாழ்த்துகளோடு.....

வைரமுத்து

9.4.1999ல் நடந்த நூலாசிரியர் சதீஷ் — உஷா திருமண
வாழ்த்துத் தெரிவித்து கவிஞர் வரவேற்புக்கு நேரில் பாடிய
கவிதை.

நாள் : 09—04—1999

இடம் : அபு பேலஸ், சென்னை.

ஓர் எழுத்தாளரைச் சந்திக்கும் முன் அவர் எழுத்துக்களைப் படித்து, அவரைப் பார்க்கும் ஆவல் தூண்டப் பெற்று, மனதிற்குள் ஆயிரம் அபிமானங்களை வளர்த்துக்கொண்டு, அந்த இனிய சந்திப்பிற்காகக் காத்திருந்து காத்திருந்து கண்கள் பூத்துபோக, போதாக்குறைக்கு அவர் வேறு கனவில் வர, அல்லது அவருடன் எப்படியெல்லாம் உரையாடலாம்; என்னவெல்லாம் கேள்வி கேட்கலாம் என்றெல்லாம் கற்பனை செய்தவாறு காலங்கள் உருண்டு கொண்டிருக்க, ஆனால் அவரைச் சந்தித்த மாத்திரத்தில் உலக உருண்டையே தொண்டைக்குள் வந்து உட்கார்ந்து கொள்வதைப் போன்ற அடைப்பு ஏற்படுவதும் தான் உலகில் அதிகமாக நடக்கும் வாசக — எழுத்தாளச் சந்திப்புகள். (அப்பாடா மூச்சு வாங்குகிறது; காரணம் என் 26 வருட எழுத்துலக வாழ்க்கையிலேயே இவ்வளவு நீளமான வாக்கியத்தை எழுதியதாக எனக்கு நினைவு இல்லை)

ஆனால் கல்லாறு சதீசுடனான சந்திப்பு என்னைப் பொறுத்தவரை முற்றிலும் மாறுபட்டது.

ஆமாம். சதீசின் எழுத்துக்களைப் படிக்கும்முன் அவரைச் சந்தித்தேன்; அவரை என்னுடைய வாசகர் என்ற வகையில்.

பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன என்கிற இச்சிறுகதைத் தொகுப்பைப் படித்தபின் எனக்குள் ஓர் இரசாயன மாற்றம் நிகழ்ந்துவிட்டது. நான் இவரது இரசிகனாக மாறிவிட்டேன்!

அழகான இலங்கைத் தமிழில் அவர் விரைவின்றி ஆற அமரப் பேசிய போதும், மிக அடக்கமானவராக இவரைக் கண்டபோதும் இவருக்குள் இப்படி ஒரு

மகத்தான படைப்பாளி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதையே என்னால் ஊகிக்க முடியாமல் போனது விந்தைதான்.

மே 99இல் தான் எங்கள் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. ஆனால் என் இதயத்தில் இவ்வளவு விரைந்து ஏக்கர் கணக்கில் இடம் பிடிப்பார் என்று நான் கணித்தேனில்லை.

என் உடன்பிறந்த சகோதரர் என்றும் பாராமல் எங்களை இணைத்து வைத்த ரவி தமிழ்வாணனுக்கு நன்றி சொல்கிறேன்.

ரவி சொல்லிவிட்டார், இது ஓர் அவசரத் தயாரிப்பு; உன் அணிந்துரை இரண்டே தினங்களில் வேண்டும் என்று. ஏற்காட்டில் எங்கள் மலையில்லத்திற்குப் பயணமாகிக் கொண்டிருக்கும் அவசரத்தில் அச்சிடப் பட்ட கதைகளைக் கையில் திணித்தார்.

ஏற்காட்டில் இதை எழுதும் போது நல்ல குளிர் (16 டிகிரி). இதை மீறிய சூடு என் உள்ளத்தில். இந்தக் கதகதப்பு 'சூடும் பனிப் பாறை' களால் உருவான ஒன்று.

ஒவ்வொரு கதையையும் படிக்கப் படிக்க இதயம் கனத்துப் போகிறது. சொந்த மண்ணில் பட்ட துன்பம் தாங்கமாட்டாது வந்தால், வந்த மண்ணிலும் துன்பம்! உடம்பு சுவிஸ்ஸில் என்றாலும் நினைவெல்லாம் பிறந்த மண்ணின் மீதுதான். தம்மின மக்கள் மீது எழும் அன்பினை, அழுது வடியாமல் அற்புதமாகப் படைத்திருக்கிறார் சதீஸ்.

மனிதருக்கு இறை நம்பிக்கை மிக அதிகம். அவ்வப்போது அவனை இழுக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை இவரால்.

வயதிற்கு மீறிய சிந்தனைகள்; மனப் பக்குவம். மிகைப்படுத்தப்படாத நடை. யதார்த்தத்தை விட்டு

விலகாத சம்பவங்கள்; கதைகள், செயற்கை தட்டாத இந்த மனிதரின் எழுத்துகள் இதயத்தில் 'பச்சக்' என்று ஒட்டிக் கொள்கின்றன.

இந்த உலகில் பிரதானமான விஷயங்கள் அன்பும் காதலும்தான் என்று அடித்துக் கூறுகிறார்.

'காதலர் இயக்கம் என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அதற்கு தாஜ்மகாலைச் சின்னமாக வைத்து, ஆட்சியைக் கைப்பற்றி, எல்லோரையும் காதல் செய்யச் சொல்லி சட்டம் இயற்றி, காதலுக்கு எதிரான நபர்களுக்குத் தூக்குத் தண்டனையும், காதலை ஊக்கப்படுத்த காதலிப்பவர்கள் வீட்டிற்கு கூப்பன் முத்திரையும் மற்ற சலுகைகளும் வழங்க வேண்டும் என்கிற இந்தியக் கவிஞனின் அற்புதமான கற்பனையை உரிய இடத்தில் சேர்த்துப் பிரமாதப்படுத்தி யிருக்கிறார். நேசிக்கக் கொடுத்த இதயத்தைப் பணத்தை நேசிப்பதற்காக வாடகைக்கு விட்டு விடுகிற சமூகத்தைப் பார்த்து 'இது வேறு உலகம்' சிறுகதையில் கோபப்படுகிறார். தமிழ்ப் பண்பாடும், சுவிஸ் பண்பாடும் இணைய மறுப்பதற்கு ரமேஷ்—ரமாவின் வாழ்க்கை நல்ல முன்னுதாரணம்.

என்னைக் கேட்டால் முதல் கதையும் முடிவுக் கதையும் அசத்தல் இரகம் என்பேன். கழுகுகளுக்கு மத்தியில் வளரும் கோழிக் குஞ்சாய் ஒரு தமிழ்ப் பெண். பெயர் வாசுகி. கடைசியில் "நான் தமிழ் மகளம்மா!" என்று பெருமைப்பட்டு நம்மினப் பெருமையை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார். நம் நெஞ்சு நிமிர்கிறது.

சதீஸ்! உங்கள் மீது செல்லக் கோபம் எனக்கு. ஏன் என்கிறீர்களா? நிலவினில் களங்கமில்லை கதை, சிறுகதையல்ல. அது நெடுங்கதை (49 பக்கங்கள்). இன்னும் சொல்லப் போனால் அதில் ஒரு நாவல் அளவிற்கு கருவில் வலிமை இருக்கிறது. தனி நாவலாகவே

எழுதியிருக்கலாமே; ஏன் இப்படி ஒரு சிங்கத்தை கூண்டில் அடைத்தீர்கள்?

மனைவி கொஞ்ச நாள்களுக்கு உடன் இல்லையே என்பதற்காக எவ்வளவு ஏங்கியிருக்கிறீர்கள் சதீஷ். உங்கள் உஷா கொடுத்து வைத்தவர். பல பெண்களுக்குக் காலம் முழுமைக்கும் தன் கணவர் தன்னிடம் அன்பாக இருக்கிறாரா என்கிற சந்தேகம் தொக்கியே நிற்கிறதே! உங்கள் அன்பை கட்டுரையாக அல்ல, கவிதையாய்க் காவியமாய் வடித்துத் தள்ளி விட்டீர்கள். ‘அந்த இரு வாரங்கள்’ ஒவ்வொரு கணவனும் படிக்க வேண்டிய, ஆனால் பல மனைவிகள் கண்ணிலும் பட்டுவிடக் கூடாத கவிதை. கதைத் தொகுப்பில் அடங்காத கட்டுரையாக இது இருந்தாலும் உங்களது அற்புத அணுகுமுறைக்காக உங்களுக்கு விதிவிலக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

முறைப்பாடு கதையில் ஒரு நல்ல சஸ்பென்ஸை வைத்திருக்கிறீர்கள்.

நிலை மாற்றும் நிர்ப்பந்தங்கள் கதையில் முதல் பதிப்பு, மறு பதிப்பு என்கிற உதாரணத்தை மிகவும் இரசித்தேன்.

இன்னும் நிறையச் சொல்லலாம்.

வாருங்கள் நண்பர்களே: இந்தக் கல்லாறு சதீஷைக் கைகுலுக்கி வரவேற்க வாருங்கள்.

மிக்க அன்புடன்,

லேனா தமிழ்வாணன்.

இரண்டாம் பதிப்பின் என்னுரை

இனிய வாசகர்களே!

இரண்டாவது பதிப்பாக மலரும் “பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன” எனும் இந்த நூல், எனது வாழ்க்கைப் பாதையில் முக்கிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியதுடன் வாசகர்கள் மத்தியில் பலத்த வரவேற்பையும் பெற்றுத் தந்தது.

இன்றும் கூட இந்த நூலுக்கான தேடல் வாசக உலகிலிருந்து பலமாக, எனது தொலை மணிகளை ஒலிக்க வைப்பதனால் பலத்த சிரமத்தின் மத்தியிலும் இரண்டாவது பதிப்பை உடனே வெளியிட வேண்டிய தேவையைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

தமிழ்நாடு — லில்லி தேவசிகாமணி நினைவிலக்கிய விருதும், சுவிஸ் அரசின் ஊக்குவிப்புப் பணப்பரிசும் இந்த நூலுக்குக் கிடைத்ததுடன், சுவிஸ் அரசு கலாசார நிறுவனங்கள், இந்த நூலிலுள்ள சில கதைகளை ஜேர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்ப்புச் செய்ததுடன் அதன் வாசிப்பு அரங்கினையும் ஏற்பாடு செய்து எனது எழுத்துப் பயணத்துக்கு மலர்ப்பாறை போட்டுத் தந்ததனையும் பத்திரிகைகள், வானொலிகள், வாசகர்கள் இந்த நூலுக்கு வழங்கிய ஆதரவினையும் நன்றியுடன் நினைத்துக் கொள்கின்றேன்.

மிக்க அன்புடன்,
சதீஷ்

சுவிஸ் (07.03.2002)

பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன !

வாசுகி தாயிடம், ஆசிரியை கொடுத்த கடிதத்தை நீட்டினாள். அதை வாசித்துப் பார்த்த தாய்க்கு உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது.

“நான்கு நாட்கள் பாடசாலைச் சுற்றுலாவிற்கு உங்கள் மகளும் வருவதால் அந்தப் பதினான்கு வயதுப் பிள்ளையின் எதிர்காலத்தைக் கருத்தில்கொண்டு கருத்தடை மாத்திரைகள் கொடுத்து அனுப்பவும்” என்றிருந்தது.

உடனே தொலைபேசி எடுத்து, ஆசிரியையுடன் தாய் கதைத்தார்.

“ஏன் ரீச்சர் நீங்கள் இந்தச் சின்னக் குழந்தையிடம் கருத்தடை மாத்திரை வாங்கி வரச் சொல்லி எழுதியுள்ளீர்கள்.”

“அது சின்னப்பிள்ளையில்லை. ஓர் ஆணுடன் உறவு கொண்டால் குழந்தை உருவாகிவிடும் வயது. அதைத் தடுக்கத் தான் கருத்தடை மாத்திரை கொண்டு வரச்சொன்னேன்.”

“நீங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இடம் காட்டக் கூட்டிப் போகின்றீர்களா அல்லது உறவைப் பயிற்றுவிக்கக் கூட்டிப் போகின்றீர்களா?”

“எனது பொறுப்பில் பதினைந்து பெண்பிள்ளைகளும், இருபத்தைந்து ஆண் பிள்ளைகளும் வருகிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பதினான்கு, பதினைந்து வயதுக்குட்பட்டவர்கள். ஒவ்வொருவரும் என்ன செய்கிறார்களென்று, எந்த நேரமும் நான் கவனித்துக் கொண்டு இருக்க முடியாது. அப்படி அவர்கள் விரும்பி என்ன செய்தாலும் அதைத் தடுக்கும் உரிமையும் எனக்குக் கிடையாது. அதனால் முன்னெச்சரிக்கையாக கருத்தடை மாத்திரைகளைக் கொண்டு வரச் சொன்னேன்.”

“இது சரியான அநியாயம் ரீச்சர்! இதை எங்கட சமுதாயம் ஒரு போதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாது.”

“உங்கள் சமூகம் ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்ளா விட்டாலும், நாங்கள் மனித சமூகத்தின் இயல்பான வாழ்க்கையை, உயரினங்களின் தன் ஊக்க வாழ்க்கையை ஏற்றுக் கொண்ட சமூகம். நீங்களும் எங்கள் சமூகத்தில் மனநிறைவுடன் வாழ வேண்டுமானால், எங்களைப்போலவே வெளிப்படையாக வாழக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும், அதுதான் உங்களுக்கும் நல்லது; எங்களுக்கும் நல்லது.”

“நீங்கள் என்ன சொன்னாலும், ஒரு பெண்பிள்ளை பதினான்கு வயதில் உடலுறவு கொள்வதென்பது எங்கள் சமூகத்தில் கிடையவே கிடையாது. தமிழ்நாட்டில் கூட

பெண்களின் திருமண வயது இருபத்தியொன்றென்று சட்டமியற்றியுள்ளனர்.”

“இப்பொழுது, உங்கள் நாட்டு இனப்பெருக்க அதிகரிப்பால் அப்படிச் சட்டம் கொண்டு வந்திருப்பார்கள். நீங்களும் கருத்தடை மாத்திரையை இதே போல் பயன்படுத்தப் பழகினால் சனத்தொகை பெருக்கமே ஏற்பட்டிருக்காது. அத்துடன் உங்களுடைய சமூகத்தில் பாலர் திருணம், பலதாரமணம், உடன்கட்டையேறுதல் போன்ற மூடப்பழக்க மெல்லாம் இருந்தது; இப்பொழுது அவை நீக்கப்பட்டிருந்தாலும், மனதளவிலும், கலாசார ரீதியிலும், நீங்கள் வாழும் சமூகத்துடன் ஒன்றுபட்டுப் போக வேண்டும்.”

“என்னால் இதை நினைத்துப் பார்ப்பதே பாவம் போல் இருக்கிறது. எங்களுடைய சமூகத்தில் எனது திருணம் கூட, எமது அம்மா, அப்பா பேசிச் சீதனம் கொடுத்துத்தான் செய்து வைத்தார்கள். அதே போல்தான் எனது மகளுக்கும் நாங்கள் திருமணம் செய்து வைப்போம்; அதைவிட்டு பிள்ளை விரும்பியவரை மணம் முடிப்பதையோ திருமணத்திற்கு முன் வெளியே சுற்றுவதையோ நான் ஒரு போதும் அனுமதிக்க மாட்டேன்.”

“உங்கள் சமூகத்தின் திருமண ஒழுங்கு என்பது விசித்திரமானது. சீதனம் கொடுத்தல், அதற்காகப் பெண்ணை நெருப்பில் கொளுத்துதல், தற்கொலை செய்தல் என்பதெல்லாம் உங்கள் சமூகத்தின் குறைபாட்டின் எச்சங்கள்தான்.”

“அது ஒரு சிலர்தான் செய்கின்றார்கள். எல்லோரும் இல்லை. எங்களைப் பாருங்கள். நாங்கள் எவ்வளவு அன்பாக மூன்று பேரும் குடும்பம் நடாத்துகின்றோம். எங்களுக்கு ஒரே

மகள்தான். அவள்தான் எங்களின் உயிர். அவளுக்கு ஏது மென்றால், நாங்கள் தற்கொலையே செய்து கொள்வோம்.”

“நீங்கள் வேலைக்குச் செல்கிறீர்களா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“எனது மகளையும் கணவனையும் பராமரிப்பதற்கே எனக்கு நேரம் போதாமல் இருக்கின்றது. அப்படியிருக்க எப்படி நான் வேலைக்குச் செல்ல முடியும்?”

“உங்களின் இந்த நிலைப்பாட்டால்தான் நீங்கள், மகளுக்கு ஏதுமென்றால் தற்கொலையே செய்துகொள்வோம் எனும் மனநிலைக்கு வருகின்றீர்கள். உங்களின் சொந்த நாட்டுச் சமூகத்தில் இந்தப் பிள்ளைப் பாசம் என்பது எதிர்காலப் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடாகவும் நான் காண்கின்றேன். ஏனென்று சொன்னால், அரசு உத்தியோகம் இல்லாத பலருக்கு வயதானால் பிள்ளைகளின் பராமரிப்புத்தான் அவசியத் தேவையாக இருக்கின்றது. பிள்ளைகள், அன்பு செலுத்தப் படாமல் வளர்க்கப்பட்டால், எதிர்காலத்தில் அவர்களும், எங்களைக் கைவிட்டு விடுவார்கள் என்று அஞ்சுகின்றீர்கள்.”

“அப்படி இல்லை, மிருகங்களுக்குக் கூட பிள்ளைப் பாசம் எவ்வளவு தூரம் இருக்கின்றது? கோழி தன் குஞ்சைக்கொத்த வரும் காகத்திடமிருந்து எப்படித் தனது குஞ்சைக் காப்பாற்றுகின்றதோ அப்படித்தான், இயற்கை யாகவே நாங்களும் எந்த பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் அன்பு செலுத்துகின்றோம்.”

“நீங்கள் கூறுவது சரிதான். ஆனால், இயற்கையாக வரும் இயல்புக்கத்தை இந்த அன்பைச் செலுத்தி நீங்கள் சிதைக்கின்றீர்கள். உங்கள் மகளின் உடைகளைக் கழுவுவது யார்?”

“நான்தான். உடைகளை மட்டுமல்ல, எனது மகளுக்கு வேண்டிய சூ, சொக்ஸ், எல்லாம் எடுத்து வைப்பதிலிருந்து, அவளின் படிப்பறை, படுக்கையறை, என்பனவற்றை ஒழுங்கு படுத்திக் கொடுப்பதும் நான்தான். இதற்கும் மேலாக, அனேகமாக உணவைக் கூட நான்தான் மகளுக்கு ஊட்டி விடுவேன். அப்படி வளரும் குழந்தைக்கு எப்படி ரீச்சர் நான் கருத்தடை மாத்திரைகளைக் கொடுப்பேன்?”

“இங்கே தான் நீங்கள் பெரிய தவறு விடுகின்றீர்கள். தாய் — சேய் பாசம் என்பதும் ஒரு வரையறையில் இருக்க வேண்டும். இதையும் கடந்து நீங்கள் சென்றுவிடுகின்றீர்கள். இதனால்தான் உங்கள் சமூகத்தில் மாமியார் — மருமகள் சண்டை கூட கூர்மையடைந்து போய் உள்ளது. அதைவிட, பிள்ளை வளர்ப்பு என்று சொல்லி, உங்கள் சக்தியை வீணாக்கி உழைக்காமலே, காலத்தைக் கடத்தி, உங்களையும் மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாக்கிப் பிள்ளையின் ஆரோக்கியமான எதிர்காலத்தையும் சிதைக்கின்றீர்கள்.”

“அதை எப்படி ரீச்சர் நீங்கள் கூறமுடியும்?”

“நீங்கள் நாளெல்லாம் வீட்டிலேயே அடைந்து கிடக்கின்றீர்கள். உங்கள் உலகம் மகள், கணவன் என்பதுடனே நின்று விடுகின்றது. எனவே என் மகள் எப்போது பாடசாலையில் இருந்து வருவாள் எனும் அதீத எதிர்பார்ப்புடன் இருக்கின்றீர்கள். அவளின்றி உலகம் இல்லை எனும் முடிவுக்கு வருகின்றீர்கள். ஆனால், நீங்கள் வேலைக்குச் சென்றால், உங்கள் உலகம் வேறுபடும்; வேலையின் தாக்கம், உங்களை உங்கள் மேல்

அக்கறை கொள்ள வைக்கும்; வீட்டுக்கு வந்தால் ஓய்வெடுக்கத் தூண்டும்; மற்றவர்களை அவரவர் வேலையை அவரவர் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லத் தூண்டும். அதைவிட உங்கள் இறுதிக் காலத்துக்கு பென்சன் பணம் கிடைக்கும். சேமலாப நிதி கிடைக்கும். இப்படி உங்கள் தனி வாழ்க்கை ஸ்திரம் அடைந்திருந்தால், மகளுக்கு ஏதுமென்றால் தற்கொலை செய்து கொள்வோம் எனும் மன நிலை உங்களுக்கு ஏற்படாது. எனவே இந்தச் சுவிஸ் சமூகத்தில் வாழும் நீங்கள் அச்சமூக மனோபாவத்தைப் புரிந்து கொண்டு அச்சமூகத்தைப் போல் வாழக் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். எனவே, மகளை குறிப்பிட்ட மாத்திரைகளுடன் அனுப்பி வையுங்கள்.”

“இல்லை ரீச்சர், என்னால் முடியாது; நான் அப்படி மகளை அனுப்பமாட்டேன்.”

ரீச்சருக்கும் சற்றுக் குழப்பமாகி விட்டது. பாடசாலை யிலேயே மிகவும் திறமையாகப் படிக்கும் மாணவி இந்தத் தமிழ்ப் பெண். இவர்கள் இந்தப் பிள்ளை “மற்றவர்களுடன் பழகாதல்” எனும் பாடத்தில் குறைவாக புள்ளிகள் பெறக் காரணமாக இருக்கின்றார்கள் என்று நினைத்தார்.

“சகோதரி... உங்கள் மகள், இங்குள்ள எமது நாட்டு மாணவிகள், மாணவர்களை விடவும் கெட்டிக்காரியாக இருக்கின்றார். அந்தப் புத்திசாலித்தனத்தால், மற்ற மாணவர்கள் மத்தியில் அவளுக்கென்று தனிமரியாதை உள்ளது. ஆனால், ஆண்பிள்ளைகளைக் கண்டால் கதைக்காமல் தலை குனிந்து செல்கின்றாள். அதுவும் கூடாது. இங்கே மற்றப் பிள்ளைகள் எப்படியோ, அதே போல் சகஜமாகப் பழக வேண்டும். அப்படிப் பழகாவிட்டால், ‘பழகுவதற்கான’ புள்ளிகள் கிடைக்காது. பிற்காலத்தில் வேலை செய்யும் இடங்களிலும், சரியான

முறையில் மற்றவர்கள் ஒத்துழைக்க மாட்டார்கள். ஏற்கனவே, வெளிநாட்டுக்காரர், அகதிகள், கறுப்பர்கள், கையால் சாப்பிடுபவர்கள், என்று எமது மாணவர்கள் மத்தியில் உங்களைக் குறித்த விமர்சனங்கள் உண்டு. எனவே, இவற்றையெல்லாம் கடந்து படிப்பதில் காட்டும் அதீத புத்திசாலித் தனத்தால், உங்கள் பிள்ளைகள் முன்னேறிவிடுவார்கள். ஆனால் படிப்பு மட்டுமே போதுமென்று இருக்காது மனம் விட்டுப் பழகவும் வேண்டும்.”

“என்ன ரீச்சர் இந்த வயதிலேயே ஆணும், பெண்ணும் இணைந்திருக்கலாம் என்று கூறுகின்றீர்களா?”

“சகோதரி, எங்களுடைய எச்சரிக்கையான கருத்துகளை நீங்கள் இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. எமது நாட்டுச் சட்டத்தின்படி ஒரு பெண், ஆணுடன் பதினெட்டு வயதுகளின் பின்னர்தான் வாழ முடியும். ஆனால், அது நடைமுறையில் சாத்தியமாக இங்கே இல்லை. சுமார் மூன்று சகாப்தங்களுக்கு முன், எங்கள் சுவீஸ் சமூகம் உங்களுடைய இன்றைய மனோபாவத்தில்தான் இருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது அது கடந்த காலம் மட்டும்தான். அப்படிப்பட்ட சமூகத்தில் வாழும் நீங்கள் அவற்றை அனுசரித்துப் போவதுதான் சரி. இந்தச் சுவீஸ் பூமியில் அப்பின் மரங்களும், பியர்ஸ் மரங்களும்தான் வளரும். மாமரங்களும், கொய்யா மரங்களும் வளரா. இந்த இயற்கையே இப்படியிருக்கும் போது, நீங்கள் மட்டும் எப்படி இயற்கைக்கு விரோதமாக வாழலாம்?”

“இங்குள்ள கால நிலையால்தான் மாமரங்கள் இங்கே முளைப்பதில்லை.”

“ஆம், அதே கால நிலையால்தான், இளவயதிலே காதலர்கள் இங்கே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றார்கள். அதே

கால நிலையாலதான், அதிகமான இளைஞர்கள், இளைஞிகள் புகைக்கக் கற்றுக் கொள்கின்றார்கள். இயற்கையோடு உடன் பட்டுப் போகும் இவற்றைப் பெற்றோர்களான நாங்கள் பெரிதாக விரும்புவதேயில்லை. ஆனால் நிலமை அப்படி இருக்கின்றது. எங்களுடைய ஆசைகள், நடைமுறை வாழ்க்கையோடு வேறுபட்டுக் கிடக்கின்றது. ஆசைகளையும், யதார்த்தத்தையும் போட்டு நாம் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது.”

இப்பொழுது தாயின் ஸ்தானத்துக்கு வந்த ரீச்சர் விளங்கப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

“சகோதரி! உங்கள் கணவர் ஆயுள் காப்புறுதி செய்து உள்ளாரா? அல்லது விபத்துக் காப்புறுதி செய்துள்ளாரா?”

“ஆம், ரீச்சர், இரண்டுமே செய்துள்ளார்.”

“எதற்காக இந்தக் காப்புறுதிகளைச் செய்துள்ளார்?”

“சில வேளை விபத்து நடந்தால், அதற்கான நஷ்ட ஈட்டைப் பெறவும், உயிருக்கு ஏதுமென்றால் குடும்பத்தை நல்ல நிலையில் காப்பற்றவும்...”

“விபத்தோ, மரணமோ நடப்பதை நீங்கள் விரும்புகின்றீர்களா?”

“ஐயோ, கடவுளே! அப்படி எதுவும் நடந்திரக்கூடாது. நடந்தால் நாங்கள் இருக்கவே மாட்டோம்.”

“பார்த்தீர்களா? உங்களுக்கு விபத்து நடப்பது விருப்ப மில்லை; மரணம் நடப்பதும் விருப்பமில்லை. ஆனால், அப்படி ஏதும் நடந்தால், அவற்றிலிருந்து விடுதலையடைய காப்புறுதி செய்து கொண்டுள்ளீர்கள். அதே போல்தான், எந்தவொரு பிள்ளையும் கண்டபடி கூடவும், சேரவும், ஆசிரியர்களான

நாங்களோ, பெற்றோர்களான நீங்களோ விரும்புவதில்லை. ஆனால் தப்பித்தவறி ஏதாவது விபத்து நடக்காமல் இருப்பதற்காகத்தான் நாங்கள், ஒரு காப்புறுதி போல மாத்திரைகளைக் கொண்டு வரக் கூறுகின்றோம்.”

“ஏன் ரீச்சர், யாராவது பெண் பிள்ளைகளுக்கு இப்படி ஏதாவது கடந்த காலத்தில் நடந்துள்ளதா?” தாயின் குரலில் வேதனை தெரிந்தது.

“நிச்சயமாக! பதிமூன்று, பதினான்கு வயதுப் பிள்ளைகளில் சிலர், மாணவர்களால் மட்டுமல்ல, காமவெறிபிடித்த சில ஆசிரியர்களாலும் சிதைக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட நிகழ்வில் இருந்து காப்பாற்றுவதற்குத்தான், பாடசாலை முடிவிற்படி இப்படி, மூன்று, நான்கு இரவுகளைக் கொண்ட விடுமுறைப் பயணங்களுக்கு மாத்திரைகளுடன் வரச் சொல்லி வலியுறுத்துகின்றோம்.”

“என்னால முடியாது ரீச்சர். நீங்கள் என்னதான் கூறினாலும், எனது பிள்ளைக்கு மாத்திரையை மட்டுமல்ல பிள்ளையைக் கூடப் பாடசாலைக்கு இனி அனுப்புவதையே நான் நிறுத்தி விடுவேன்.”

“சகோதரி, தயவு செய்து அப்படியெதுவும் செய்து விடாதீர்கள். எனக்குக்கூட இரண்டு பெண்கள் இருக்கின்றார்கள். ஒருவருக்கு பதினாறு வயது, மற்றவருக்கு பதினெட்டு வயது. இரண்டு பேருமே பாடசாலையில் மிகவும் கெட்டித்தனமாகப் படிப்பவர்கள். ஆனால், இளைய பெண்ணுக்கு, பல ஆண் நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவள் புகை பிடிக்கின்றாள். சில வேளைகளில் பியரும் அருந்துகின்றாள். மூத்த பெண்ணுக்கு எந்த ஆண் நண்பர்களும், வீட்டிற்கு வந்து தங்குமளவிற்கோ,

சினிமாவிற்குச் சென்று வரும் அளவிற்கோ கிடையாது. இது எல்லாமே எனது இரண்டாவது பெண்ணிற்கு இருக்கின்றது. இரண்டாவது பெண் இப்படியிருக்கிறாளே என்று பெரிதாக நாம் துக்கப் படுவதில்லை. காரணம், அவளை எங்கள் துக்கமோ, ஆலோசனைகளோ மாற்றியமைக்கமாட்டாது என்று எமக்குத் தெரியும்.

“ஒரு நாள், ஒரு இளைஞனைக் கூட்டி வந்து, என் நண்பன் என்றாள். இவர் என்னுடன்தான் வீட்டில் இன்று தங்கப் போகிறார் என்றாள். நான் இல்லை, என்று சொன்னால், அந்த இளைஞனின் வீட்டிற்கே சென்று தங்கிவிடுவாள். அதனால் நாங்கள் மௌனமாக இருந்தோம். அவ்வப்போது சில ஆலோசனைகளைக் கூறுகின்றோம். இந்த இருவரிலும் எமக்கு முதல்பிள்ளையில் தான் அதிக அன்பு. எங்கள் வாழ்க்கை, இந்தச் சமூகத்தில் இப்படித்தான் இருக்கின்றது. இனி நீங்கள் யோசித்து முடிவு செய்யுங்கள். ஏனென்றால், நீங்கள் உங்கள் நாட்டில் பட்டப் படிப்பு வரை பயின்றவர்கள்.”

இந்த நீண்ட உரையாடலின் பின் தொலைபேசியைத் துண்டித்துக் கொண்டார். ஆனால் தாயின் மனமோ நிம்மதியின்றித் தவித்தது.

கணவன் வரவை, விழியோரம் சேர்ந்த கண்ணீருடன் எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கணவன் வந்ததும் வராததுமாக நடந்ததைக் கூறினாள். அத்துடன், “அப்பா, என்னால, இனிமேலும், இங்கே இருக்க முடியாது. நாங்கள் இந்தியாவுக்கு, அல்லது இலங்கைக்குப் போவோம். உங்களுக்கு வரமுடியாவிட்டால், எங்களை யென்றாலும் உடனடியாக அனுப்பி வையுங்கள்” என்றாள்.

“என்ர அன்பானவளே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இந்த நாட்டில் வந்து வாழ ஆரம்பித்த போதே, இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் வரும் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால், நாட்டை விட்டுப்போக நீ ஆசைப்படுவாயென நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“இன்று எமது சொந்தப் பிரதேசம் சுடுகாடாகக் கிடக்கின்றது. பாடசாலைக்குச் சென்று வரும் மாணவிகள் கற்பழிக்கப்பட்டு, உடல் கூட எடுக்க முடியாமல் எரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எத்தனையோ அழகழகான எமது தமிழ்க் குஞ்சுகள் இப்படி இனவெறி பிடித்த காமக் கழுகுகளால் அழிக்கப்பட்டு விட்டனர். நாம் அங்கே சென்று வாழ்ந்தால், இந்த நிலையில் நிம்மதியிருக்குமென்பது என்ன நிச்சயம்? எனக்கும் எனது தாய் நாட்டிற்குச் சென்று வாழத்தான் ஆசை. ஆனால், அங்குள்ள புதை குழிகளை நினைக்கும் போது நெஞ்சம் பயத்தால் உறைந்து போகின்றது. எனக்கு அங்கே என்ன நடந்ததென்று உமக்குத் தெரியும்தானே!

“எமது சுதந்திர தாயகம் நாளை விடுதலை பெறும், எமது சகோதரர்களான எம்மின மக்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைப்பார்கள். அப்பொழுது நாங்களும் சென்று, இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில் நாம் கற்றுக் கொண்ட உயர் தொழில் நுட்பங்களையும், உற்பத்திகளையும் பெருக்குவோம். போராட்ட சக்தி, பொருளாதார சக்தியாக மாற்றப்பட்டு, உலகத்தரத்திற்கு எமது தாயகம் வளர்ந்து நிற்கும். இங்கே அன்போடும் ஆசையோடும் வளர்க்கப்படும் எமது மகளைப் போன்ற பிள்ளைகள் டொக்டர்களாக, விஞ்ஞானிகளாக, எஞ்சினியர்களாக அங்கே தொழில் செய்வார்கள். இங்கே உழைத்துச் சேமித்த பணம் எங்கள் தாயகத்தில் முதலீடு செய்யப்படும். அந்த நாள் வரும் வரை என்னால் நாட்டிற்குச் சென்று வாழ்வதனை நினைத்தே

பார்க்க முடியாது. அதே போல், உங்களையும் பிரிந்து வாழ முடியாது.”

“அப்படியென்றால் இந்தியாவிற்குச் சென்று வாழ்வோமா?”

“இல்லையம்மா... இந்தியாவில் உயிர்ப்பிரச்சினை இல்லைதான். சுவிஸ் பணத்தில் சிறந்த வீட்டை வாங்க முடியும்தான். அந்த வீட்டைக் குளிர் சாதனங்களைப் பயன்படுத்திக் குளுமைப்படுத்தலாம். ஆனால், அங்கேயுள்ள வெயிலைத் தாங்கமுடியாது. அண்மையில் சென்னைக்குச் சென்று வந்த குமார் சொன்னான்... சென்னை வீதியில்தான் சூரியன் அடிக்கடி பயணம் செய்கின்றானாம். சில வேளை அங்கேயே சூரியன் தங்கி விட்டானோ என்று சந்தேகம் வருமாம். அப்படிக்கோர வெயிலாம். எங்களால உயர்தரமான கார்களை வாங்க முடியுமாம். ஆனால், ஓட்டுவதற்குத்தான் ஒழுங்கான இடம் இல்லையாம். சனத்தொகைப் பெருக்கமும், சாலை வசதிகளின் குறைபாடும் மக்கள் வாழ்க்கையை அங்கே வெகுவாகப் பாதிக்கின்றதாம்.”

“அங்கேயும் மனிதர்கள் வாழ்கின்றார்கள் தானே?”

“அதையும் குமார் சொன்னான். உதவியைச் செய்து விட்டு நன்றியைக் கூட எதிர்பார்க்காத மிகச் சிறந்த மனிதர்களை அடிக்கடி பார்க்கலாமாம். ஆனால் அங்குள்ள இயற்கையும், அரசியல் ஸ்திரமின்மையும் வாழ்க்கையை கடினமாக்கி உள்ளதாம்.”

“அப்படியென்றால் நுவரேலியா போன்ற குளிர்ப் பிரதேசங்கள் அங்கே இல்லையா?”

“இருக்குத்தான். ஊட்டி, கொடைக்கானல், ஏற்காடு போன்ற இடங்களெல்லாம் குளிர்ப்பிரதேசங்களாம். அங்கே

சென்றால், எமது மகளின் எதிர்காலம் இன்னும் கேள்விக்குறியாகும்.”

“இல்லையப்பா! இங்க மாதிரி இந்த மாத்திரையெல்லாம் கொண்டு வரச் சொல்லமாட்டார்கள் தானே?”

“அது சரிதான். எமது பிள்ளை இரண்டாம் வகுப்பு படித்த போது நாங்கள் சுவிஸிற்கு வந்தோம். அப்பொழுது அந்தப் பிஞ்சு சுவிஸ் பாடசாலையில் ஜேர்மன் மொழியைக் கற்று, அங்குள்ள மாணவிகளுக்குள் முதல் தர மாணவியாக வர அவள் பட்ட பாட்டை நீ மறந்திருக்கமாட்டாய். இப்பொழுது எட்டாம் வகுப்புப் படிக்கும் பிள்ளையை மீண்டும், தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டு சென்று அங்குள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலையிலோ, தமிழ்ப் பாடசாலையிலோ சேர்க்கும் பொழுது அந்தப் பிள்ளை அனுபவிக்கப் போகும் சிரத்தையை நீ நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். எனவே, இந்த நாடு எமக்குச் சகல வசதிகளையும், எதிர்காலப் பாதுகாப்பையும் சட்டப்படி செய்து தந்துள்ளது. இயன்றவரை இந்த நாட்டிற்கு நன்றி உள்ளவர்களாக வாழ்வோம். அதே நேரம் இந்த நாட்டின் சட்ட திட்டங்களை மதிப்பவர்களாகவும் வாழ்வோம். எனவே, உனது மகளில் நம்பிக்கை வைத்து அந்த மாத்திரைகளை மகளிடம் கொடுத்து அனுப்பு. மிகுதியை ஆசிரியை கவனமாகச் சொல்லிக் கொடுப்பார்.”

தாய் மிகுந்த துயருடன் கருத்தடை மாத்திரைகளை மகளிடம் நீட்டினாள்.

அப்பொழுது வானம் இடிந்து வீழ்ந்து கொண்டிருப்பது போல் பனித்துளிகள் விடாது கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. முழங்கால் மட்டத்திற்கு மேல் பனிப்பாறைகள் தேங்கிப் போய்க் கிடந்தன.

வீட்டில் உள்ள வெப்பமாக்கியை முடிந்தவரை போட்டிருந்தும் குளிர் உடலை நடுங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மகளின் அன்பே உருவான, அழகு ததும்பும் முகத்தைப் பார்த்தாள். அது அமைதியாக இருந்தது. மாத்திரைகளை நீட்டும் பொழுது மகள் வாங்கித் தனது கைப் பையில் வைத்துக் கொண்டாள்.

இந்தப் பனிப்பாறைகள் வீட்டின் கூரையிலும், வீட்டைச் சுற்றியும் கிடந்தபோதும் தாயின் முகம், மாத்திரைகளைக் கொடுத்த போது வியர்த்துப் போய்விட்டது. சற்றுநேரத்தில் தலைவலிக்கத் தொடங்கியது. கூடவே உடம்பும் சுட்டது.

மகள், தலையை வருடிவிட்டவாறு கூறினாள். “அம்மா, நான் உங்கள் மகள். நீங்கள் எந்தக் கவலையும் பட வேண்டாம். இந்தாங்கோ, இந்த மாத்திரைகளைக் குடியுங்கோ.”

தாய் அதிர்ந்து எழுந்தபோது. பனடோலும், தண்ணீரும் மகள் நீட்டினாள்.

காலம், பல வருடங்களைத் தொலைத்து நின்றிருந்தது. வாசுகி, படித்துப் பட்டம் பெற்று இதயமாற்றுச் சிகிச்சை நிபுணராக வெளிவந்தாள். தாயும் தகப்பனும் தங்கள் மகள், ஏனைய சில பிள்ளைகள் போல், ஆண் நண்பர்களுடன் சேராமலும், டிஸ்க்கோ என்று சுற்றாமலும் நேரத்தைச் சரியாகப் பயன்படுத்தி, புலம் பெயர் வாழ்விலும், ஒரு விடிவெள்ளியாக வெளிவந்ததை நினைத்துப் பெருமையடைந்த போது, வாசுகி, தாயிடம் ஒரு கடித உறையை நீட்டினாள்.

தாயும், தகப்பனும் உடைத்துப் பார்த்தார்கள். என்றோ காலாவதியாகிப் போன, அதே கருத்தடை மாத்திரைகளுடன்,

சிறு கடிதமும் இருந்தது. அதில் மாத்திரையை அவள் பெற்றுக் கொண்ட திகதி இருந்தது.

“இனிய அம்மா, அப்பாவுக்கு. இந்த மாத்திரைகளை என்னிடம் தந்தபோது நீங்கள் அடைந்த துயரை அறிவேன். ஆனாலும் பாடசாலை விதிக்காக எடுத்துச் செல்கின்றேன். இதைப் பாவிக்க வேண்டிய தேவை, எனது திருமணத்திற்கு முன் ஒரு போதும் ஏற்படாது. நான் படித்துப் பட்டம் பெற்று வரும் நாளில் இந்த மாத்திரைகளை உங்களிடம் மீண்டும் ஒப்படைப்பேன். அம்மா நான் உங்கள் மகள். தமிழ்த் தாய்க்கும், தமிழ்த் தந்தைக்கும் பிறந்த தமிழ் மகள்” என்று குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

பின்குறிப்பு : பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன எனும் கதை முழுக்க முழுக்கக் கற்பனையே! கலாசார அதிர்ச்சியை வெளிக்கொண்டுவரும் முகமாகக் கருத்தடை மாத்திரைகள் எனும் பதம், கருத்தடைச் சாதனங்களின் குறியீடாகவும். எழுத்தலங்கார உத்தியாகவும் கையாளப்பட்டுள்ளது. இப்படியும் நடக்குமா என்று யாராவது கேள்வியெழுப்பினால், இது ஒரு கதாசிரியரின் கற்பனை மட்டுமே எனலாம். ஆனால், இன்றைய நிகழ்கால நிஜங்கள், கற்பனைகளையும் மிஞ்சி நிற்கின்றன, தொலைக்காட்சிகளும், பத்திரிகைகளும் பாலியல் காட்சிகளுக்கு எந்தத் தடையும் விதிக்காத சமுதாயத்தில் பன்னிரெண்டு வயதுப் பிள்ளைகூட பாலியல் அறிவு பெற்றவர்களாக மேலைத் தேய சமூகத்தில் காணப்படுவது இயற்கையே!

முறைப்பாடு

உடல் தளர்ந்து, மனம் சோர்ந்து, நடைகுலைந்து போய் சுவிற்சர்லாந்தின் ஒரு பொலிஸ் நிலையத்திற்குள் புகுந்து கொண்டான் அவன்.

கண்கள் பனிக்கப் பொலிஸ் அதிகாரியிடம் கூறினான், “என் மனைவியையும், மகனையும் இரண்டு நாட்களாகக் காணவில்லை” என்று.

பொலிஸ் அதிகாரி அவன் கூறுவதை எழுதிக் கொண்டார்.

“நேற்று வேலைக்குச் சென்றபோது, இருந்த மனைவியும், மூன்று வயது மகனும், வேலை முடிந்து வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தபோது இருக்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த இடங்களில் தேடிப் பார்த்தேன். எங்குமே இல்லை. அவர்களை யாராவது கடத்திச் சென்றிருப்பார்கள் என்று நான் நம்பவில்லை. ஏனென்றால், எனக்கும், மனைவிக்கும் கடந்த சில வாரங்களாக வாக்கு வாதம். அதனால், நான் அடிக்கக் கை ஓங்கினேன். அப்பொழுது கூறினாள். ‘அடிக்குமளவிற்குத் துணிந்து விட்டீர்களா? இனியும் நான் உங்களுடன் இருந்தால் என்னை

அடித்தே கொன்று விடுவீர்கள்: எனவே நான் எங்கேயாவது, உங்கள் கண்காணாத இடத்திற்குச் செல்லப் போகின்றேன்' என்றாள்.

“நான், நம்பவேயில்லை. என்னை மிரட்டத்தான் இப்படிச் சொல்கிறாள் என நினைத்தேன். ஆனால், அவள் உண்மையிலேயே அப்படிச் செய்துவிட்டாள். எங்கே போயிருப்பாள் என்று ஊகிக்கவே முடியவில்லை. சிலவேளை அவள் இந்த நாட்டை விட்டும் போயிருக்கலாம். என்னால் எனது பிள்ளையைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது.”

“உங்களுக்குள் என்ன பிரச்சினை?”

“எனது பக்கத்து வீட்டில் ஒரு தமிழ்க் குடும்பத்தினர் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் அண்மையில்தான் சீட்டெடுத்தார்கள்.”

“சீட்டென்றால்?”

“பத்துப் பன்னிரெண்டு பேர் ஒரு குழுவாகச் சேர்ந்து, மாதத்திற்கு ஒருவருக்கு எல்லோரும் குறிப்பிட்ட தொகைப் பணத்தை வழங்குவது.”

“இதைப் பின்னர் விசாரிக்கிறேன். மனைவி பற்றிக் கூறுங்கள்.”

“சீட்டில் கிடைத்த பணத்தில் ஆயிரத்து ஐநூறு சுவிஸ் பிராங்குகளுக்கு புதிய டிசைனில் தங்க நெக்லஸ் அவள் புருஷன் அவளுக்கு வாங்கிக் கொடுத்துள்ளான். அவள் அதை, என்ற மகளின் மூன்றாவது பிறந்த நாளை நினைவு வைத்து வந்த போது அணிந்திருந்தாள். வந்தவள் சும்மாயிருக்காமல், “ஏன் உனக்கு நெக்லஸ் இல்லையா? இங்க பார், எவ்வளவு நன்றாக இருக்கின்றது. இப்ப எல்லாரும் இதைத்தான் வேண்டு கின்றார்கள். எண்ட அவர், நான் என்ன கேட்டாலும் உடனே வேண்டித் தந்து விடுவார்” என்று கூறினாள்.

“அன்று முதல் எனக்கு அது போல் நெக்லஸ் வேண்டுமென்று கேட்டு என் மனைவி அடம் பிடித்தாள்.”

“எனது சம்பளம் சீட்டும் கட்டிக் குடும்பத்தையும் நடத்த மட்டுமட்டாகவே இருக்கும். சீட்டையும் இரண்டாம் மாதத்திலெடுத்து அம்மாவுக்கு அனுப்பிவிட்டேன் — சீதனமாகத் தங்கைக்குக் கொடுக்கச் சொல்லி.”

“சீதனமென்றால் என்ன?”

“என் தங்கையை யாராவது ஒருவன் திருமணம் செய்ய முன்வந்தால், அவனுக்கு கொடுக்கும் பொருள், பணம் என்பவற்றிற்கு சீதனம் என்போம்.”

“ஓ அப்படியா! இதைப் பின்னர் விளக்கமாகக் கேட்கின்றேன். இப்பொழுது உங்கள் பிரச்சினைக்கு வாருங்கள்.”

“நெக்லஸ் வாங்க என்னிடம் பணம் இல்லை. இதனால் எங்களுக்குள் வாய்த்தார்க்கம் ஏற்பட்டது.

“ஒரு நாள் வேலை விட்டு வந்தேன். என்னைக் கதவடிக்கே வந்து வரவேற்றாள். கழுத்தில் அவள் விரும்பிய தங்கநெக்லஸ் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. எனக்கு ஆச்சரியம்! எனக்குத் தெரியாமல் சமையல் காசில் மிச்சம் பிடித்து, இதை வாங்கினாளோ என்று நினைத்து மகிழ்ச்சியடைந்து வீட்டுக்குள் சென்று பார்த்தேன். வீட்டிலிருந்த தொலைக் காட்சிப் பெட்டியையும், டெக்கையும் காணவில்லை.” “இதை விற்றுத்தான் நகை வாங்கினேன்” என்றாள்.

“எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது. என்னால் தமிழ்ப் படம் பார்க்காமல் வாழ முடியாது. “இனி எப்படி படம் பார்க்கின்றது” என்று கேட்டேன். “இப்பப் புரியுதா, உங்களுக்குத் தேவையென்றால் கடன் பட்டென்றாலும் ரீ.வி, டெக் வாங்குவீங்க... எனக்கென்றால் வாங்கித் தரமாட்டீங்க என்று தான் விற்றேன்,” என்றாள்.

“என்னால் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை. அவள் கன்னத்தில் பளார் என்று அறைந்து விட்டேன். இது நடந்து இரண்டு நாட்களில்தான் அவளையும், என் மகனையும் காணவில்லை.”

“முதலில் அடிக்கக் கை ஓங்கியதாகவும், பின்னர் அடித்ததாகவும் கூறுகின்றீர்களே; இதில் எது உண்மை?”

“அடித்ததாகக் கூறியதுதான் உண்மை.”

அதிகாரி பொய்யைக் குறித்துக் கொண்டார்.

சுவிஸ் பொலிசார் கதைக்க விட்டு விட்டு, தன்னை யறியாமல் வரும் உண்மையைக் குறித்துக் கொள்வார்கள். அல்லது, கதை கட்டிச் சொல்கின்றார்கள் என்பதனை அவர்களின் கதையின் முரண்பாட்டை வைத்தே கண்டு பிடித்து விடுவார்கள்.

“எங்கள் சுவிஸ் மக்களிடமும் குடும்பப் பிரச்சினைகள் வருவதுண்டு. ஆனால் அவையெல்லாம் பெரும்பாலும் கணவன் மனைவிக்கிடையேயான வேற்று மனிதர்களின் உறவுகளினால்தான் நிகழ்கின்றன. நீங்கள், தங்க நகைக்காக மனைவி பிரிந்து போனாள் என்பது எமக்குப் புதுமையாக உள்ளது.”

“நீங்கள் கூறுவது சரிதான். ஆனால் எங்கள் சமூகத்தில் அந்தஸ்தைத் தீர்மானிக்கும் விடயமாக நகைதான் இருக்கின்றது. ஒருவரின் வங்கியில் எவ்வளவு பணமிருந்தாலும், அவரின் மனைவியின் கழுத்தில் அதிக நகையில்லாவிட்டால், அவர்களை நகைப்புக்கிடமானவர்களாகவே கருதுவார்கள். படிப்பு, அறிவு, என்பதெல்லாம், எங்கள் மக்களில் பலரின் நகை மோகத்துடன் ஒப்பிடும் போது இரண்டாம் பட்சம்தான். அதனால்தான் எனது மனைவி எனக்குத் தேவையான பொருட்களையே விற்று நகை வேண்டிக் கொண்டார்.”

“ஏன் இவர்கள் இப்படி நகை மோகிகளாக இருக்கின்றார்கள்?”

“எங்கள் நாட்டில் சராசரி மனிதனின் உழைப்பு மூவாயிரம் ரூபாய். ஒரு தங்கப் பவுன் விலையும் கிட்டத்தட்ட மூவாயிரம் ரூபாய். ஒரு பவுன் தங்கம் இருந்தால் அவனிடம் ஒரு மாத உழைப்பு இருக்கென்று அர்த்தம். அதனால், பணத்தைச் சேர்த்து நகைகளில் முதலீடு செய்வது, எங்கள் மக்களின் பழக்கம். அனேகமாக, நிரந்தர வருமானம் இல்லாதவர்களுக்கு பிற்காலத்தில் சேமலாப நிதி போல... பென்சன் பணம் போல... இந்த நகைகள் உதவுமென்ற எதிர்பார்ப்பு. அதனால்தான் அவர்களுக்கு இப்படி ஒரு நகை ஆசை.”

“அது சரி! இங்கே சுவிஸ் அரசாங்கம் நீங்கள் என்ன வேலை செய்தாலும், பென்சன், சேமலாப நிதி, ஆயுள் காப்புறுதி, விபத்துக் காப்புறுதி, சுகாதாரக் காப்புறுதி என்று உங்களின் அனைத்துத் தேவைகளுக்கும் உத்தரவாதம் தந்துள்ள நிலையில் ஏன் இப்படி நகை சேர்க்கின்றார்கள்?”

“இது நல்ல கேள்விதான். இருந்தாலும், எம்மவர்கள், இந்த நாட்டில் தொடர்ச்சியாக இருக்கும் மனநிலையில் இல்லை. அதைவிட, பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக இங்கே இருப்பவர்கள் கூட எங்களை இந்த அரசு என்றைக்கோ ஒரு நாளைக்கு திருப்பி அனுப்பி விடும் எனும் பயத்தில்தான் இருக்கின்றார்கள். திருப்பி அனுப்புவீர்களெனும் பயம் இல்லையென்று சொன்னால், நகை ஆசை ஓரளவு குறையலாம். நகை ஆசை கொண்டு குடும்பங்கள் சில குலைவதையும் தடுக்கலாம்.” அவன் பொடிவைத்துப் பேசினான்.

“உங்கள் மனைவி, மகனை நாங்கள் சுவிற்சர்லாந்தில் எல்லா இடங்களிலும் தேடிப் பார்க்கலாம்?”

“இல்லை. அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி போனதால், எனக்கு நீங்கள் தேடித் தரத் தேவையில்லை. இவர்கள் என்னுடன் இல்லையெனும் விடயத்தைச் சட்டப்படி உங்களிடம் தெரிவிக்கவே வந்தேன்.”

பொலிஸ் அதிகாரி அவனுடன் நட்புடன் உரையாடி உண்மை தெரிந்து கொண்டார்.

வெளிநாட்டவர்கள் இங்கே எப்படி வாழ்கின்றார்கள், அவர்களின் ஒவ்வொரு செயலின் நோக்கமென்ன என்ப தெல்லாம் பொலிசாரின் பல ஆய்வுகளில் தெரிய வந்ததால், பொலிஸ் அதிகாரி, அவனிடம் கையெழுத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அனுப்பினார்.

பொலிஸ் நிலையத்தை விட்டு வெறியேறி வீதிக்கு வந்தான்.

இலைகள் உதிர்ந்து எலும்பாய் நின்ற மரங்கள், இரவு கொட்டிய வெண்பனியை கிளைகளில் தாங்கி வெள்ளை வெளேரென்று காட்சி தந்தன. கண்ணுக்கு இத்தனை அழகான காட்சியை வெளியே வந்து அனுபவிப்பதற்கு எத்தனை கொடுமையாக இருக்கின்றது. குளிர், ஜீவ நாளத்தையும் துளைத்துச் சென்றது.

அழகாக — அன்பாக அவளுடன் வாழ்ந்த போது தெரியாத தேவைகள், இப்பொழுது அதிகமாகத் தேவைப் படுவதை உணர்ந்தான்.

இதே போல் வெண்பனி கொட்டிய ஒரு நாளில், அவள் வந்து சுவிலையடைந்தாள். அப்போது அவள் சொன்ன வார்த்தை, “அப்பா, இந்த மரத்தில் எப்படி இந்த வெள்ளைப்பனி ஒட்டியிருக்கின்றதோ, அதே போல் நாளெல்லாம் உங்களுடன் இணைந்திருக்கவே ஆசைப்படுகின்றேன்” என்றாள்.

“இந்தப் பனி கொஞ்சம் வெப்பநிலை உயர்ந்தாலும் மரத்தை விட்டு விழுந்து விடும். அதே போல் நீயும் வீழ்ந்துவிடமாட்டாயே!” என்று கேட்டான்.

“ஐயோ, அப்பா நான் அந்த அர்த்தத்தில் கூறவில்லை. என் அன்பை உணர்த்தத்தான் கூறினேன்” என்றாள்.

“நீ நினைப்பது போல் என்றும் இணைந்த இலட்சியத் தம்பதியாய் இருப்பதுதான் எனது இலட்சியமென்று” அவன் சொன்னான்.

இந்த நேரத்தில், சொந்த நினைவுகளெல்லாம், வந்து வந்து அவனைத் தொந்தரவு செய்தன. “அன்று அவள் கூறியது போலவே, வெப்பத்தைக் கண்டால் கழன்று விடும் பனிபோல் என்னுடன் இல்லாது போனாளே?”

அவனுக்குள் அவளுடன் அன்பாக வாழ்ந்த நாட்களின் வசந்த நினைவுகள் வந்து போயின.

வீட்டுக்கு வந்தான். மகன் புகைப்படத்தைப் பெரிதாகப் பிறேம் பண்ணிச் சுவரில் மாட்டியிருந்தான். மனைவியின் போட்டோவையும் அதே போல் செய்திருந்தான். தினந்தோறும் அந்தப் போட்டோக்களை முத்தமிடுவான். ஞாயிற்றுக்கிழமை யென்றாலும் கடிதம் வந்திருக்காதா என்று தபால் பெட்டியைச் சென்று பார்ப்பான்.

அவன் மனைவி அவனைவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள் என்று தெரிந்ததும், அடிக்கடி அவனுடைய வீட்டுக்கு வந்த குடும்ப நண்பர்கள் வருவதைக் குறைத்துக் கொண்டனர். தனியாக இருக்கும் பெடியனிடம் குடும்பமாகச் சென்று என்ன செய்வது என்று யோசித்தனர்.

இவனுக்கு தனிமை மிகவும் பயங்கரமானதாக இருந்தது. மகனுடனும், மனைவியுடனும் வாழ்ந்த அந்த வீடு வெறிச் சோடிப் போய்க் கிடந்தது. பஞ்சணையில் போய் படுத்தாலும் தூக்கம் வர மறுத்தது. விடிய விடிய விழித்திருந்தான். அவனை விட்டு மனைவியும், மகனும் மட்டும் போகவில்லை, தூக்கமும் போய் விட்டது.

மருந்துக் கடைக்குச் சென்று நித்திரைக் குளிசைகளை வேண்டிவந்து போட்டுப் படுத்தான். தூக்கம் ஓரளவு வந்தது.

வீட்டிற்கு ஏஜென்சிக் காரன் வந்தான். அவனுக்கு கொடுக்க வேண்டிய பணத்தைக் கணக்குப் பார்த்துக் கொடுத்தான்.

“என்னை ஏமாற்றாமல், சொன்னபடியே எனது மனைவியையும், மகனையும் கனடாவில் கொண்டு சேர்த்ததற்கு மிக்க நன்றி. சேர்ந்த உடனே மனைவி எனக்கு தொலைபேசியில் உங்களைப் பற்றி நன்றாகச் சொன்னார். இன்றுதான் மனைவியையும், மகனையும் காணவில்லையென்று கதை கட்டிப் பொலிசில் முறைப்பாடு கொடுத்து விட்டு வந்தேன்” என்றான்.

பின்குறிப்பு : ஐரோப்பிய புலம் பெயர் தமிழ் சமூகத்தினர் மத்தியில் மனைவியைக் கனடாவுக்கு அனுப்பிய பல கணவன்மார்களைக் காணலாம். ஆனால், முறைப்பாடு எனும் கதையில் வருவன அனைத்தும் முற்றிலும் கற்பனையே! இக்கதை எந்த தனிமனிதனின் வாழ்க்கையையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.

அந்த இரு வாரங்கள்

என் சரீரம், ஆத்மா, ஆவி அனைத்துமாய் நிறைந்து நிற்கும்
என் மனைவியின்றி எப்படி நான் நாட்களைப் கழிக்கப்
போகின்றேன்?

மூன்று வருட இனிய இல்லற வாழ்வில் ஒரு நாள்தானும்
அவளின்றி வாழ்ந்தது கிடையாது.

சென்னையை விட்டு விமானம் புறப்பட்ட போது
அடித்துப் போட்ட ஜந்துவாய் ஜன்னலோர இருக்கையில்
கிடந்தேன்.

எப்படி? இது எப்படி என்னால் முடிந்தது. அவளில்லாத
ஒரு பயணம், என்னருகே என்றும் எனக்கே, எனக்காய் ஜீவ
ஒளியேற்றிக் கொண்டிருந்த தேவதையின் துணையின்றி....
இருவராய்ச் சென்றோம்... ஒருவராய் வந்தேன்.

சில புகைப்படங்களைப் பார்வையிடுகிறேன்.

சென்னையின் எம்.ஜி.ஆர் சினிமாநகர், பெசன்ட்நகர்க் கடற்கரை, கோல்டன் கடற்கரை போன்ற இடங்களிலெல்லாம் நானும் மனைவியும் எடுத்த புகைப்படங்கள்.

அருகே ஒரு ஆங்கிலத் தம்பதி எனது உடன் பயணிகளாக அமர்ந்திருந்தார்கள். சோகமப்பிய எனது முகமும், மனைவியின் இனிய முகத்தை வைத்த கண் திருப்பாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த பார்வையும் என்னுடன் அவர்களைப் பரிவோடு பேச வைத்தது.

போட்டோக்களை அவர்களும் வாங்கிப் பார்த்தார்கள். “இது உங்கள் மனைவியா?” என்று கேட்டனர். நான் கூறாமலே அவர்கள் கண்டுபிடித்ததில் எனக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

“உங்கள் மனைவி மிகவும் அழகாக இருக்கிறார்.”

“மிக்க நன்றி.”

“இந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கும் போது மிகவும் அன்பு செலுத்துபவராக இருப்பார். சாந்தமே உருவான இந்தப் பார்வைக்கு ஜீவகருணையுள்ளது. எனக்கு இவரின் கண்கள் அன்னை தெரேசாவை நினைவூட்டுகின்றன.”

“நன்றி, நன்றி, நீங்கள் சரியாகவே கூறினீர்கள். பலனை எதிர்பாராது உதவி செய்வதே என் மனைவியின் குணம்.”

“ஓ — அப்படியா! நான் ஒரு சைக்கோலாஜி விரிவுரையாளர். அதனால் போட்டோ பார்த்தே மனதை தெரிந்து கொள்வேன்.”

அந்த ஆங்கிலப் பெண், எனது மனைவியின் படத்தைப் பார்த்து, அப்படி சிலாகித்துக் கதைத்ததும், ‘ஐயோ! என்னுடன்

இப்பொழுது, அந்தக் கருணைக் கடல் இல்லையே! இருந்திருந்தால் கட்டியணைத்து முத்தங்களால் முகத்தை மூடியிருப்பேனே!’ எனத் தோன்றியது.

என் தனிமை, பிரிவு, ஜீவ நதியாய் எனக்குள் மிதந்து கொண்டிருக்கும் மனைவிக்கு செங்கம்பளம் விரித்து விட்டிருந்தது.

கடந்த சில இரவுகளாக தூக்கமில்லாத இரவுகளையே சென்னையில் கழித்தேன். என்னையறியாமல் தூங்கிப் போனேன். விமானப் பணிப் பெண்கள், உணவு நேரத்தில் எழுப்பிய போது எழுந்து உணவுண்டு, மீண்டும் தூங்கிப் போனேன். விமானம் லண்டன் ஹீத்ரூ விமான நிலையத்தை பதினொரு மணித்தியாலத் தொடர் பறப்பில் வந்தடைந்தது.

சுவிற்சர்லாந்திற்கு செல்லும் விமானம், இன்னும் ஐந்து மணி நேரத்தின் பின்தான் புறப்படும். எனவே, வெளியே வந்தேன். பார்க்கும் இடமெல்லாம், எனது மனைவியின் கரங்களைச் சேர்த்துச் கொண்டு நடந்த இடங்களே கண்ணில் தோன்றி நெஞ்சை விம்ம வைக்கும் நினைவைத் தோற்றிற்று.

எனது லண்டன் உறவுகளான நிதி, சிவம், அன்ரண்ணன், ராஜூ, அருள், போன்றோருடன் தொலைபேசித் தொடர்பைப் பெற்றுக் கதைத்தேன்.

விமானம் சூரிச் மண்ணைத் தொட்டபோது விட்ட இடத்திற்கே மீண்டும் வந்த சுகம் சுவிஸின் குளிராய் என்னை வந்து அணைத்துக் கொண்டபோது, சென்னையின் சுட்டெரிக்கும் வெயிலின் கொடுமை பயம் காட்டியது மனதில்.

வரவேற்றுச் செல்ல வந்திருந்த ஜோசப்பண்ணனுடன் வீட்டையடைந்த போது, நான்கு அறைகளைக் கொண்ட அந்த அழகிய வீடு, என்னவள் இல்லாது எவ்வாறு கழிக்கப் போகின்றாய் என்று கேட்பது போலிருந்தது.

‘வீடே! என் சோகத்தை விட, உன் சோகமும் எனக்குப் புரிகின்றது. என்னைப்போல் தானே, உன்னையும் என் மனைவி நேசித்தாள். உனது சுவர்களில் எனது மனைவி மாட்டி வைத்துள்ள படம் எவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது. உன்னைத் தினமும் துடைத்து எப்படி அழகுப்படுத்துவாள். இனி யார் செய்வது? இன்று யார் செய்வது? இந்த வாரம் யார் செய்வது?’ வீட்டை என் உறவாய் நினைத்துக் கதைக்கத் தொடங்கினேன்.

அன்றில் பறவை போல் அனு தினமும், இணைபிரியாது நாங்கள் வாழ்ந்த வீடு, என்னை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு கதறுவது போல் எனக்குப் பிரமையானது.

எப்படியோ தூங்கிப் போனேன்.

தூக்கம் கலைப்பான் சிணுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

எழுந்தேன். திரும்பி மனைவியைப் பார்த்தேன். மனைவி இல்லை. சிலீரெனத் தாக்கியது உண்மை.

அவசரமாக உடையணிந்தேன்.

தினந்தோறும் நான் வேலைக்குப் போகுமுன்னர், எனக்கு முன் எழுந்து, ரீ வைத்து, மதிய உணவையும் சமைத்து, காலை உணவையும் பார்சல் செய்துவிட்டு, என்னை நெற்றியில் முத்தமிட்டு எழுப்பி, ரீ தந்து, பல் மினுக்க விறஸ் தந்து, உடை எடுத்துத் தந்து, சொக்ஸ், சூ வெல்லாம் எடுத்துத் தரும் மனைவி இன்று இல்லை.

ரீ குடிக்கவில்லை; பாண் எடுக்கவில்லை. வெளியே வந்தேன். இந்த ஏப்ரல் மாதத்திலும் பனிக்கட்டிகள் கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. குளிர் தாக்காமல் இருக்க கைகிளவுஸ் காதுமறைப்பான், கழுத்துத் தாங்கி, என்று நான் வேண்டாம், வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் பலவந்தமாகக் குளிரில் இருந்து பாதுகாக்கும் உடைகளை என்மனைவி எனக்கு அணிந்து விடுவதனை நினைத்துக் கொண்டேன்.

அவைகளை எடுக்காமல் வந்ததால் உடம்பு கிடுகிடு என்று உதறத் தொடங்கிவிட்டது.

திரும்பி ஜன்னலைப் பார்த்தேன். நான் மறையும் வரைக்கும் என்னைப் பார்த்துக் கையசைத்துக் கொண்டிருக்கும் என் மனைவி இல்லை.

நாள்தோறும் ஒரே நிகழ்வாக மாறி மாறி வந்து இதயத்து இன்பத்தையெல்லாம் அள்ளித் தரும் அந்த வழமையின்றி, என்னோடு நானே பகைமை கொண்டு சைக்கிளை மிதித்தேன். மூன்று நிமிடங்களில் வேலையில் இருந்தேன்.

செய்தி என் நண்பர்கள் வட்டாரத்துக்குத் தெரிந்து விட்டது. ‘மனைவியைப் பிரிந்து தனியே இருக்கிறேன்’ என்பதறிந்து சில நண்பர்கள் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு கேட்ட போது நான் உண்மையை மறைக்காமல் கூறினேன்.

“நீ எப்படித்தான் தாங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றாயோ! உன் மனைவியில்லாமல் உன்னை வெளியே பார்ப்பதே அபூர்வம். ஏதும் தேவையென்றால் உடனே கேள்,” என்று நண்பனொருவன் சொன்னான்.

பக்கத்து வீட்டு ஜோசப்பண்ணனும், யோகேஸ் அக்காவும், “நீங்கள் தனியாக இனிச் சமைக்கத் தேவையில்லை, எங்கள் வீட்டுக்கே ஒவ்வொரு நாளும் சாப்பிட வாருங்கள்” என்றனர். அத்துடன், நான் போகாமல், சோர்ந்து போய் வீட்டிலிருந்தபோது ரெலிபோன் எடுத்துப் பார்த்து விட்டு உடனே உணவை மகள் தர்ஷினியிடம் கொடுத்து அனுப்பி வைப்பார்கள். மிகவும் ருசியாகச் சமைக்கப்பட்டிருந்த அந்த உணவுகள் எனக்கு நன்றாகப் பிடித்திருக்கும். ஆனால், மனைவியில்லாமல் உண்ணும் போது ருசித் தசைகள் தொலைந்து போய்க் கிடக்கும்.

ஜெபாண்ணனும், ஸ்ரீற்றாக்காவும், சில தினங்கள் சாப்பாடு கட்டி வந்து எனக்குத் தந்து போனார்கள். அது மட்டுமின்றி, இடை ஆகாரமாக வட்டர்கேக் செய்தும் அனுப்பி வைத்து இருந்தார்கள். எனக்கு வட்டர்கேக் நன்றாகப் பிடிக்கும். அதிலும், இந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் சிறந்த முறையில் வட்டர்கேக் செய்வதில் ஸ்ரீற்றாக்கா புகழ் பெற்றவர். அந்த வட்டர் கேக்கை, நாவினிக்க, மனைவிக்கும் ஊட்டிச் சாப்பிட வேண்டிய நான், மனைவியின்றித் தனியே புசித்த போது இனிமைத் தசைகள் நாக்கில் உடைந்து போய்க் கிடந்தன.

கணேஷ்—விக்கித் தம்பதியினர், மிகவும் அன்போடு பழகுவார்கள். அடிக்கடி வீட்டுக்கழைத்து விருந்து வைப்பார்கள். இன்று மனைவியைப் பிரிந்து வாடி நிற்கின்றேன் என்று தெரிந்த போது, அழைத்து உணவு தந்த அன்பை எப்படி விவரிப்பேன்? மனைவி இங்கே இருந்த போதே எனக்கு ரவை லட்டுப் பிடிக்குமென்று லட்டு, லட்டாய் செய்து தருவார்கள். இப்போது எனக்காக மஸ்கற் செய்து தந்தார்கள். ஆனால் என்னால்தான் மனைவியின்றி எதுவும் சாப்பிட முடியவில்லை.

நண்பன் நடா — செல்வி தம்பதியினர் சனி, ஞாயிறில் தங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்தபோது தனியே செல்லப் பிரியமின்றித் தவித்தேன். இறுதியில் நடாவின் உறுதியான அன்புகண்டு, எனது முடிவை மாற்றி அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்ற போது பெரிய விருந்தே நடைபெற்றது. “உப்பில்லா உணவு உடலுக்குள் உட்புகா” என்பது போல் “என் மனைவியில்லா விருந்து, என் மனசுக்கில்லா விருந்து” போல் இருந்தது. இருந்தாலும் அந்த அன்பு நெஞ்சங்களின் பண்பில் எனை மறந்தேன்.

சிவா தம்பதியின் சஹானாவின் மூன்றாவது பிறந்த நாள். அது எனக்கு ஒரு போதும் மறப்பதில்லை. காரணம், சித்திரை வருடப்பிறப்பன்றே பிறந்த சஹானாவின் பிறந்த நாள் விழா புது வருட விழா போன்றே நடப்பதுண்டு. மனைவியைப் பிரிந்து தனித்துக்கிடந்த நான் அந்த விழாவில் கலந்து கொண்டபோது, அந்த மழலையின் முகம் கண்டு மகிழ்ந்தேன். அன்பான இந்தச் சின்னஞ் சிறுசுகளின் மழலைச் சிரிப்பில் கிடைக்கும் சுகமே தனிதான். அதே போல்தான் என்றும் என் மனைவியின் சிரிப்பும் எனக்கு மழலையின் சிரிப்பாகவே தோன்றும்.

சிவராஜ் தம்பதி தனது மழலையான சஹானாவின் பிறந்த நாளுக்கு அழைத்த போதும் மறக்காமல் சென்றேன். என்னைக் கண்டதும் ஓடோடி வந்து அந்தப் பிஞ்சு மடியில் ஏறிக் கொண்டது. மறக்காமல், “இது எங்கடா அப்பா” என்று சொன்னா. நான் சொன்னேன், “இல்லையில்லை, இது எங்கடா அப்பா” என்று!

“இங்க இந்தக் கொடுமையைப் பாருங்கோ, இது அவங்கடா அப்பாவாம்” என்று அந்த மழலை தன் மூன்று வயதில் அப்படிச் சொன்னதும், மகிழ்ச்சி வெள்ளம் அந்த மண்டபத்தில் பரவியது.

என் மனைவிக்கும், இந்தப் பிள்ளையின் கொஞ்ச மொழியில், நெஞ்சம் மறந்து குளிக்கக் கொள்ளை ஆசை. ஆனால், என்ன செய்வது அந்த இனிய நாட்களின் வரவுக்காய் ஏங்கி நிற்கும் என்னை எப்போது இந்தப் பாரம் இறக்கி வைக்கும்.

இப்படி நான் தனிமைச் சிறையில், மனைவியின்றி இந்தச் சுவற்சர்லாந்தின் மத்திய பிரதேசத்தின் லூசேர்ண் மாநிலத்தில் தவித்த போது, இங்கே வாழும் எமது உடன் பிறப்புகள் என்னைத் தங்களின் உடன் பிறப்பாய் நடத்திய அன்பு எனது நெஞ்சை நிறைத்தது. அன்பினால்தான் உள்ளம் அமைதி பெறுகின்றது.

இரண்டு வாரங்கள் அடுப்பேற்றாமல் வாழ்ந்து விட்ட நான், தனது படிப்பை முடித்துப் பட்டம் பெற்று வரும் மனைவியை சூரிச் விமான நிலையத்தில் பூங்கொத்தைக் கொடுத்து வரவேற்ற பொழுது, அவள் இல்லாமல் கழித்த இரவுகள் இரவல்ல என்றானது. அவள் இல்லாத வாழ்வு வாழ்வல்ல என்றிருந்தது.

முடிவில்லாத முகாரிகள்

ஏன் பிறந்தேன் என்று எண்ணி ஏங்காத நாட்கள் அவன் வாழ்வில் ஏற்பட்டது அருமைதான். இனிமை என்னும் பக்கங்கள் அவனது இதயத்தில் என்றுமே உதயமானதில்லை. பசியை ருசித்து பட்டினியை அணைத்து அவன் கழித்த காலங்கள் அநேகம். சுவிஸில் என்றாலும் சுகம் கிடைக்கும் என்றுதான் எதிர்பார்ப்புகளை ஏராளமாக்கிக் கொண்டு விண்ணில் பறந்து இந்த மண்ணில் அவன் பாதம் பதித்தான்.

சுவிஸ்! சொந்த நாட்டில் இருந்து கற்பனை பண்ணிப் பார்க்கும் போது சொர்க்கபுரியாக எண்ணத்தைத் தொட்ட இடம். ஆத்மாவை எங்கேயோ அடகு வைத்ததைப் பற்றி கவலைப்படாத போது அந்தக் கற்பனை நிஜம்தான். ஆனால் நாம் மனித குலத்தில் எத்தனையாவது இடத்தில் இருந்தோம். வந்த நாட்டில் அகதியாக எம்மை ஏற்றுக்கொள் என்று அழுது

கிடக்கின்றோம். ஏற்றுக் கொள்ளும் பட்சத்தில் காலமெல்லாம் அகதியாக வாழவே ஆசைப்படுகின்றோம். அதற்குள், எமக்குள் எத்தனை உயர்வு தாழ்வுகள் பேதங்கள். அனைத்தும் உணர்ந்த சக்தியொன்றிருந்து அதன் வேண்டாப் பிள்ளையாக வீசிவிட்டவர்களா நாங்கள்? இல்லையேல் ஏன் எமக்கிந்த இழிவு நிலை?

எண்ணங்கள் தொடராக அவனை வாட்டின.

சொந்த நாட்டிலே முளை உழைப்பாளிகள். எப்படிப்பட்ட படிப்பாளிகள், படைப்பாளிகள், டொக்டர்கள், எஞ்சினியர்கள், பட்டதாரிகள் பலர் இந்த நாட்டின் சாதாரணமான ஒருவனின் கீழ் வேலையாட்கள். அவனுக்கு சுவிஸிலே நடைபெறும் எம்மவர்களின் நிலைமைகள் நினைவலைகளில் நீங்காமல் நீச்சலிட்டன.

வாழ்வில் ஒரு வசந்தத்தை என்றேனும் வரவேற்று விடலாம் என்றுதான் அவனும் தேடினான். இந்த வசந்தமென்பது சகல செளந்தர்யங்களையும் உடைய புத்தொளி வீசும் புதுவாழ்வல்ல. இன்றைய எமது இடம் பெயர்ந்த சமுதாயம் எதிர்பார்க்கும் வசந்தம் ஒரு ஃபக்ட்டரியிலோ ரெஸ்டரண்டிலோ ஏதாவதொரு வேலை. கிடைத்தால் அது வசந்தம்தான். ஆனால் அது கூட கிடைக்காது என்றுதான் அவன் வந்த இரண்டு வருடங்களும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

அன்றும் அவன் வழமை போல் பல இடங்களில் வேலை தேடி ஏறி இறங்கி அலுத்துக் களைத்து வந்த போது வெறுமை என்னும் பக்கங்கள் புதிது புதிதாக முளை விட்டிருந்தன. அவனுக்காக இல்லையென்றாலும் அவனை நம்பி வாழும் ஜீவன்களுக்காக வேனும் ஒரு வேலை கிடைக்காதா?

கடித பெட்டியில் நீலக் கடிதம் அவனுக்காகக் காத்திருந்தது. தங்கை எழுதியிருந்தாள். கடிதத்தை வாசித்தபோது அவன் கண்கள் என்றுமில்லாதவாறு கண்ணீரைச் சிந்தின. இதயம் கனத்தது. 'ஓ' வென ஒலமிட்டான்.

மூன்று சகோதரிகளுக்கு மூத்தவனாக பிறந்தவன்தான் அவன். மூன்றாம் வகுப்பிலேயே தாய் தந்தையர் விபத்தில் இறந்துவிட பத்து வயதிலேயே பாடசாலையை முடித்து பக்கத்து வீட்டார் உதவியுடன் வியாபாரம் செய்து சகோதரிகளைக் காப்பாற்றி வந்தான். ஆனால் அவர்கள் வாழ்வில் எண்ணெயில்லா குப்பி விளக்குகள் எரிய மறுத்த நாட்களும் ஏராளம். உணவில்லா வயிறுகள் பற்றியெரிந்த நாட்களும் ஏராளம். எப்படியோ வறுமைப் புயலோடு பல ஆண்டுகள் போராடி பெண்களை பருவ வயதுக்கு பாதுகாத்து வந்தான்.

பாச வலையில் சிக்கிய சகோதரங்கள் ஒருவர்க்காக ஒருவர் உருகி வாழ்ந்தனர். தங்கைகள் வாழ்வுக்காக யாரும் சில லட்சங்கள் தந்தால் தன் உயிரைக்கூட கொடுக்க அவன் தயாராக இருந்தான். ஆனால் உயிரைக் கொடுக்காமலே பல லட்சங்களைக் கொடுக்க முன்வந்தான் நவா.

நவா பணக்கார குடும்பமொன்றின் ஒரே வாரிசு. ஆனால் எப்பொழுதும் ஏழைகளையே நாடும் உள்ளம் கொண்டவன். நவா சிறுவயது முதலே அவனோடு நட்பாக பழகி வந்தான். அவர்கள் குடும்பத்தையும் குணத்தையும் நன்கே புரிந்திருந்தான். அதனால் அவனின் முதல் சகோதரியை மணம் முடிக்கவும் எண்ணம் கொண்டான். நவாவின் எண்ணம் அறிந்தவன் சந்தோஷமாக மணம் முடித்து வைத்தான். நவா சேர்க்க முடிந்த தொகை வரை சேர்த்து அவனை சுவிஸிற்கு விமான நிலையம் வரை வந்து அனுப்பி வைத்தான்.

இப்படியான நல்ல உள்ளம் கொண்ட நவா தனக்கு மச்சானாக வந்ததில் அவன் தன்னை மறந்தான். சகோதரிகளை விட்டுப் பிரிந்தபோது என்றுமில்லாத ஏக்கம் அடைத்துக் கொள்ள, நவாவை இறுகக் கட்டியணைத்து முத்தமிடும் போது “என் உழைப்பால் என் குடும்பம் உயரும்” என்று கூறி நவாவிடம் இருந்து விடைபெற்றான்.

விமானம் உயரே, உயரே கிளம்பிப் பறந்த போது தம் வாழ்வும் உயரப் போவதாக நினைத்து நிறைவடைந்தான். திட்டமிட்டபடி சுவிஸ் வந்ததில் சொல்லிக் கொள்ள முடியாத புத்துணர்வை முதல் முதலாக உணர்ந்தான்.

சந்தோஷச் சரங்களாக பல மடல்களை சகோதரிகளுக்கும், நவாவுக்கும் அனுப்பினான். அவர்கள் வாழ்வில் ஒளியேற்றி வைத்த நாயகனாக நவாவே விளங்கினான்.

சுவிஸிலே மூன்று மாதங்கள் வரை வேலையின்றி முகாமிலே இருக்க வேண்டும். அவனும் முடிந்த மூன்று மாதங்களின் பின் முயற்சியில் இறங்கினான். உதவி நிறுவனம் கொடுக்கும் பணத்தை வீட்டிற்கு அனுப்பினான். தங்கைக்கு முதல் குழந்தை பிறந்த செய்தி கேட்டு பரவசமானான்.

நவாவின் பணத்தை நன்றியுடன் கொடுக்க வேண்டும். இருக்கும் ஓட்டை வீட்டை உடைத்துக் கட்டவேண்டும். புது வீடுகள் கட்டி சகோதரிகளுக்கு புதுவாழ்வு காட்ட வேண்டும். சுவிஸ் சென்றால் இந்த நிலைமைகளை அடைந்துவிட ஒரு வேலை கிடைத்தால் அனைத்தும் உதயத்தை தொட்டுவிடும். ஆனால் வேலை தேடும் படலம் மூன்றாம் உலகநாடுகளில் தொடர்வது போல் இங்கும் தொடர்ந்ததே தவிர வேலை கிடைக்கவில்லை.

சுவிஸிற்கு வந்ததும் அவனை வாழ அனுமதித்த மாநிலத்தில் அமைந்த அகதிகள் முகாம் அனைத்து வசதிகளையும் செய்து வந்தோரை நன்கு பராமரித்தது. அவனுடன் வந்த பல இளைஞர்களுக்கு மூன்று மாத முடிவில் வேலைகள் கிடைத்தன. ஆனால் அந்த வேளையில் பயங்கரமான அம்மை நோயால் அவன் பாதிக்கப்பட்டிருந்தான். அந்த நோயின் பாதிப்பு அவனை நலிவடைந்த தோற்றமுடையவனாக மாற்றி விட்டது.

அவனது வயதை உடைய வாலிபர்களெல்லாம் உதவி நிறுவனம் கொடுக்கும் பணத்திலேயே உல்லாசமாக வாழ்ந்த போது அவன் மட்டும் உதவி நிறுவனம் கொடுத்த உடைகளையும் வரும்போது அணிந்து வந்த ஆடைகளையுமே தொடர்ந்தும் அணிந்து கொள்வான். அவனுக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதநேயம் மிக்க இதயத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத சில இளைஞர்கள் அவனை நப்பி, பிசினி என்றெல்லாம் நக்கலடித்த போது அவன் தனிமையைத் தேடிச் சென்று அழுது வடித்தான். எவரும் இல்லாத இடத்தில் அவன் சிந்தும் கண்ணீரையும் அதன் காரணத்தையும் அறியவோ ஆதரவளிக்கவோ அந்த இடத்தில் எவரும் இல்லையென்றே அவனுக்குப்பட்டது.

நாட்டில் நமக்கும் பிரச்சினை ஒரு புறம், வயதை மீறிய வறுமை மறுபுறம் வாட்டும் போதே அவன் இங்கு வந்தான். தனக்கென்றொரு வாழ்வைவிட தன் தங்கைகளுக்கென்றே தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்திருந்தான். அந்த நிலையில் அவனால் உதவிப்பணத்தை எடுத்து தங்கத்தில் மாலைகளும் கைக்காப்பு களும் மோதிரங்களும் செய்து போட்டு தான் ஒரு செல்வந்தன் என்று பறைசாற்ற அவன் விரும்பவில்லை. அவனுக்கு கசினோக்களும் டிஸ்கோக்களும் என்ன கலர் என்றே தெரியாது.

வேலை தேடுவது, முகாமிற்கு வருவது என்றிருந்தான். யாரும் இதுபற்றி பேசினாலோ நக்கலடித்தாலோ மனதுக்குள் ரணவேதனையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் சோகங்களை எல்லாம் புதைத்து புன்னகைத்து விட்டு தன்பாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

வரும் போது பழகியவர்களும் தெரிந்தோரும் பிறந்தநாள், திருமணம், பூப்பு நீராட்டு விழா என்று வாழ்த்து மடல்களைக் கொடுப்பார்கள். அவனது வறுமை தெரியாது வாழ்த்த அழைக்கும் போது வரவேற்கவும் முடியாது, வெறுக்கவும் தெரியாது வெறுமையை நினைத்து வேதனை கொண்டான். ஒவ்வொரு வாழ்த்து மடலும் குறிப்பிட்ட ஒரு தொகைப் பணத்தின் வரவேற்பு மடல்களல்லவா?

அவனது தாய்தந்தையர் தங்கள் இன்பத்தில் பிரசவித்த குழந்தைகளை இடைநடுவே விட்டு பரலோகம் சென்றது அவன் செய்த தவறா?

அவனது வயதை உடையவர்கள் வசந்தம் தேடி உலகெல்லாம் வலம்வரும்போது வந்த இடத்தில் வாழ் விழந்து தவிக்க வேண்டிய விதி அவனுக்கு மட்டும் என்ன விந்தையோ?

பெற்றோரையும் செல்வத்தையும் பறித்து விட்ட இறைவன் பாசத்தை மட்டும் அதிகம் கொடுத்து சகோதரிகளின் ஒவ்வொரு சிறு வேதனைக்கும் இவனை புழுவாக துவள விட்ட கொடுமை! இறைவா!! ஏன் ஒரு சமநிலையற்ற வாழ்வை இந்த மனிதர்களுக்கு நீ கொடுத்து அணுஅணுவாக வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். வாழ்வில் வளமாக வளரமுடியாத மனிதர்களை சிசுவாக வளரும்போதே சிதைத்துவிட உனது வல்லமையை பயன்படுத்தலாமே.

அவனுக்கு தன்னைப்பற்றி வரும் கற்பனைகளில் தினமும் இவைகள் வந்து வலித்துக் கொண்டிருந்தன.

தொடர்ந்தும் சுவிஸிலே வேலை தேடுவது முடியாத காரியமாகி விட்டது. பல வருடங்கள் வந்து வேலை செய்தவர் களுக்கே வேலையில்லை. வேலையிழப்பு பணம் பெறுவோர் தொகை நாளாந்தம் அதிகரித்த வண்ணமே இருந்தது. அகதிகள் வருகையும் எண்ணிக்கையில்லா எல்லையைத் தொட்டது. நாடில் வாழும் போது இளைஞர்களுக்கேயுரிய உயிர்ப் பிரச்சினை காரணமாக இருந்தாலும் உயிரைக் காக்க செலவளித்த லட்சங்களை எடுக்க உழைப்பது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகின்றதல்லவா.

உதவிப்பணத்தை சிறிது சிறிதாக சேமித்தான். எப்படியும் இந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறுவது என்ற திட்டத்துடனேயே வேலை தேடிக் கொண்டிருந்தான். பலரிடம் தன்நிலையைச் சொல்லி வேலை பெற்றுத் தருமாறு கேட்டிருந்தான்.

பலர் வேலை பெற்றுத் தருவதாகக் கூறினாலும் வேலை வந்த போது தங்கள் உறவினர்கள் நண்பர்களுக்கே உதவி செய்தனர். இந்த நிலையில் எவராவது ஒரு வேலை பெற்றுக் கொடுத்திருந்தால் அவருக்காக இவன் நாயினும் மேலாக நன்றியுடையவனாக இருந்திருப்பான். ஆனால் இந்த உலகத்தில் உள்ளத்தைப் பார்க்கும் உணர்வுகள் மறைந்து சுயநலம் தேடும் மனிதர்கள் மலிந்து விட்ட போது எப்படி அவன் போன்ற ஏழைகளுக்கு ஆறுதல் கிடைக்கும்? சிறுகச் சிறுக சேமித்த பணத்தைக் கொண்டு மேலும் இங்கு தாமதிக்காது வேறு நாடு செல்வதென்னும் திட்டம் பூரணமாக அவனுள் முழுமை பெற்று விட்டது.

இறுதி முயற்சியாக அன்றும் வேலை தேடி விட்டு வந்த போதுதான் தங்கையின் கடிதம் வந்திருந்தது. கடிதத்தில் கரைந்திருந்த நீல மை தன் தங்கையின் அழகுரலை அவன் காதுகளில் ஒலிக்க வைத்தது.

அவன் தன் தங்கையின் கடிதத்தை வாசித்தான். “அண்ணா, நவா அத்தான் வேலைக்குச்சென்று வரும் போது நகரில் ஏற்பட்ட கண்ணி வெடி காரணமாக பலரைக் கைது செய்த போது அவரையும் பிடித்து விட்டனர். அவரைப் பார்க்கப்போன எம்மை பார்க்க விடாது துரத்தி விட்டனர். சித்திரவதை செய்து அவரை காலை உடைத்து விட்டதாக ஒருவர் எமக்கு கூறினார். அவரை வெளியே எடுத்து தருவதற்கு 30,000 ரூபாய் காசிருந்தால் நம்பிக்கையான ஒருவர் விடுதலை செய்து தருவதாக கூறியுள்ளார். உன்னால் முடிந்தால் உடனடியாக பணம் அனுப்பிவைக்கவும்”

அவனுக்கு உலகமே இருள்வது போல் தோன்றியது. சாண் ஏற முழும் சறுக்கும் என்பார்கள். அவன் சாணேறு முன்பே பல மைல்கள் சறுக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான். தனக்கு உயிர் கொடுத்து உதவிய நவாவுக்கு இல்லாத பணம் தனக்கெதற்கு என்று கருதி அப்படியே அவன் சேகரித்த பணத்தை அனுப்பி விட்டு படுக்கையில் வீழ்ந்தான்.

தமிழ் ஏடு 15 தை 1993

காலச் சுவடுகள்

ஆதவன் மறைவினால் பறவைகளும் மனிதர்களும் துயருடன் தம் இல்லம் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்க, இவை அனைத்தையும் வாளை நோக்கிப் பார்க்கும் நிசாகனின் விழிகள் ரசிக்க முடியாதவாறு அவனது உள்ளத்தில் வேதனை முட்கள் தைத்துக் கொண்டிருந்தன.

தனிமையின் துணையுடன் ஒதுக்குப்புறமாக உள்ள சுவிஸ் அகதிகள் முகாமின் பின்பகுதியில் அமர்ந்து கொண்டு எண்ணிக்கையில் அடங்கா இன்ப நினைவுகளெல்லாம் எதுவுமே இல்லாது சிதையப் போவதை நினைத்து கலங்கிக் கொண்டிருந்தான் நிசாகன்.

நிசாகன் தன் தாய்தந்தையருக்கு நேர்ந்த தவமிருந்து கிடைத்த ஒரேயொரு ஆண்பிள்ளை. அவனுக்கு மூன்று அக்காமார். முதல் அக்கா பாடசாலையில் படிக்கும் போதே தன்னைக் காதலித்த ஆசிரிய இளைஞர் ஒருவரை கரம் பற்றிக் கொண்டாள். நல்ல உள்ளம் கொண்ட அந்த இளைஞன் தன்

அக்காவின் உண்மையான அன்பு மட்டுமே போதுமென்று கூறி அக்காவை அவரது சொந்த வீட்டிலே வைத்து தன்னிறைவுடன் குடும்பம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

நிசாகனுக்கு ஏழு வயதாக இருந்த போதே அவனது தந்தையார் “ஆஸ்துமா” நோயினால் அவஸ்தைப்பட்டு இறந்து விட்டார். தாயாரோ எத்தனையோ கஷ்டங்களின் மத்தியில் அவர்களை வளர்த்து வந்தார். சின்னச்சின்ன வியாபாரங்கள் பல செய்து பாடாய்ப்பட்டு ஓடாய்த் தேய்ந்து தன் செல்வங்களை ஓரளவு படிக்க வைத்து ஆளாக்கினார். தன் தாய் வீட்டுச் சீதனமான இரண்டரை மண்டபம் கொண்ட வீடே அவர்களது பெரும் சொத்து. அது கூட வானம் அழும்போது சேர்ந்து தானும் அழுதுவிடும். வானத்துக் கண்ணீர் வீட்டுக் கண்ணீராகி, வீட்டுக் கண்ணீர் அவர்களது கண்ணீரைச் சிந்த வைத்து விடும்.

எப்படிக்க கஷ்டப்பட்டாலும் தன் ஒரே மகனை பல்கலைக் கழகம் அனுப்பி வைக்கவேண்டுமென்று அத் தாய் அரும்பாடு பட்டாள். அவர்கள் குடும்ப நிலையைப் புரிந்து கொள்ளாத எவரும் நிசாகன் ஒரு ஏழை வீட்டுப்பிள்ளை என்று சொல்லாத அளவுக்கு தன் மகன் ஆசைப்பட்டதை யெல்லாம் வேண்டிக் கொடுத்து பாடசாலைக்கு அனுப்பி வந்தாள்.

நிசாகனும் தன் தாய்படும் வேதனைகளையும் தன் சகோதரிகளின் எதிர்காலத்தையும் நினைத்து ஊக்கமாகப் படித்து பாடசாலையில் முதல் தர மாணவனாக தேறினான். உச்ச நிலைத் தரப்படுத்தலில் ஒரு புள்ளி வித்தியாசத்தில் பெளதீக விஞ்ஞானப் பட்டப்படிப்புக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது.

நிசாகன் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆரம்ப வகுப்புகளான ஆங்கில பாடத்துக்கு சென்று வந்தபோதுதான் அவனைத் தேடி இராணுவத்தினர் பல்கலைக்கழகத்தைச் சுற்றி

வளைத்தனர். அவன் தாயின் வேண்டுதலோ, சகோதரிகளின் நேருதலோ தெரியாது அன்று அவன் வகுப்புக்கு சமூகம் அளிக்கவில்லை.

நிசாகனை இராணுவத்திடம் ஒப்படைக்கும்படி பல்கலைக் கழகத்தில் கூறிவிட்டு இராணுவத்தினர் சென்றுவிட்டனர். விபரமறிந்த நிசாகன் எதுவும் புரியாது தவியாய் தவித்தான். அவனுக்கு அண்மையில் எந்த இயக்கத்தவர்களுடனும் தொடர்பு இல்லை. ஆனால் தன்னுடன் ஆரம்ப காலத்து பாடசாலை மாணவர்களாக இருந்த பலர் தற்போது இயக்கத்தில் உள்ளார்கள். அவர்களைச் சந்திக்கும்போது கதைக்காமல் எப்படிச் செல்வது?

தொடர்ந்து பல்கலைக்கழகம் செல்லும் தன்முடிவைக் கைவிட்டு தலைமறைவானான்.

சுவிஸ்ஸிலிருந்து தனது நண்பன் பீற்றர் எழுதிய பழைய கடிதங்களை மீண்டுமொரு முறை படித்தான். “வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கென்று எழுதினானே தவிர, அறவே வேலையே எடுக்க முடியாது என்று இல்லை. பல்கலைக்கழகம் சென்று நல்ல தராதரத்தைப் பெறுவது வரவேற்கக்கூடியதே. நாட்டு நிலைமை மோசமடைந்து அங்கு வாழ முடியவில்லை என்றால் நீ இங்கு வரவிரும்பினால் அதற்காக என்னால் ஆன உதவி செய்யமுடியும்.”

பீற்றரின் ஒவ்வொரு கடிதங்களின் முக்கிய பகுதிகளையும் பார்த்து வந்த நிசாகன் மேற்படி பிந்திய கடிதத்தில் அப்படியே நின்றுவிட்டான். இக்கடிதம் வந்தபோது சுவிஸ்போகும் எண்ணமே அவனுக்கு இருந்ததில்லை. ஆனால் பீற்றர் எழுதியது போலவே தனது நிலை வந்ததால் தற்போது அவனிடம் விபரத்தை எழுதி உதவி செய்யுமாறு கேட்பதே சாத்தியமான ஒரே வழியென்று அவனுக்குப் பட்டது.

தன் தாய், சகோதரிகளிடம் தனது திட்டத்தைக் கூறினான். “எப்படியும் இந்நாட்டைவிட்டு வெளியேறி சுவிஸ் போகப் போகிறேன். பீற்றர் உதவி செய்வான். ஆனால் அவனிடம் முழுக்காசையும் கேட்கக்கூடாது. மூத்தக்காவிடம் எப்படியும் சிறுதொகை பெற்றுவிடலாம். வீட்டை அடவு... வைத்துவிடலாம். சுவிஸ் போனாலும் வீட்டை மீட்டு விடலாம்” என்று பீற்றருக்கு கடிதம் எழுதினான்.

பீற்றரும் அவனது வேண்டுகோளை ஏற்று அவன் கேட்ட பணத்தை அனுப்பி வைத்தான். கொழும்பில் சிலவாரம் தங்கியிருந்து சிங்கப்பூர், ரஷ்யா, செக்கோஸ்லவாக்கியா, ஜெர்மனி என்று பல நாடுகளில், படாத பாடு பட்டு புற்காடுகளிலும் முட்காடுகளிலும் என்று எல்லை கடந்து எப்படியோ சுவிஸிற்கு வந்து விட்டான். வந்து சேர்ந்த மகிழ்ச்சியில் சில நாட்கள் கழிந்தன. பீற்றர் வாழும் மாவட்டத்தில் இருந்து அதிக தொலைவிலிருக்கும் மாவட்டம் ஒன்றிலேயே நிசாகனுக்கு வாழ அனுமதி கிடைத்தது. பீற்றர் அவனைச் சந்தித்துக் கதைத்து மகிழ்ந்தான்.

இலங்கையில் வெளியாகும் பிரபல வாரப்பத்திரிகை அவர்களுக்கு திங்கட்கிழமை கிடைத்தது. தலைப்புச் செய்தியைப் பார்த்ததும் தலை சுத்தியது.

“சுவிஸில் உள்ள அகதிகளை திருப்பி அனுப்ப ஆலோசனை செய்வதற்காக மூவர் கொண்ட குழு கொழும்பு பயணம்” என்னும் விடயத்தைத் தொடர்ந்து வந்த விளக்கங்கள் பலரைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

நிசாகன் நிலை குலைந்தான். ‘அடகுவைத்த வீடு, அத்தானின் காசு, பீற்றரின் காசு, தனது உயிர், எதற்குமே உத்தரவாதமில்லாமல் அல்லவா தற்போது இருக்கிறேன்’ என்று சிந்தித்தான்.

மறுவாரம் ஐரோப்பிய நாடொன்றில் இருந்து ஈழத் தமிழர்களால் வெளியிடப்படும் முதல் தர பத்திரிகை ஒன்று சுவிஸின் அகதிகளுக்கு பொறுப்பான அதிகாரியைப் பேட்டி கண்டு தலைப்புச் செய்தியொன்று வெளியிட்டது.

இதுகுறித்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்த நிசாகன் பீற்றரைச் சந்திப்பதற்காக ரயிலேறினான். அவனது இருக்கைக்கு முன்னே நேரே அவனைப் பார்த்தது போல் ஒரு அழகிய பெண் அமர்ந்திருந்தாள்.

மகாகவி பாரதியார் தனது ஞானரதம் எனும் கதையில் வர்ணிக்கும் கந்தர்வலோகத்து அழகிகளைப் போலவே இந்தப் பெண்ணும் உலக மொழிகளில் வர்ணிக்கமுடியாத பேரழகியாக திகழ்ந்தாள். ரயிலில் தள்ளுவண்டி வியாபாரி அவளிடம் ஏதும் தேவையா என்று ஜெர்மனிய மொழியில் கேட்டான். அவள் இரண்டு பொருட்களைச் சுட்டிக்காட்டினாள். காசு கொடுக்கும் நேரம் அவள் ஏதோ கதைக்கமுற்பட்டபோதே அவள் வாய் பேச முடியாத ஊமைப்பெண் என்னும் விபரம் நிசாகனுக்கு புரிந்தது.

இறைவன் சிலருக்கு ஒன்றை மட்டும் கொடுத்துவிட்டு எல்லாவற்றையும் எடுத்து விடுகிறார். இவளுக்கோ எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டு ஒன்றை மட்டும் எடுத்துவிட்டார்! “இறைவா! உனக்கு ஏன் இந்த விளையாட்டு” என்று நொந்து கொண்டான்.

அவள் வாய் பேசமுடியாத ஊமை என்றதும் அவள் திக்கித்திக்கி சுட்டிக்காட்டிய விதமும் அவனுக்கு அவள் மேல் பரிவையும் பாசத்தையும் ஏற்படுத்திவிட்டது.

நிசாகன் அவளிடம் சைகை மூலம் கேள்விகள் கேட்டான். அவளும் சைகையாலேயே பதில் காட்டினாள். அவள் சுவிஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவள் என்றும் வயது இருபது என்றும் சைகை செய்து, அவளது விலாசத்தையும் அவனுக்கு கொடுத்து அவனைத் தன் வீட்டுக்கு வருமாறு சைகை செய்தாள்.

நிசாகன் இருக்கும் மாவட்டத்திலே அவளும் இருப்பதால் அவன் அவளுடைய வீட்டுக்குச் சென்றான். அவளுடன் சைகை மூலமே உரையாடினான். அவர்களிடம் நட்பு சுமார் ஒரு மாதம் நீடித்தது. நிசாகன் தன்னை நாட்டை விட்டு அனுப்ப இருப்பதாகவும் தனது நிலைமைகளையும் அவளுக்கு புரிய வைத்தான்.

வாய் பேசாத அந்த அழகிய ஊமை அவன் மீது மேலும் பரிவு கொண்டு இரண்டு விரல்களையும் கோர்த்துக் காட்டி என்னைத் திருமணம் செய்கிறீர்களா என்று சைகை செய்தாள். இவன் இயல்பாகவே அவள் மேல் காதல் கொண்டிருந்ததால் ஊமை என்றாலும் அவள் உள்ளம் உண்மையும் நேர்மையுமான தென்றும் உணர்ந்து அவன் சம்மதித்தான். அவனைத் திருமணம் செய்கின்றபோது ஒருபோதும் சுவிஸ் அரசாங்கம் அவளின் சம்மதமின்றி திருப்பி அனுப்பாது என்று அவள் சைகை மூலம் தெரிவித்தாள். அவனும் அதை அறிவான்.

அவர்களின் பதிவுத் திருணம் இனிதே நிறைவு பெற்றது. நிசாகனின் உயிர்ப்பிரச்னையும், சகோதரிகளின் பிரச்னைகளும், கடன் பிரச்னைகளும் நல் உள்ளம் கொண்ட ஊமைப் பெண்ணின் இணைவால் உறுதியாக நீங்க வழி பிறந்தது.

“நீ எனக்கு என்ன பரிசு தரப்போகின்றாய்?” என்று நிசாகன் சந்தோசத்துடன் சைகையின்றி சத்தமாக கேட்டான். அவள் இனிய புன்னகை செய்து அவன் கண்களைக் கைகளால் பொத்திக்கொண்டாள். அவன் அவள் கரங்கள்மேல் தன் கைகளை வைத்து மேலும் அழுத்திக் கொண்டான்.

“என் வாழ்வில் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக, என் அழகை அனுபவிப்பதற்காக அன்றி, என்னை அன்பு செய்வதற்காக மட்டும் ஊமைப்பெண்ணான எனது அழைப்பை ஏற்று என்

வீட்டிற்கு வந்து இத்தனை நாளும், நான் தனிமையில் இருந்தும் ஊமை என்று தெரிந்தும் என்னை தவறான நோக்கத்தோடு அணுகாமல் இருந்த உங்கள் உயர்ந்த குணத்தையே நேசித்தேன். உங்களுக்கு முன்னர் பலர் என்னுடன் பழகினர். எல்லோருடனும் உங்களுடன் பழகியது போன்றே பழகினேன். ஆனால் அவர்கள் எனது அழகை அனுபவிக்கவே துடித்தனர். அந்த வேளையிலேயே அவர்களது உறவைத் துண்டித்துக் கொண்டேன். ஏமாற்றத்துடன் சென்றுவிட்டனர். ஊமையான என்னை அனுபவிக்க ஆசைப்பட்டவர்கள் என்னைத் திருமணம் செய்ய ஆசைப்படவில்லை. ஆனால் நீங்கள் உங்கள் உயர்ந்த குணத்தினால் ஊமையென்று தெரிந்தும் என்னைத் திருமணம் செய்து கொண்டீர்கள். இது என்னில் நீங்கள் வைத்திருக்கும் உண்மை அன்பு என்றே நான் நினைக்கிறேன். ஊமை என்று தெரிந்தும் என் மனத்துக்கு பிடித்த எவர் என்னைத் திருமணம் செய்ய வருகின்றாரோ அவரே என் கணவர் என்று நான் போட்ட திட்டத்தில் வெற்றியடைந்து விட்டேன். இதுவரை என் அன்புக்குரியவரிடம் நான் ஊமையென்று நடித்து ஏமாற்றியதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னால் பேச மட்டுமல்ல, பாடவும் முடியும்” என்று அழகாக ஆங்கிலத்தில் கூறினாள்.

நிசாகன் தன் மனைவி ஊமையில்லையென்பதையறிந்து சந்தோசத்தின் சந்நிதிக்கே சென்றுவிட்டான். அவளை அப்படியே இறுக்கி அணைத்து முத்தமழை பொழிந்தான்.

புயலும் பூவும்

“எனக்கென்னவோ அது இப்ப நடந்த மாதிரித் தான் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த இரண்டு வருடமும் எப்படித் தான் இவ்வளவு கெதியாக ஓடியதோ அதுதான் பெரிய ஆச்சரியம்.”

சுபா அந்த நாட்களை நினைத்துக் கொண்டாள். வேதனை அவள் இதயத்தை இறுக்கிக் கொண்டது. கடந்த கால நினைவுகளில் அவள் மூழ்கிப்போனாள்.

வாலிபத்தின் வாஞ்சியத்தை தீர்க்க என் தந்தை என் தாயாருக்குக் கட்டிய தாலிக் கடனுக்காக என் தாயார் என்னை பிரசவித்த அன்றே பரலோகம் சென்று விட்டாள். அதன் பின்னர் என் வளர்ப்பைக் கவனித்தவர் என் தந்தைதான். எனனை வளர்த்து படிக்க வைத்து இந்த சமூகத்தின் பெரிய படிப்பாளியாக, படைப்பாளியாக மாற்ற வேண்டும் என்பதில் அவருக்கு தீராத ஆசை. அதற்காகவே ஒரு மணமே போது மென்று மறுமணமேதும் செய்யாமல் என்னை வளர்த்து

வந்தார். அந்த வேளையில் தான் என் வாழ்வில் இரண்டாவது பேரிடி விழுந்தது.

உற்றோருக்கும் சுற்றத்தோருக்கும் உதவுவதில் பின்னிற்கா என் தந்தை அன்று வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தபோது எங்கேயோ இருந்து வந்த குண்டு ஒன்று அவர் நெஞ்சில் பாய, ஓடி வந்த சைக்கிள் நிலத்தில் சரிய, அதிக இரத்தம் வெளியேறியதால் அவ்விடத்திலிருந்தே பரலோகம் சென்று அம்மாவிடம் சேர்ந்து விட்டார்.

வேலைக்கு அணிந்து சென்ற அழகான ஆடை இரத்த வெள்ளத்தில் நனைந்திருக்க என் தந்தையின் உடலை என் கண் முன்னே வைத்தபோது ஓ.....வென்று ஓலமிட்டேன். உடனே மயங்கி விழுந்து விட்டேன்.

மயக்கம் தெளிந்து பார்த்த போது மரண ஊர்வலத்திற்கு தயாராக பிணப்பெட்டியில் மௌனமாக உறங்கிக் கிடந்தார். என் தந்தையை ஊரவர்கள் புதைத்துவிட்டு வந்ததுடன் உலகில் எனக்கிருந்த அனைத்தையும் இழந்துவிட்டதை அந்த பிஞ்சு வயதிலேயே உணர்ந்து கொண்டேன். அதன் பின் எனது வாழ்க்கை போராட்டத்தில் இப்போது பெரும் புயலே அடித்து விட்டதை உணர்கிறேன்.

தந்தையின் சிறு சேமிப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு பக்கத்து வீட்டு பார்வதி அக்காவின் உதவியுடன் என் தந்தையின் கனவை நனவாக்க பாடசாலை சென்று கொண்டிருந்தேன். பாசம் மிக்க தந்தை பரலோகம் சென்றபோது — சிறுமியாக இருந்த நான் பருவமடைந்தபோது பார்வதி அக்காதான் என்னைப் பரிவுடன் கவனித்தார். நான் வெளியே செல்லும் போதெல்லாம் எனது பிஞ்சு உள்ளம் படும் வேதனையைப் புரிந்து கொள்ளாத சிலர் “பிறந்தபோது தாயைக் கொன்றாள், வளரும்போது தகப்பனைக்

கொன்றாள். இன்னும் யாரைக் கொல்லப் போகின்றாளோ?” என்றெல்லாம் என்னைக் கேவலப்படுத்தும் போது நான் அந்த வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் ‘ஓ! இறைவா என்னையும் என் பெற்றோருடன் எடுத்துவிடமாட்டாயா!’” என்று வேண்டுகோள் விடுப்பதைத் தவிர என்னால் வேறெதுவும் செய்யமுடியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் சட்டி, பானை கழுவுவது முதல் முற்றம் வாசல் கூட்டுவது வரை என்னுடைய வேலைதான். அக்கா என்னைச் செய்யச்சொல்லிக் கட்டாயப் படுத்தாமலேயே நான்தான் வலியச் செய்ய ஆரம்பித்தேன். அக்காவும் சந்தோசப்பட்டு என்னை நன்றாகக் கவனித்தார்.

எனக்கு பதினாறு வயது வந்தபோதுதான் மற்றுமொரு போராட்டம் எனக்குள்ளே ஏற்பட்டது. அக்கா வீட்டில் எனக்கொரு பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால் எமது பாடசாலையில் படித்த சுரேஷ் என்னைத் தொல்லை செய்ய ஆரம்பித்தான்.

அன்று நான் அக்கா வீட்டில் தனியாக நின்று படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வேளையில் திடீரென வீட்டுக்குள் நுழைந்தவன் என் முன்னே நின்றான். எனக்கு கையும் ஓடவில்லை; காலும் ஓடவில்லை. உடம்பெல்லாம் நடுங்கத் தொடங்கிற்று. தட்டுத்தடுமாறி புத்தகங்களை வைத்து விட்டு எழுந்த நான் “சுரேஷ், உடனே வெளியே போங்க, அக்கா வந்தா என்ன நினைப்பா?” என்று பயத்துடன் சற்று சத்தமாகக் கூறினேன்.

“சுபா கொஞ்சம் பொறுமையாய் இரு. நான் உன்னோடு கொஞ்சம் கதைக்கணும், கதைச்சதும் உடனே போயிற்றன். என்னை விரட்டாத சுபா, தயவுசெய்து என்னை விரட்டாத! உன்னை பார்க்காமல் என்னால் இருக்கமுடியல்ல.”

அவன் கண்கள் திடீரென கலங்கி கண்ணீர் முட்டியிருந்தது. எனக்கு அவனைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருந்தது. அதே நேரம் பயமாகவும் இருந்தது.

அந்த வேளையில் அக்கா வந்துவிட்டா. நாங்கள் நின்றதை அப்படியே முறைத்துப் பார்த்தாள். அவன் ஓடிவிட்டான்.

அக்கா இத்தனை காலத்திற்கும் இவ்வளவு மோசமாக முறைத்துப் பார்த்ததேயில்லை.

நான் பருந்தின் வாயில் பட்ட குஞ்சு போல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

அக்காவின் கண்கள் சிவந்தன. “அடியே முளைச்ச மூணிலை விடல்லை; அதுக்குள்ளை உனக்கு காதலாடி கேட்குது” என்று எனது முடியைப் பிடித்து கன்னத்தில் அறைந்தாள்.

நான் “இல்லக்கா” என்று நடந்ததைச் சொல்லவிடாமல் “அடியே இந்த நாடகம் எத்தனை நாளாடி நடக்குது. உண்மையைச் சொல்லடி”, என்று அடித்த போது எனக்கு அக்கா மீது ஆத்திரம் வரவில்லை. அவன் மேல்தான் கோபம் வந்தது.

அக்கா அடித்த போதே திடீரென்று அவ்விடத்திற்கு வந்த சுரேஷ், “அக்கா, சுபாவில எந்த பிழையும் இல்லை. நான்தான் வலிய இங்கு வந்தேன். சுபா இதற்கு முன் ஒருபோதும் என்னுடன் கதைத்ததில்லை. என்னை வெளியே போகச் சொல்லி விரட்டிய நேரம்தான் நீங்கள் வந்தீங்க. ஆனால் நீங்க அதை புரிந்து கொள்ளவில்லை. எனக்கு வேண்டுமென்றால் அடியுங்க. சுபாவை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்.”

அக்கா என்ன நினைத்ததோ தெரியாது எதுவும் பேசாது இருந்து விட்டார்.

எனக்கு அக்கா அடித்த போது அவனில்தான் பிழை என்று ஒத்துக் கொண்ட சுரேஷ் என்னை வசீகரித்து விட்டான். எனக்கு அதன் பிறகெல்லாம் அவனுடைய நினைவுதான்.

அவன்தான் பாடசாலையிலேயே கெட்டிக்கார மாணவனாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அது மட்டுமல்ல விளையாட்டிலும் அவன்தான் முதல் வீரன். என்னைப் பொருத்தவரையில் அவன் எந்தப் பெண்ணையும் ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதையும் நான் அறியவில்லை. ஆனால் அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் என்னைக் கண்டால் எதுவுமே பேசாமல் புன்னகை செய்துவிட்டு நகர்ந்து விடுவான்.

இப்பெல்லாம் நானும் அவனை நேசிக்கிறெனன்று அவன் புரிந்து கொண்டானோ இல்லையோ? ஆனால் முன்னரைப் போல இப்ப என்னட்ட அவன் உன்ன நேசிக்கிறேன் என்று கேட்டா நான் உடனே ஓம் என்று சொல்லிடுவேன். ஆனா அவன்தான் கேட்காமலேயே போறானே!

அவன் படிப்பிலும் விளையாட்டிலும் கெட்டிக்காரன். அதைவிட எங்கட ஸ்கூலிலையே அவன் தான் 'கெட்பிநீபெக்ற்' அவனைப்பற்றி அதிபர், ஆசிரியர், மாணவர்கள் உட்பட யாவருக்கும் நல்லெண்ணம்தான்.

ஒருவேளை அவன் இப்ப என்னை விரும்ப வில்லையோ, அண்டைக்கு அக்கா அடிச்சதோடை இதெல்லாம் வேண்டா மென்று விட்டுட்டானோ என்று கூட எனக்கு நினைப்பு வரும். ஆனா இடையில அவன் என்னைப் பார்த்து சிரித்தால் என் மனம் சந்தோஷப்பட்டு சிறகடிக்கும். இந்தப் பருவமடைந்து வளர்ந்து வர்ற வயது இருக்கே அப்பா! கில்லிங் தான். அந்த வயதில் வர்ற ஆசைகள் மனதைத் துளைத்து அலைத்து விடும்.

அண்டைக்கு அக்கா அடிக்கு முன்னரே சுரேஷ் அழுது கேக்கக்க நான் ஒமென்றிருக்கணும். எங்க... ஒண்டும் தெரியாத பருவம். சொல்லாமவிட்டுட்டன். இப்ப நானே வலியப் போய் கேட்கணும் போல இருக்கு. எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு படிப்பம் என்றால் கூட சுரேஷின் நினைவுதான்.

இதெல்லாம் எனக்கு சரிவருமா? அவனுடைய அந்தஸ்து என்ன, கௌரவம் என்ன? நான் தாய் தகப்பன் இல்லாத அநாதை. அக்கா என்றாலும் உண்மையான அக்காவா? அவவும் என்ன என்னில் பாவம் பார்த்து உதவி செய்ய! நான் என்னென்னவோ எல்லாம் செய்து அந்த வாழ்க்கையை கெடுத்திடுவேனோ என்று நினைச்சா என் உள்ளமெல்லாம் வலிக்கின்றது.

சுரேஷுக்கு ஏ.எல். சோதனை நடக்கப் போகுது. அதோட இனி அவன் ஸ்கூலுக்கு வர மாட்டான். இவ்வளவு நாளும் சும்மா என்றாலும் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன். இனி அவனைக் காண்பது அபூர்வம்தான். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

அன்று சுரேஷ் “அட்மிஷன் காட்” எடுக்க என்று கடைசி நாளாக வந்தான். இண்டைக்கெண்டான்ன நானாகப் போய்க் கதைப்பமா? என்று யோசித்தன்.

இதயம் டக் டக் என்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. பயத்தில் உடலெல்லாம் வேர்க்கத் தொடங்கிற்று. கடைசியாக அவன் பாடசாலையை விட்டுப் போகேக்க எனக்கு அருகால வந்தான். கதை, கதை என்று மனம் சொன்னது. ஆனா என்னால் கதைக்க முடியேல்லை. அவன் வழமை போல இனிய சிரிப்பை உதிர்த்துவிட்டு மறைந்து போனான். இந்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிட்டு என் இதயத்தில் சுரேஷை வைத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்.

சுரேஷின் பரீட்சை முடிந்து மறுநாள் அக்காவுடன் சுரேஷ் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அக்கா அவனை வரவேற்று தேநீரும் கொடுத்து ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தா. எனக்கு இன்ப அதிர்ச்சி. அதைவிட என்ன கதைக்கிறார்களோ என்ற திகில் ஒரு புறமாக நான் போய் ஓரமாய் நின்றன். என்னை அவர்கள் கண்டார்களோ, இல்லையோ தெரியவில்லை. அவர்கள் கதை மட்டும் என் காதில் விழுந்தது. நான் இன்ப வெள்ளத்தில் திளைத்தேன். மீண்டும் அவர்கள் பேச்சுக்கு காதைக் கொடுத்தேன்.

“அக்கா! அண்டைக்கு நீங்க சுபாவுக்கு அடித்து மறுநாள் நான் உங்களுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதியை இவ்வளவு நாளும் கொஞ்சமும் பிசகாமல் காப்பாத்திற்றன். அண்டைக்கும் கடைசியா ஸ்கூலாலை வரேக்கை சுபா நின்றா, நான் கதைக்கேல்லை. என்ற சோதினை முடிஞ்சது. என்னோட சோதனை எடுத்த சில பெடியன்கள் இராணுவத்தால சுடப்பட்டதும், அடிக்கப்பட்டதும் உங்களுக்கு தெரியும் தானே. அதால நான் இங்கே இருக்காமல் வெளிநாடு போகவென்று முடிவெடுத்திருக்கிறன். போகமுதல் சுபாவை ரெஜிஸ்டர் பண்ணிவிட்டுப் போகலாம் என்றிருக்கிறேன். நீங்க எங்கட அம்மாவைப் பற்றி கவலைப்பட வேண்டாம். நான் எதைச் சொன்னாலும் அம்மா மறுக்க மாட்டா.”

அக்காவும் “சரி தம்பி” என்று சொன்னா.

சுரேஷ் ஒரு சிரிப்புடன் போய்விட்டான்.

சுரேஷுக்கு அக்கா இட்ட கட்டளை பற்றி அக்கா என்னிடம் சொன்னா.

இதன் பின்னர் சுரேஷ் வீட்டுக்கு வருவான். என்னோட கதைச்சுக் கொண்டிருப்பான். அக்கா இல்லாத நேரங்களில் கூட

வருவான். அவன் என்ர உள்ளத்தைத் தான் நேசித்தான். என் கையைக் கூடத் தொட்டதே இல்லை. அவன் கவிதையில் என்னை வர்ணிப்பான். என் இதயத்தில் அவன் இமயமாய் உயர்ந்து நின்றான். அப்பவெல்லாம் நான் நினைக்கல்ல என்ர வாழ்க்கை இவ்வளவு சீரழியும் என்று.

இண்டைக்கு இந்த பேக்கரியிலை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யிறன். தேங்காய்களை ஏதோ செய்து மூட்டையாகக் கட்டி தூக்க வேண்டும். தூக்கினால் உயிர் போற வலி. தூக்காட்டி பசி.

இங்கு எத்தனையோ பேர் காதல், கலியாணம் என்றெல்லாம் கேட்பார்கள். இவங்களுடைய பார்வை பயமாக இருக்கு. மானத்தோட வாழணும் என்றதால தானே இத்தனை கஷ்டப்படுறன். உயிர விட்டாலும் விடுவனே தவிர உடலை ஒருபோதுமே விக்கமாட்டன் என்டத இவனுடன் நல்லா புரிஞ்சிட்டாங்க. அதால வேற வேற கதைகளைக் கட்டி என்ன கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சாகடிக்கிறான்கள். எப்பவோ சாகவேண்டிய நான் ஏன் இன்னும் உயிரை வைச்சிருக்கிறேன் தெரியுமா?

சுரேஷ் எல்லா ஏற்பாட்டையும் செய்திட்டு வந்து சொன்னான், ஒன்பதாம் திகதி கல்யாணம் என்று. எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. இத்தனைக்கும் தான் ஆண்டவன் என்னை அநாதையாக்கிவிட்டானோ என்று ஆண்டவன் மீது புதிதாக ஒரு பற்றுதல் ஏற்பட்டது.

நாமும் பதிவாளர் காரியாலத்துக்கு புறப்பட்டுப் போனாம். சுரேஷ் வெளிக்கிட்டு அழகாய் வந்தான். என் கண்ணை பட்டுவிடும் போலிருந்தது.

திடீரென்று துவக்கு வெடிச்சத்தம் கேட்டது. கண்ணி வெடி வெடித்து 15 ஆமி செத்துப் போயிற்றாம். நாம் சென்ற வாகனத்தை மறித்து அதில் இருந்த சுரேஷை பிடிச்சு, அடிச்சு ஏத்தினாங்க. நான் குறுக்க போய் விழுந்தன். எனக்கு மயக்கம் வந்தது. முழிச்சுப் பார்த்தா ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் நான்.

அக்கா அருகில் நின்றா. “சுரேஷ், சுரேஷ்” என்று கத்தினேன். “சுரேஷை விட்டிடுவாங்க, அழுவேண்டாம்” என்று அக்கா என்னைத் தேற்றினா.

சுரேஷைத் தேடி எல்லா இடமும் ஏறி இறங்கினேன். பலன் கிடைக்கவில்லை. சுரேஷின் அம்மா செத்த வீடு நடத்தினா.

எல்லோரும் சொல்றாங்க சுரேஷை சுட்டுப் போட்டார்கள் என்று. எனக்கெண்டா என்ற சுரேஷ் இன்னும் சாகல்ல என்றைக்கோ ஒரு நாள் சிறையில் இருந்து மீளுவான் என்ற நம்பிக்கையில் தான் இந்த நகருக்குத் தேடி வந்தன்.

சுரேஷைப் போல் பல்லாயிரம் சுரேஷ்கள் மடிந்து போன இந்த பூமியில் மடியாமல், மடிந்தவர்களைத் தேடி சிதைந்து போகும் உள்ளங்கள் தான் எத்தனையோ?

ஈழநாடு வாரமலர் மார்ச் 1993

அணையும் கூடர்கள்

இரத்தினம் தன் வேலையில் உற்சாகமாக ஈடுபட்டு இருந்தான். திடீரென வந்த குமார், சந்திரனைப் பற்றிக் கூறிய விடயத்தை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. குமார் பொய் சொல்பவரல்ல என்று தெரிந்தும் “உண்மையாகவா” என்று மீண்டும் மீண்டும் வினவினான். உண்மை அறிந்ததும் அவனது நெஞ்சுக் கூட்டின் ஒவ்வொரு நரம்பும் ஒன்றையொன்று கட்டி அணைத்துக் கதறுவது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. உடனே சந்திரனைக் கண்டு அவனது கரங்களைப் பற்றி, தன்னால் இயன்றளவுக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டுமென்று நினைத்தான். ஆனால் இரத்தினத்துக்கோ மனம் ஆறுதலின்றித் தவித்தது.

சந்திரன், தன் எண்ணக் கனவுகளையெல்லாம் அண்மையில் தான், இரத்தினத்திடம் கூறியிருந்தான்! அத்தனையும் இன்று அவனது இயத்திலிருந்து எப்படிச் சரிந்து விழுந்து நொறுங்கியிருக்கும்? நினைத்துப் பார்க்கவே இரத்தினத்துக்கு ஜென்ம வேதனையை ஏற்படுத்தியது. அனுபவிக்கும் சந்திரனுக்கு எப்படியிருக்கும்?

அது இரத்தினத்தின் நினைவுகளுக்கும் அடங்காத துயரமாகவே தோன்றியது. கீழ் நிலையில் உள்ள மக்கள் நிச்சயமாக மேல்நிலைக்கு வந்தே தீரவேண்டும். ஆனால் ஒரு போதும் மேல் நிலைக்கு சென்றவர்கள் கீழ் நிலைக்கு வரக்கூடாது. அப்படி வந்தால் அதனால் ஏற்படும் உள்வேதனை, உயிர் பிரிவதிலும் பார்க்கக் கொடியது.

சந்திரா நீ இருந்த நிலையிலேயே இன்றும் இருந்திருந்தால் உன் வேதனை ஒரேயளவாக இருந்திருக்கும். ஆனால் இன்று திடீரென்று உனது நிலை இப்படியானதை நீ எப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்வாயோ? இரத்தினத்திற்கு நண்பன் சந்திரன் நினைவுகளிலிருந்து மீள முடியவில்லை.

சுமார் ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர் இரத்தினம் ஒரு அகதி முகாமிற்கு சென்றிருந்தான். அங்கேதான் சந்திரனைச் சந்தித்தான். சந்திரனிடம் அவனது பயண அனுபவத்தையும், குடும்ப நிலைமைகளையும் கேட்ட போது இரத்தினத்தின் இதயத்தின் ஈரக்கசிவுகள் வெளிப்பட முயன்றன. அதன் பின்னரே இரத்தினம், தான் வேலை செய்யும் தொழிற்சாலையில் சந்திரனுக்கும் ஒரு வேலையைப் பெற்றுக் கொடுத்தான். ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாக வேலை எடுக்க முடியாது தவித்த சந்திரனுக்கு இரத்தினத்தின் உதவி சிலையில் சித்திரமாகவே தோன்றியது.

கொழும்பில் நடைபெற்ற கலவரத்தில் சொத்துக்களை இழந்து, தந்தையை இழந்து, வாடி நின்ற இளைஞன் சந்திரன் மிகுதிச் சொத்துக்களை விற்றுவிட்டு மூன்று முறை பயணமாகி மீண்டும் நாட்டிற்கே திரும்பிச் சென்று நான்காவது முறையே குறிப்பிட்ட நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தான். அதற்குள் அவன் பட்டபாடுகளும் வேதனைகளும் எழுத்தில் அடங்கிவிடக் கூடியதல்ல! இரத்தினத்தின் உதவியால் கிடைத்த வேலை தனக்கு வசந்தத்தை உருவாக்க வந்த பச்சைக் கொடியென்று கருதியே உற்சாகத்துடன் கடந்த ஐந்து மாதங்களாக வேலைக்குச் சென்று வந்தான்.

சிறந்த வேலை, சுதந்திரமான வேலை, மனதுக்குப் பிடித்த வேலை. சந்திரன் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்பதையும் கடந்து அந்த வேலை மேல் பற்றுடன் பவனி வந்தான்.

திடீரெனத் தொழிற்சாலையில் வேலை குறைந்து வந்தது. பலர் வேலையிழந்து கொண்டிருக்கின்றார்களென்னும் செய்தியும் அடிக்கடி பத்திரிகைகளின் பக்கங்களை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் சந்திரன் வேலை செய்த தொழிற்சாலை ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக தனது அனுபவத்தை உள்ளடக்கியது. ஆகையால் தன்னை வேலையிலிருந்து நீக்கமாட்டார்களென்னும் நம்பிக்கையிலே அன்றும் வேலைக்கு வந்தான். அந்த நாள் தன் வாழ்வில் பெரும் துன்பத்தைத் தரும் நாள் என்பதை அவன் எப்படி உணர்வான்! அப்பொழுதுதான் தனது சகோதரிக்குக் கடிதத்தை எழுதி அனுப்பிவிட்டு வந்திருந்தான்.

சந்திரனை தனது அலவலகத்து முதலாளி அழைத்தார். பத்திரத்தை அவனிடம் நீட்டினார். அது வேலை நீக்கக் கடிதம்... அவனுக்கு நெஞ்சுக்குள் பல பாறைகள் வெடித்துப் பறந்தன.

மனம் கொள்ளாச் சுமையுடன் வெளியே நடந்தான். அன்று அவனால் தொடர்ந்து வேலை செய்ய முடியவில்லை.

இந்த வேலை போனால் இன்னுமொரு வேலை என்று நினைக்கும் காலம் மலையேறிவிட்டது. யுத்தங்களும், வெள்ளங்களும், புயல்களும், பூகம்பங்களும், எத்தனை முறைதான் வந்து மனிதர்களைக் கவ்விக் கொண்டு சென்றாலும், மனிதகுலம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. அதனால் நவீன கால மனிதன் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் கற்கால மனிதனைப் போலவே போராட வேண்டும்.

இரத்தினம், இந்த ஐரோப்பிய நாட்டுக்கு வந்து நான்கு வருடங்கள் பறந்துவிட்டன. அவ்வளவு காலத்திலும் அவன் அந்தத் தொழிற்சாலையைத் தவிர, வேறு எங்குமே வேலை செய்யவில்லை. வேலையில் அக்கறை. நோய்க்கால விடுமுறை எடுப்பதில்லை. அனைத்திலும் ஒழுங்கு. அதனால் முதலாளிக்கு இரத்தினத்தை நன்றாகப் பிடிக்கும். அவனது இந்தச் செல்வாக்கே சந்திரனுக்கு வேலையைப் பெற்றுக் கொடுக்கவும் பயன்பட்டது. ஆனால் இன்று முதலாளி இப்படிச் செய்து விட்டாரே! நிச்சயமாக முதலாளியில் எந்தத் தவறும் இருக்காது. அவர் நல்லவர். மிகவும் அருமையானவர். தொழிலாளிகளைத் தன்னைப்போல் நேசிப்பவர். இந்த நல்ல மனதுதான் அவரை முதலாளியாக உருவாக்கியுள்ளது என்பது இரத்தினத்தின் சொந்த அபிப்பிராயம்.

இரத்தினத்துக்கு மட்டுமல்ல, சந்திரனுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். தொழிற்சாலையில் வேலை மிகக் குறைவு என்பது. அதற்காக சந்திரனை வேலை நீக்கம் செய்து விடுவார் என்று இரத்தினம் கடைசி வரைக்கும் நினைக்கவில்லை.

சில நாட்களுக்கு முன்னர் தான் சந்திரன், இரத்தினத்திடம் பல விடயங்களை மனம் திறந்து கதைத்தான். அதை நினைக்கும் போது வேதனை இரத்தினத்தை வதைத்தது.

‘இரத்தினம், தங்கையும், அம்மாவும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எத்தனையோ சிரமப்பட்டுக் கொழும்பு வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். வந்து ஒரு சில நாட்களிலேயே அங்கிருந்த தங்கை பயணமாகி விட்டார். தற்பொழுது இடையில் ஒரு நாட்டில் நிற்கின்றார். இன்னும் சில நாட்களில் இங்கே வந்து விடுவார். நான் வந்த உடனே ஏஜென்சிக்கு காசு கொடுக்க வேண்டும். இன்னும் 5 மாதம் சம்பளம் எடுத்தேனென்றால் இதற்கு வேண்டிய கடனை அடைத்துவிடுவேன்.

அத்துடன் மற்றத் தங்கைக்கும் இரண்டு இலட்சம் அனுப்பினால் அவளின் திருமணமும் இனிதே நிறைவேறிவிடும். இப்படி எனக்கு நல்ல காலத்துக்கு வழி காட்டிய உனக்கு நான் என்றைக்கும் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். நீ இல்லா விட்டால் எனது சகோதரிகள் வாழ்க்கைக் கன்வை என்னால் ஒரு போதுமே நனவாக்க முடியாது’ என்று சந்திரன் நன்றியுணர்வின் நாத்தழும்பலுடன் கூறி ஒரு வாரம் கடக்க வில்லை; வேலை நிறுத்தம் என்னும் செய்தி எப்படியிருக்கும்!

இன்னும் ஒரு மாதமே சந்திரன் வேலை செய்வான். அதன் பின் மீண்டும் உயிருடன் நிரந்தரத் தூக்கம்தான் அவனுக்கு துணை வரவேண்டும். கடதாசிக் கூட்டம் விளையாட மாட்டான். புகைக்கமாட்டான். குடிக்கமாட்டான். எப்போதும் தனது சகோதரிகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் இளைஞனான சந்திரனுக்கா இப்படி ஒரு நிலை வரவேண்டும்....

உண்மையான உதவி தேவைப்படும் மனிதர்களுக்கு உதவ மனம் இருக்கும் பலர், இல்லாதவர்களாக இருப்பதும், இருந்தும் உதாவது இருக்கும் பலர் பணக்காரர்களாக இருப்பதும் இரத்தினத்திற்கு நினைவுக்கு வந்தது.

முதலாளியிடம் சென்று சந்திரனை வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்களென்று கெஞ்சியென்றாலும் கேட்க வேண்டுமென்று நினைத்தான் இரத்தினம். ஆனால் எவரும் நினைத்தவுடன் முதலாளி அலுவலகத்துக்கு செல்ல முடியாது. அதற்கு ஏற்கனவே உத்தரவு பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி உத்தரவு பெற்று சில வாரங்களின் முன்னர்தான் இரத்தினம் முதலாளியிடம் சம்பள அதிகரிப்புப் பற்றிக் கதைத்து வந்தான். இன்னும் சில வாரங்களில் சம்பளம் அதிகரிப்பதாக இரத்தினத்திற்கு முதலாளி கூறியிருந்தார். எனவே அதற்காக அழைக்கும்போது சந்திரனை மீண்டும் வேலைக்கு சேர்க்குமாறு கேட்கவேண்டும் என்று இரத்தினம் திட்டமிட்டிருந்தான்.

மறுநாள் சந்திரனும் வேலைக்கு வந்தான். என்னுமில்லாத வாறு அவனது முகத்தில் அன்று பெரிய சோகம் தென்பட்டது. வேலைக்கு வந்து இத்தனை நாளும் அவனது முகத்தை அவன் இன்றுள்ளது போல் என்றுமே பார்த்தது கிடையாது. எதுவும் கதைத்தால் கூட உடனே அழுதுவிடுவான் போல் தோன்றியது. முடிந்தவரைக்கும் இரத்தினம் ஆறுதல் கூறினான். சந்திரனோ தேறுதலின்றித் தவித்தான்.

வேலை ஆரம்பமானது! வழமைக்குச் சற்று வித்தியாசமாகச் சந்திரனுக்கு கடினமாக வேலைகளே இருந்தன. சில பொருட்களை நவீனரகத் தள்ளுவண்டியில் வைத்துத் தள்ளிச் சென்று வேறு இடத்தில் அடுக்கவேண்டும். ஏற்கனவே உள்ளச்

சுமையால் சோர்ந்து போய் இருந்த சந்திரன்.... இந்தப் பொருட் சுமையைத் தள்ளமுடியாதவாறு அவனது நடையில் ஒரு நடுக்கம் காணப்பட்டது. தூர இருந்து அவன் சுமையுடன் சோர்ந்து செல்வதைக் கண்ட இரத்தினத்தின் இதயமோ அவனுக்காக நெக்கு நெக்காக உருகிக் கசிந்தது.

முதலாளியிடமிருந்து இரத்தினத்திற்கு அழைப்பு வந்தது. நண்பனின் துயரை எப்படியும் தன்னால் தீர்க்க முடியுமெனும் நம்பிக்கை புதிய ஒளியுடன் இரத்தினத்தின் இதயத்தில் உதயமானது. எண்ணற்ற உற்சாகத்துடன் முதலாளியின் அலுவலகம் நோக்கி விரையும் முன்னர் சந்திரனைச் சந்தித்து “சந்திரா... கவலைப்படாதே முதலாளி என்னை அழைத்துள்ளார், அவருக்கு என் மீது அபார நம்பிக்கை உண்டு. உன்னை மீண்டும் வேலையில் சேர்க்குமாறு கேட்கின்றேன். எனது சம்பள உயர்வுக்காகத் தான் என்னை அழைத்துள்ளார்! சென்று வருகின்றேன்” என்று ஒரு துள்ளலுடன் நடந்தான் இரத்தினம்.

முதலாளி இனிய புன்முறுவலுடன் இரத்தினத்துக்கு கைகுலுக்கி அமரச் சொன்னார். அவரது மொழியிலே கூறினார். “இரத்தினம், நீ நன்றாக வேலை செய்கின்றாய். உன்னை எனது தொழிற்சாலையில் வைத்திருக்க எனக்கு நல்ல விருப்பம். ஆனால் இங்கே இப்பொழுது அதிக வேலை இல்லை. என்றுமில்லாத வாறு உற்பத்தியெல்லாம் குறைந்துவிட்டது. அதனால்தான் பலத்த யோசனையின் பின்னர் சந்திரனை வேலையிலிருந்து நீக்கினேன். என்னைத் தவறாக நினைக்க வேண்டாம். உனக்கு 400 பிராங் சம்பளம் அதிகரித்துள்ளேன்” என்று சம்பளப் படிவத்தைக் கொடுத்தார்.

அவன் நண்பனுக்காகத் துயரப்படுவதா? சம்பள அதிகரிப்புக்காக மகிழ்வதா என்று புரியாது அந்தக் கணங்களில் தவித்தான்.

உண்மையிலேயே அந்த முதலாளி மிகவும் நல்லவர். தொழிலாளிகளை என்றும் நேசிப்பவர். இரத்தினத்தின் இரண்டும் கெட்டான் நிலையை உற்று நோக்கி முதலாளி முகத்திலும் ஏதோ சோகம் படர ஆரம்பித்தது. தொடர்ந்து முதலாளி மற்றுமொரு கடிதத்தை இரத்தினத்திடம் நீட்டினார். இரத்தினத்தின் வேலை நீக்கல் உத்தரவு. “எனது தொழிற்சாலையில் வேலை அதிகம் வந்தால் மீண்டும் எடுக்கிறேன். உங்களை நிறுத்தியதற்காக என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார் முதலாளி.

‘பிறந்த மண்ணில் கூட நிரந்தரம் இல்லாத போது அந்நிய மண் மட்டும் நிரந்தர வாழ்வைத் தருமா? வீடென்ன வேலையென்ன? இங்கு எதுவும் நிரந்தரமில்லையே?’

ஈழநாடு வாரமலர் ஜூலை 1993

நிலை மாற்றும் நிர்ப்பந்தங்கள்

அவன் வாழ வேண்டுமானால் அந்த நினைவை மறக்க வேண்டும். அந்த நினைவை மறக்க வேண்டுமானால் அவன் இறக்க வேண்டும். மறக்கவும் முடியாது... இறக்கவும் முடியாது. நடைப்பிணமாக அவன் வாழத் தொடங்கி வருடம் ஒன்று கடந்திருந்தது. விழாக்களும் வேடிக்கைகளும் எந்த வினோதத்தையும் கொடுப்பவைகளாக அதன் பின் அவனுக்கு அமைந்ததேயில்லை. அப்படியான விழாக்களுக்கு செல்ல முடிவதுமில்லை.

நண்பன் ஒருவனின் கெஞ்சலான அழைப்பை தட்ட முயன்று தோற்றவன். அவனுடன் அந்த விழாவிற்கு வேண்டா வெறுப்பாகச் சென்றான். தமிழர் பாரம்பரியத்தின் கலைகளான நாட்டிய நாடகம், வில்லுப்பாட்டு, கூத்து போன்ற

அம்சங்களால் சிறப்புற இருந்த அந்த நிகழ்ச்சியை தமிழ் நலனுக்கான அமைப்பொன்று லுசேர்ன் மாநகரிலே ஒழுங்குபடுத்தியிருந்தது.

அவனது மனம் அந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தன்னை மறந்து ரசிக்கத் தூண்டியது. மீன்களும், மரங்களும், பசுக்களும் கூட இசையிடம் வசமாவதாக அண்மைக்கால விஞ்ஞான முடிவுகள் கூறுவதாக சில பத்திரிகைகள் வெளியிட்ட செய்தியை அந்த இசையை ரசிப்பதிலிருந்தே புரிந்து கொள்ளலாம்.

அந்த நிகழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருந்த போது அவன் முகத்தில் வருடக்கணக்காக மறைந்து போயிருந்த மகிழ்ச்சி உணர்வுகள் தோன்ற, வாழ்க்கையில் இன்னும் பல பகுதிகள் உண்டெனும் எண்ணம் அவனுக்கு உருவானது. இந்த இன்பம் இன்னும் சில நேரம் தான் என்பது அவனுக்கு புரியாதது அல்ல. ஆனால் இந்த விழாவிற்கு வந்ததனாலே தான் மீண்டும் ஒரு பேரதிர்ச்சிக்கு உட்படப் போகிறான் என்பது அவனுக்குப் புரிய நியாயமில்லை.

நிகழ்ச்சியின் இடைவேளை கொடுக்கப்பட்ட போது வந்திருந்த பலரின் முகங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் தரிசனத்துக்கும் உட்பட்ட வேளையில் அவனால் அந்த தம்பதியினரை தொடர்ந்து பார்ப்பதற்கும் முடியவில்லை. ரசித்த இசையே கசப்பாகத் தோன்றியது. நெஞ்சம் அடைத்து முகத்தில் ஏதோ பாரம் அழுத்த, காதுகளில் ஒரு இழை ஓடி கன்னத்தை நிறைக்க தாள முடியாத துக்கத்தில் கண்களில் கண்ணீர் பெருக துடைத்துக் கொண்டே உடனடியாக அவ்விடத்தை விட்டகன்று தன் வீடு நோக்கிச் சென்று கட்டிலில் விழுந்து தலையணைகளில் முகம் புதைத்தான்.

‘இறைவா.... உறவைத் தேடும் உள்ளங்களுக்குப் பிரிவையும், பிரிய நினைக்கும் உள்ளங்களுக்கு உறவையும் கொடுத்து நீ பார்க்கும் வேடிக்கை உன் திருவிளையாடல்களில் ஒன்றா?

இது உனக்கு விளையாட்டு என்றால் இந்த விளையாட்டை தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியை எனக்குத்தா. சந்தோஷமான சந்ததியை மட்டும் உருவாக்கி நீ அவர்களுடன் விளையாடலாமே. என்னைப் போன்ற சோகத்தின் புழுக்களை கருவிலேயே கலைத்துவிட உன் வல்லமையை பயன்படுத்தலாமே?’

அவன் தன் அழகை ஒலிகளினூடே இறைவனிடம் தன் வேதனையை வெளியிட்டுக் கதறினான்.

“இரகசியமாக இருக்கும் காதல், நிறைவேறும் காதல், அம்பலத்திற்கு வரும் காதல், முறிவடையும் காதல்” என்று எங்கோ அவன் வாசித்திருந்தான். அவனது காதல் இரகசியமாகத் தான் இருந்தது. அம்பலத்துக்கு வந்த அன்றே இப்படியொரு பேரிடியை அது தருமென்று அவன் நினைக்கவேயில்லை.

அவனுக்கு செல்வத்தைக் கொடுத்து செழிப்பாக வைக்காத இறைவன், அறிவையும் அழகையும் கொடுத்து ஆசீர்வதித்து இருந்தார். பார்ப்பவர் கண்களைக் கவர்ந்திழுக்கும் அழகிய ரசனைக்குரிய அவனது தோற்றம் ஆடம்பரமின்றிப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அறிவு அதைவிட சுடர் விட்டுக் கொண்டிருந்தது. பாடசாலை அறிவும், சமுதாய அறிவும் எல்லா இடங்களிலும் இணைவதில்லையல்லவா? அவன் ஒரு புத்தகப்பூச்சியாகத்தான் இருந்தான். தான் நினைக்கும் சமுதாய வாழ்க்கை சரிவருமா என்பதை கணிக்கத் தவறிவிட்டான். பல நல்ல உள்ளங்களின் உதவியுடன் படித்துப் பல்கலைக்கழகம் சென்றவன் பருவத்தின் சதியால் பாவையொன்றிடம்

செஞ்சத்தைப் பறிகொடுக்க, பல வண்டுகள் வட்டமிட்ட வாடாத மலரொன்று எல்லோரையும் எட்டி உதைத்து இவனை கடடிக்கொள்ள ஆசை கொண்டது. வெற்றிடமாகக் கிடந்த இதயத்தில் இயற்கையின் அற்புத பரிசான காதல் இவனைத் தேடி வரும்போது வாலிப வயது மறுக்க மனமின்றி மங்கையிடம் தஞ்சமடைந்தது.

பல்கலைக்கழகத்தின் ஒதுக்குப் புறங்களில் சங்கீதா — சந்துரு என்னும் இந்த இளம் பறவைகள் எவர் கண்ணிலும் படாமல் தம் இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டனர்.

கல்வியிலும் காதலிலும் சந்துரு சந்தோஷமாக முன்னேறினான். சங்கீதா அவன் மீது அன்பு மழை பொழிந்து அவனை ஒரு டொக்டராகவே கனவு கண்டாள். பல்கலைக் கழகத்தின் மருத்துவப் பிரிவில் படித்துக் கொண்டிருந்தவன் தன் படிப்பில் ஒரு வருடத்தைத் தான் முடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சங்கீதா, சந்துருவை அண்ணா என்றே அழைப்பதால் பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு அவர்கள் உறவு சந்தேகத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இது அவர்கள் காதல் வாழ்வில் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தது. நகர்ந்த நாட்களில் நிறைந்த மகிழ்ச்சி அவர்களுக்கு புத்துணர்ச்சியையும் துணியையும் கொடுத்தது.

சங்கீதாவின் குடும்பத்தினர் தங்களை சமூக மேல்மட்ட மக்களென நினைத்து வாழ்பவர்கள். ஜாதி, மதம், அந்தஸ்து என்னும் மனித குல முன்னேற்றத்திற்கு தடையான வரட்டுக் கௌரவங்களின் கொடிக்கம்பங்களை இறுக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு வாழ்பவர்கள். சங்கீதாவுக்கு தாய் தந்தையரின் இந்தப் போக்கு பிடிப்பதேயில்லை. சில வேளை சந்துருவை நேசிக்காது விட்டிருந்தால் அவளும் இந்த போலிக்கோட்டைக்குள் வாழ்ந்து இருப்பாளோ தெரியாது.

“சங்கீதாவுக்கு எமது ஜாதியில் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் உள்ள மாப்பிள்ளையை தான் பார்க்க வேண்டும்” என்று அவள் தந்தை கூறும் போது “நீங்களும் அம்மாவும் ஒரே ஜாதியில் திருமணம் செய்து புதிதாக என்ன சாதனை செய்துள்ளீர்கள்? நீங்கள் இருவரும் காதலித்துத்தான் திருமணம் செய்ததாக கூறினீர்கள். காதல் என்பது உங்களுடன் மட்டுமே சமாதியான சமாச்சாரம் என்று கருதுகிறீர்களா? உங்களுக்கு உங்கள் துணைவரை தேட முடிந்தது போல் நான் எனது மனதிற்கு பிடித்தவரைத் தேடியுள்ளேன். எம்மை எந்த சக்தியாலும் பிரிக்க முடியாது. ஒரு வேளை என்னை சந்துருவுடன் கல்யாணத்தில் இணைய விடாவிட்டால் என் உயிர் உள்ள வரையும் நான் சந்துருவையே காதலித்து இறந்து போவேன்.”

தந்தையின் பேச்சைக்கேட்டு அவளுக்கு ஆத்திரத்துடன் அடுக்கடுக்காக தோன்றிக் கொண்டிருந்த எண்ணங்களை என்றாவது ஒரு நாள் வெளியே சொல்லியே தீர்வதென நினைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் அதை நினைக்கும் போதே தன் தந்தையின் முரட்டுக் கோபத்தை நினைத்து நடுக்கம் ஏற்பட்டு விடும்.

பல்கலைக்கழகத்தில் அன்று ஒரு பெருவிழாவுக்கு ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. விழாவுக்கு சந்துரு, சங்கீதா ஆகியோரும் சென்றிருந்தனர். விழா இடைவேளையின் போது ஒதுக்குப்புறமான இடத்தில் சென்று கதைத்துக் கொண்டிருந்த நேரம் திடீரென வந்த ஒருவர் சங்கீதாவின் தந்தையிடம் சொல்ல அன்று முதல் சங்கீதாவுக்கு வீட்டிலேயே சிறைவாசம் ஏற்பட்டது.

அவள் சந்துருவைத்தான் மணம் செய்வேன் என்று பலமுறை கூறினாள். ஆனால் சுவிஸிலே இருக்கும் பக்கத்து

ஊரைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு அவள் மணம் பேசப்பட்ட போது அவளுடைய விருப்பம் கேட்கப்படவில்லை.

விலங்குகளை விலை பேசும் போது உனக்கு விருப்பமா என்று விலங்குகளிடம் எப்படி எவரும் கேட்பதில்லையோ அதே போலத்தான் இந்த திருமண விடயத்திலும் சங்கீதாவின் விருப்பம் கேட்கப்படவில்லை. விலங்கு விற்பனைக்கும் இந்தத் திருமணத்திற்கும் ஒன்றேயொன்று தான் வித்தியாசம். விலங்குகளை வாங்குபவன் விலங்குக்காரனுக்கு பணம் கொடுப்பான். ஆனால் பெண் வாங்குபவன் பெண்காரரிடமே பணமும் வேண்டுவான்.

சங்கீதா சற்று தன் நிலையை நினைக்கும் போது இந்த சமுதாயம் வகுத்த சட்டங்களில் எத்தனை ஓட்டைகள் என நினைத்து வேதனைப்பட்டாள்.

சாதி! அந்தஸ்து!! அவளுக்கு அதை வகுத்தவர்கள் மேல் ஆத்திரம் வந்தது. சந்துரு சொல்வான், “பிராமணன், சத்ரியன், வைசிகன், சூத்திரன் என்றெல்லாம் பிரிவுகளாம். அதில் இன்னும் பல சூத்திரங்களாம்.”

அவன் சாதி அமைப்பைச் சாடி இவளுக்கு விளங்கப் படுத்தும் போது அதுவும் காதல் மொழியாக அவள் காதுகளில் ஏறி இதயத்தில் ஊறியிருந்தது. முன்னேறிய நாடுகளில் இப்படியான ஜாதி அமைப்புகள் பெரிதாக இல்லையாம். அவள் தன் நிலையில் இருந்து சிந்தித்தாள். அவளுக்கு உலகமே ஒரு போலி என்பது போல் தோன்றியது. எண்ணங்கள் அவளிடம் தொடர்ந்து முளை விட்டுக் கொண்டே சென்றன.

காதலர் இயக்கம் என்று ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி அதற்கு தாஜ்மகாலைச் சின்னமாக வைத்து, ஆட்சியைக் கைப்பற்றி,

எல்லோரையும் காதல் செய்யச் சொல்லி சட்டம் இயற்றி, காதலுக்கு எதிரான நபர்களுக்கு தூக்கு தண்டனையும், காதலை ஊக்கப்படுத்த காதலிப்பவர்கள் வீட்டிற்கு கூப்பன் முத்திரையும், மற்றும் சலுகைகளும் வழங்க வேண்டுமென்று ஒரு இந்தியக் கவிஞன் தன் போன்றவர்களுக்காக எழுதியுள்ளான் என்றே நினைத்தாள்.

அவளுக்கு நினைவுகள் வந்து நெஞ்சை அழுத்தின. சந்துரு இனிய இளைஞன், அன்பான காதலன். அவன் இன்றி ஒரு வாழ்க்கையா? அவனை வைத்துப் பார்த்த இடத்தில் இன்னொருவனை எப்படி சுமப்பது? எதுவும் இன்னுமே முகம் தெரியாத ஒருவர். அவர் எப்படியானவர்? அவர் பழக்க வழக்கங்கள் என்ன? விருப்பு வெறுப்புகள் என்ன? எதுவுமே தெரியாது. திருமணம் செய்த அன்றிலிருந்தே அவற்றை பழக்கப்படுத்திக் கொள்வதா? அது எத்தனை கஷ்டமான காரியம். எனக்கு பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக சந்துரு தன் எத்தனையோ விருப்பங்களை மாற்றியுள்ளார். எனக்கு பிடிக்கா விட்டாலும் சந்துருவுக்கு பிடிக்குமென்பதற்காக நான் எத்தனையோ விடயங்களை மாற்றியுள்ளேன். இனி வருபவர் இப்படியான ஒருவராக இருப்பார் என்று எப்படி நினைப்பது. எனக்கும் சந்துருவுக்குமான உறவைச் சொல்லி என்னை சித்திரவதை செய்பவராக இருந்தால் என்ன செய்வது? இவற்றை யாரிடம் சொல்லி அழுவது என்று புரியாது கலங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளது தந்தை எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்து விட்டு அவளை வலுக்கட்டாயமாக விமானமேற்றி விட்டார். விமானம் கனடாவை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அவள் விற்கப்பட்ட விலங்குகள் போல் வாங்கியவனை நோக்கிப் பறந்து கொண்டிருந்தாள்.

கனடா விமான நிலையத்தில் சங்கீதா எனும் சித்திரத்தை வரவேற்க சாந்தன் பெரும் ஆவலோடு காத்திருந்து அழைத்துச் சென்று அவர்கள் திருமணம் கனடாவிலே தமிழர் முறைப்படி ஹோல், வீடியோ, ஐயர், சோடனை, மணவறை என்று வழக்கமான முறைப்படி நடக்க, அவர்கள் வாழ்க்கை ஆரம்பமானது.

சங்கீதா கணவனுக்குத் தெரியாமல் சந்துருவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “எனது மதிப்புக்குரிய சந்துரு, அந்த விழாவுக்கு பின் இன்று தான் உங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடிகின்றது. அது வரையில் என் வாழ்க்கைப்பாதை பலவந்தமாக எவ்வளவோ தூரம் மாற்றப்பட்டு விட்டது. இதை எழுதும் போது கூட என் உடல் என்னை அறியாத பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. என்னை மணந்து கொண்ட சாந்தன் என்பவரை எனக்கு பிடிக்கவேயில்லை. ஆனால் அவர் பண்புடனும் அன்புடனும் என்னுடன் நடந்து கொள்வதினாலும், அவர் அருகிலேயே வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினாலும், இந்த வாழ்க்கையில் வெறுப்பைக் காட்ட முடியாது. என்னை மாற்றிக் கொள்ள முயற்சிக்கிறேன். படுக்கையை அவரோடு பங்கு போட வைக்கப் பட்ட எனக்கு பாசத்தை அவருடன் பங்கு போட முடியவில்லை. ஆனால் இதுதான் என் விதி என்று இவ் வாழ்க்கையை அனுசரித்து நடக்க வேண்டியுள்ளது.

தயவுசெய்து என்னை மறந்து விடுங்கள் என்று எழுத என்னால் முடியவில்லை. ஏனென்றால் என்னாலும் உங்களை மறக்க முடியவில்லை. இருந்தாலும் நாம் எம்மை மாற்றிக் கொண்டே தீர வேண்டும். நீங்கள் உங்களுக்காக ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்து சந்தோசமாக வாழ்ந்தால் என் மனம் ஓரளவு அமைதி பெறும். எமது காதல் காயத்தை காலம்

ஆற்றுமோ நானறியேன். ஆனால் அது ஆறியே தீர வேண்டுமென்பதால் உங்கள் பாதையை மாற்றிக்கொள்ளுங்கள். சந்தித்துப் பழகிய இந்த ஜென்மத்தையே சிந்தித்து இணைத்துக் கொள்ள முடியாத நாம் மீண்டுமொரு ஜென்மத்திலென்றாலும் இணைந்து கொள்வோம் என்று கூற என்னால் முடியவில்லை. நீங்கள் எப்படி இருக்கின்றீர்கள்? ஆத்ம திருப்திக்காகக் கேட்டேன். உங்கள் பதில் பெற என்னால் விலாசம் தர முடியவில்லை. இதுவே எம் உறவின் முடிவுக்கு முற்றுப்புள்ளியாக இருக்கட்டும்.”

கையெழுத்து இன்றி முடிக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கடிதமெல்லாம் அவள் கையெழுத்துகளே இருந்தன. அவளைப் பிரிந்த துயரில் வகுப்புகளுக்கும் செல்லாமல் அலங்கோலமாக மாறியிருந்தான், சந்துரு. கடிதத்தைப் பார்த்ததும் கண்களில் சிறு குழந்தை போல கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் கொட்டத் தொடங்கியது. தேம்பித் தேம்பி அழுதான். நண்பர்கள் அவளை ஆறுதல் படுத்த உன் அறிவுக்கும் அழகுக்கும் எத்தனையோ பெண்கள் தவம் இருக்கின்றார்கள். நீ மணம் செய்த அவளை மறந்து விடு. இதுதான் சபாக்கேடான எம் சமுதாயத்தின் சரித்திரங்கள் என்று ஆலோசனை கூறினார்கள்.

‘ஆயிரம் பெண்கள் என்னை விரும்பலாம். ஆனால் இதயத்தில் கீதமாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் சங்கீதா போல் வருமா? சங்கீதாவை என் இதயமெல்லாம் முதல் பதிப்பு செய்து விட்ட எனக்கு மறுபதிப்பு என்பதற்கும் மூலையில் கூட இடமில்லையே.’ அவனது மூளை சிதறுமளவிற்கு எண்ணங்கள் தோன்றின.

எத்தனையோ ஞானிகளையும் மேதைகளையும் கூட மாற்றியமைத்த மனித வாழ்வில் முக்கிய உணர்ச்சியல்லவா

காதல்? காதலித்து அதில் வெற்றி கண்ட பின் அதைப் பெரிதாக நினைக்காதவர்களும், தோல்வியடைந்த பின் அதை நினைத்துக் கலங்கிக் கொண்டிருப்பவர்களும் உருவாக்கி விட்டதல்லவா காதல். படித்து பட்டம் பெற்று டொக்டராக வர வேண்டிய சந்துரு காதலின் வேதனையாலும் நாட்டு நிலைமைகளாலும் நண்பர்களின் துணையுடன் நாட்டை விட்டு வெளியேறி சுவிஸிற்கு வந்து சேர்ந்து ஏனோ தானோ என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அந்த தமிழ் கலை விழா நடந்து கொண்டிருந்த போது அவன் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. கனடாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக அவன் நினைத்த சங்கீதாவும் சாந்தனும் அருகருகே அமர்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். சாந்தன் சங்கீதாவின் கன்னங்களைப் பிடித்து காதுக்குள்ளே ஏதோ ரகசியம் சொல்ல, அவள் தன்னை மறந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென சந்துருவைக் கண்டவள் தன் முகத்தைக் குனிந்து காணாதவள் போல் இருந்து விட்டாள்.

தமிழ் ஏடு கார்த்திகை 1992

இது வேறு உலகம்

இதயத்தின் ஒரு மூலையில் எங்கோ மங்கிப் போய் மறைந்து
கிடந்த அந்த நினைவுகள் புதிய பரிமாணத்துடன்
ஈடேறப்போவதை அவன் ஒருபோதும் கற்பனை பண்ணிக் கூடப்
பார்த்ததில்லை.

“அம்மா, என் இனிய அம்மா, என் மேல் உயிரையே
வைத்துள்ள என் தெய்வம். இந்த இனிய விடயத்தை இப்படிச்
சாதாரணமாக எழுதி விட்டாய். ஒரு நிமிட தொலைபேசி
அழைப்பில் சொல்லியிருந்தால் நான் எடுத்து எவ்வளவு நேரம்
காத்திருப்பேன். வாழ்வில் இன்பங்கள் குறைவாகத்தான்
கிடைக்கின்றது. இவ்வாழ்க்கையில் சிறு இன்பம் தவறிவிட்டது.
இருந்தாலும் இனி வரப்போவது எத்தனை மகிழ்ச்சி!.....”

அவன் மீண்டும் மீண்டும் தாயின் கடிதத்தைப் பார்த்தான்;
பரவசமானான்.

தாயைப் பிரிந்து, ஊரைப் பிரிந்து, நாட்டையே பிரிந்து அந்த விமானம் தரையிலிருந்து கிளம்பிய போது அவனது நெஞ்சத்தை இறுக்கி அழுத்திய ஏதோ ஒரு கனம் தற்போது நீங்குவது போல் ஒரு நிம்மதி அவனை நிறைத்துக் கொண்டது.

“என் மகனே! இந்தக் காலத்து இளைஞர்களெல்லாம் தமது வாழ்க்கைத் துணையைத் தாங்களே தேடி விட்டுத்தான், தாய்க்கே கூறுகின்றார்கள். ஆனால், நீ, அன்பான துணையையும் என்னையே தேடித் தரச் சொல்லிக் கேட்டதற்கு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.”

‘பத்து மாதம் சுமந்து என்னைப் பெற்று ஆளாக்கியவள். என் உணர்வுகளைச் சரியாக எடை போட அம்மாவுக்குத் தெரியும்.’

அவன் தன் தாயை நினைத்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டான்.

“உனது சிறு வயதிலே ஊரைவிட்டு சிங்கப்பூருக்குச் சென்ற சிவராஜா அண்ணன், குடும்பத்தினருடன் வந்து தங்கள் வீட்டிலே தற்போது இருக்கின்றார். எமது வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருகின்றார்கள்.

ஆறு வயதுச் சிறுமியாக சிங்கப்பூர் சென்ற அவர்களது மகள் ரமாவும் வந்துள்ளாள். எப்படி வளர்ந்து பெரியவளாகி லட்சுமிகரமாக இருக்கின்றாள் தெரியுமா? அவளை உனக்கு திருமணம் செய்து தரக் கேட்டு வந்தார்கள். நீ விரும்பினால் அவளை சுவிஸிற்கு அனுப்பி வைக்கின்றார்களாம். வீடு, வளவு, காணி, நகையெல்லாம் அவளுக்குத்தானாம்.”

தொடர்ந்து கடிதத்தை வாசிக்க முடியாமல் அவன் மகிழ்ச்சியில் திணறினான். மனம் நிறைய கிராமத்து நினைவுகள்... ஊர்ப் பாடசாலைக்கு அவளுடன் சென்று வந்தது ஞாபகத்திற்கு

வந்தது. புழுதி படர்ந்த மணலில் அவளுடன் கைகோர்த்து திரிந்தது நெஞ்சில் பத்திரமாக இருந்தது. சிறுமி ரமாதான் இன்னும் நெஞ்சில் இருந்தாள்.

அவளது அப்பாவுக்கு சிங்கப்பூரில் வேலை கிடைத்ததால் அவர்கள் அன்று குடும்பத்துடன் செல்லப் புறப்பட்டனர். ரமா... பிரிந்த போது நான் அழுது கொண்டிருந்தேன். அவளும் அழுது கொண்டேயிருக்க, அவள் தாயார் “ரமா... அண்ணாவுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்து விட்டு வா” என்றாள். ரமா கன்னத்தில் தந்த அந்த குழந்தை முத்தம், என் அம்மாவும் பதிலுக்கு எனக்குச் சொல்ல நான் கொடுத்த பிரிவு முத்தம்... அந்த நாட்கள் மெல்ல மெல்ல மறைந்து இன்று சுமார் பதினான்கு வருடங்கள் சென்று விட்டன.

அவர்களது நினைவே எங்கோ மூழ்கிப் போய்விட்டது. அதற்குப் பின்னர் அவர்கள் ஊருக்கு வரவேயில்லை. என்ன செய்கின்றார்கள்... எப்படியிருக்கின்றார்கள் என்னும் விபரமும் அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

நேற்றுக் கண்ட கனவு கூட மறந்து போனாலும் சிறு பிராயத்து நிகழ்வுகள் தேவையான நேரம் அவனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

அவன் சுவிஸிற்கு வந்த இந்த மூன்று வருடங்களிலும் தன்னுடன் பழகிய நண்பர்கள் தங்கள் காதலிகளைப் பற்றி பெருமையுடன் பேசும் போது, தான் மட்டும் உலகில் தனித்து நிற்பது போல் தோன்றும்.

நண்பன் ரகு சொன்னான், தான் ஒரு பெண்ணை நான்கு வருடமாக காதலிக்கின்றானாம். இது வரை அவர்களுக்குள் சிறு பிரச்சினைகளும் ஏற்பட்டதேயில்லையாம். தான் வாழ்வதே அவளுக்காகத் தானாம். அவள் ஒரு ‘அன்றில்’ பறவையைப்

போன்றவளாம். “கிரவுஞ்சம் என்னும் அன்றில் பறவை எப்போதும் ஜோடியாகத்தான் இருக்கும். ஒரு பறவை இறந்து விட்டால் தாங்க முடியாத துக்கத்தில் மற்ற பறவை வாளை நோக்கி இயன்றளவு தூரம் பறந்து தன் இறக்கைகளை ஒடுக்கிக் கொண்டு பூமியை நோக்கி விழுந்து இறந்துவிடும். ‘அன்றில்’ பறவைக்கு இறவைன் கொடுத்த இயல்பை எமக்கும் தந்துள்ளார்” என்று ரகு சொன்னபோது தனக்கும் இப்படியொரு துணை கிடைக்காதா என்று எண்ணத் தொடங்கினான்!

சுவிஸிற்கு வந்த பின் எப்படி தூய்மையான அன்பைத் தேடுவது? இறைவன், மனிதனை நேசிக்கக் கொடுத்த இதயத்தை எறிந்துவிட்டு பணத்தை நேசிக்கும் இதயத்தை மாற்றியுள்ள சமூகத்திலிருந்து உண்மை அன்பை எப்படித் தேடுவது? மனம் உண்மை அன்புக்காக ஏங்கியது. ஆனால் அவன் அறிவு நீ இறக்கும் வரையும் இந்த அன்பை உன்னால் தேட முடியாது... அதற்கான காலத்தை நீ கடந்து விட்டாய் என்றது... இருந்தும் அவனுக்கொரு சிறு எதிர்பார்ப்பு....

வெளிநாட்டுத் திருமணங்கள் வியக்க வைக்கின்றன. தரகர் மூலமோ நண்பர் மூலமோ என்றுமே சந்தித்து இருக்காத ஒரு நபரை வீடியோ மூலமோ கலர்ப் படம் மூலமோ பார்த்து.... தோற்றத்தைக் காதலித்து.... சடங்கு முறையை மாற்றி, லீவு நாளுக்கு முகூர்த்தம் பார்த்து... வீடியோவுக்காக அழகாக தாலி கட்டப்பட சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணங்கள்! இதில் அவனுக்கு உடன்பாடு இல்லை.

அவன் தனது விருப்பத்தை எழுதி தாயின் பதிலும் வந்தது. ரமாவுடன் முதலில் தொலைபேசியில் பேச அழைத்தான். எத்தனை வருடங்களுக்குப் பின்னர் இந்த உரையாடல்! எதனைக் கதைப்பது என்றெல்லாம் ஒத்திகையும் பார்த்துக் கொண்டான்.

“ஹலோ... நான் ரமேஷ் பேசுகின்றேன்” எனும்போது ரிசீவருக்கும் குளிர் தாக்கத் தொடங்கியது. மறுமுனையில் ‘ஹலோ’ எனும் குரல்....

அவன் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டான். அழுத்தம் திருத்தமாக பேசினான். “என்னை ஏன் உங்களுக்கு பிடித்துள்ளது” என்று கேட்டான். ரமா நாணம் கலந்து பேசத் தொடங்கினாள். மனம் விட்டுப் பேசினாள்.

“உங்களைப் பற்றி எம்மோடு சிறுவயதில் விளையாடிய அனு கூறினாள். நீங்க கெட்ட செயல்கள் எதுவுமின்றி எப்போதும் படித்துக் கொண்டு தான் இருந்தீர்களாம். அங்கு சென்ற பின்பும் அதே போல்தான் இருக்கின்றீர்களாம். நீங்க இன்னும் எந்தப் பெண்ணையும் காதலிக்கவுமில்லையாம். எனது துணைவர் குடி, சிகரட் இல்லாதவராக இருக்க வேண்டுமென விரும்புகிறேன். நீங்களும் குடிப்பவராக இருந்தால் எனக்கு உங்களையும் பிடிக்காது” என்று மூச்சுவிடாமல் கூறி முடித்தாள்.

அவன் ஒரு கணம் அதிர்ந்தான். நண்பர்களின் வற்புறுத்தல்களால் அவன் குடிக்கப் பழகியிருந்தான். தன் நேசத்திற்கு பொருத்தமென்று நினைப்பவள் தனக்கு பொருத்தமில்லையென்று கருதும் குடிப்பழக்கத்தை இந்த நிமிடம் முதலே கைவிடுவதாக உறுதி கொண்டு “நான் குடிப்பதில்லை” என்று பொய் சொன்னான். ரமாவின் நெஞ்சம் மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தது. குதூகல தொலைபேசி அழைப்புகள் சில நாட்கள் பணத்தைக் கரைத்தன.

ரமாவை வரவேற்கக் காத்துக் கொண்டிருந்தான். ரமா தன் வீட்டு செலவிலேயே நாட்டை விட்டுப் பறந்து இத்தாலியை வந்தடைந்தாள். இத்தாலி வந்த செய்தி தொலைபேசி மூலம் கிடைத்தது. அங்கிருந்து இன்னும் இரு தினங்களில்

சுவிஸிற்குக் கொண்டு வந்து விடுவதாக ஏஜென்சிக்காரன் கூறினான். ரமாவும் இன்னும் நான்கு பெண்களும் ஒன்றாக வந்திருந்தனர்.

நாளை இந்த வேளை ரமாவை நேருக்கு நேராக காணப்போகின்றான். பதினான்கு வருடங்களின் முன்னர் பாசத்தில் ஊறிய பெண்ணை நேரில் பார்க்கப் போகிறான்.

அவன் வேலை செய்யும் தொழிற்சாலையின் இருபத்தைந்தாவது நிறைவு விழாவை அன்றுதான் கொண்டாடினார்கள். அவன் அந்த விழாவுக்குப் போக வேண்டும். ஐரோப்பிய நாட்டு விருந்தில் விதம் விதமான மதுபானத்திற்கு குறைவில்லை. நண்பர்கள் பல வகை மதுபானத்தை பருகிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவனையும் பருகுமாறு கேட்டனர். மறுத்த இவனது கிளாசிற்குள் நண்பர்களே மதுவை ஊற்றி அருந்துமாறு வற்புறுத்தினார்கள். இவன் மறுத்தான். தான் குடிப்பதில்லையென்று சொல்லுமளவிற்கு இவன் ஆளுமையுடையவனல்ல. ரமா நாளைக்குத்தானே வருவாள்!

இதுதான் கடைசியாக இருக்கட்டும் என்று நண்பர்களின் வற்புறுத்தலில் குடித்தான். குற்ற உணர்வு தாக்கியது. விருந்து முடிந்து வீட்டுக்குச் சென்று படுக்கையில் சரிந்தான். நேரம் அன்று மாலை ஆறுமணியைத் தொட்டது.

அழைப்பு மணி ஒலித்த போதுதான் சுயநினைவு வந்தது. கதவைத் திறந்து போது அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம் எல்லாம் ஒரே கணத்தில் தோன்ற அந்த ஆறு வயதில் சந்தித்த சிறுமி அழகுச் சிலையாக நின்றிருந்தாள். அவளுடன் சில பெண்களும் வந்திருந்தனர். அவனை வெறித்தபடி பார்த்த பின் விலகி நின்றாள்.

ரமாவின் முகம் மாறியது. ஏமாற்றத்திலும், ஆத்திரத்திலும், வேதனையிலும் அவள் திணறுவது புரிந்தது. தைரியத்தை

வரவழைத்துக் கொண்டு பேசத் தொடங்கினாள். சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்த அனுபவம் அவளைத் துணிவுடன் பேசத் தூண்டியது.

“ரமேஷ், நான் சற்றேனும் உங்களை இந்தக் கோலத்தில் எதிர்பார்க்கவில்லை. என்னை வரவேற்கும் போது மது போதையில் இருக்கும் நீங்கள் வாழ்க்கைத் துணையாக வந்த பின்னர் எப்படி இருப்பீர்கள்? நான் ஏமாந்து போனேன் ரமேஷ்.”

படபடவென்று பேசினாள். கைக்குட்டையினால் முகத்தைத் துடைத்தபடி பேசினாள்.

“இந்தத் திருமண நிச்சயதார்த்தம் நின்று போனதாக இருக்கட்டும். நான் எதிர்பார்த்த ரமேஷ் அல்ல நீங்கள். நான் உடன் நாட்டுக்கு திரும்பிச் செல்லப் போகின்றேன்.”

அவன் ஏதோ பேச வாய் எடுத்தபோது, விரைவாகச் சென்று விட்டாள்.

சற்று நேரம் அவளை நின்று பார்த்த பின்பு, கதவை வேகமாக இழுத்துச் சாத்தி விட்டு மீண்டும் கட்டிலில் சென்று விழுந்தான். இந்த மேலைத்தேய வாழ்க்கை ரமாவுக்குப் புதியது. நல்லதோ, கெட்டதோ இங்கு வருபவர்கள் இந்த நாகரிகத் துடனேயே வாழ வேண்டுமென விரும்புகிறார்கள். இதுதான் உலகின் பெரும் நாகரிகம் என்று நினைக்கிறார்கள். இந்த மாயையில் இணையாமல் விடுவது கடினமானது. ரமாவுக்கு வேண்டுமானால் சில காலங்கள் எடுக்கலாம்.

காலம் கலைத்த காதல்

அந்திவானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள். பட்சிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. சூரியன் அஸ்தமனத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது நெருப்பைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தான். மேகங்களும் தொழிலுக்குச் செல்பவர்கள் போல அவசரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. அழகான அந்தக் கடற்கரையில் இருந்து கசங்கிப்போன அவளது கடந்தகால வாழ்க்கையை இரை மீட்டிக்கொண்டிருந்தாள் சிதிரினி. அவளுக்கு அந்திவானத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கும் எதுவும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. மனக்கண்ணில் மட்டும் அந்த அழகிய இளைஞன் 31 நாட்களாக தந்த தோல்வியின் ரேகைகள் படர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அவன் பெயர் சுயதீ. சுயதீ தனது இனிய பருவகால வயதிலோ, அந்தக்கால பாடசாலை வாழ்க்கையிலோ, அது முடிந்த அவனது 23 வருட கால வாழ்க்கையிலோ எந்த ஒரு தீங்கான காரியத்திலும் மனம் அறிந்து ஈடுபடாதவன்.

அவனது செயல்களெல்லாம் பிறரைப் பாதிக்கவில்லையென்று நினைத்தே அவனுடைய காரியங்களை அவன் நடைமுறைப் படுத்திக் கொண்டு வந்தான். அது மட்டுமல்ல “காதல்” என்பதுகூட அவன் நினைவில் கட்டுப்பாடான ஒரு விடயமாகவே இருந்தது.

காதலுக்கும் ஒரு காலம் உண்டு. பொருளாதார முன்னேற்றம், தன் காலில் நிற்கும் திறன் என்பன தன்னிடம் சேர்ந்த பின்தான் அப்படியான இயற்கைத் தேவையை நிறைவு செய்யும் காரியத்தில் இறங்கவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தான். கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வமுடைய சுயதீ தனது பாணியில் “காதல் எனக்கு இன்னும் இல்லை. மனைவி யார் என்பதை இன்னும் தீர்மானிக்காததால்” என்று கூறுவான்.

பல புதிய உறவுகளும் தொடர்புகளும் அவனது சூழ்நிலையில் அவனுக்கு அதிகமாகவே கிடைத்தது. அவர்களை யெல்லாம் அவன் தனது சொந்தச் சகோதரர்கள் போன்றே கருதி நடந்து வந்தான். அவர்களுக்கு உதவிகள் புரிந்தான். அவர்களை வித்தியாசமாகப் புரியவில்லை.

நாட்கள் பல கடந்தன. ஒரு பெண் யாழ் நகரில் இருந்து சுயதீயின் சொந்த இடமான மட்டுநகர் வந்து சேர்ந்தாள். அவளும் அவனது வாழ்க்கைச் சூழலில் வாழவேண்டியிருந்ததால் எல்லோருடன் போன்றே அவளுடன் பழகினான் சுயதீ.

அழகான பெரிய கண்கள். மாநிறம். நேர்த்தியான நடை. எல்லோருடனும் அன்பாக, பண்பாகப் பழகும் குணம் உடையவள்தான் சிதிரினி.

சுயதீ தனது எதிர்காலப் பொருளாதாரத் திட்டங்களை நன்கு வகுத்துக் கொண்டான். தன்காலில் நிற்கும் திறன் அவனிடம் நன்கே அமைந்தது. ஏனெனில் சிலகாலமாக அவன் தனது வருவாயிலே சில இளைஞர்களைக் காப்பாற்றியும்

வந்தான். இந்த நிலையில் அவன் தன் வாழ்க்கைத் துணையைத் தெரிவு செய்யலாம் எனும் முடிவுக்கு வந்தான். அதற்காக எந்தவொரு பெண்ணிடம் சென்றும் “நான் உன்னைக் காதலிக் கின்றேன்” என்று கூற அவன் தயாராக இருக்கவில்லை.

சிதிரினியிடம் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே “சகோதரத்துவம் புனிதமானது” எனும் நியதியிலிருந்து சிதிரியினுடன் மட்டும் “காதல் புனிதமானது” எனும் நிலைக்கு மாற்றமடைய வைத்தது.

சுயதீ பழகும் ஏனைய சகோதரிகளைவிட இவள் சற்று வித்தியாசமாகவே பழகுவதாக இவனுக்கு புரிந்தது. சுயதீயும் அவள் பக்கம் நன்கு ஈர்க்கப்பட்டிருந்தான். இவர்களது இந்தப் பாசப் பிணைப்பு ஆளை ஆள் நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட தன்மையும் இருவரும் மனதுக்குள்ளே “இணைந்துகொள்வோம்” எனும் வார்த்தையை உச்சரிக்க வைத்தது. சிதிரினியின் காதல் மொழி, அந்த மௌன யாசிப்புக்களினால் அவன் இதயத்தில் புதிய கீதத்தைப் பாடவைத்தது.

சுயதீயின் நேர்மையும், நல்ல பண்பும் எல்லோரையும் கவரும் தன்மையும் மற்றவருக்கு உதவும் மனப்பான்மையும், சமகால இளைஞர்களைப் போலல்லாது புகைத்தல் கூட வெறுத்து உறுதியாக கட்டுப்பாடாக இருப்பது என்பவை யெல்லாம் சிதிரினியை, சுயதீ பால் நன்கு பழக வைத்தது. மட்டுமல்லாது, அதை வாழ்க்கை முழுக்க நிலைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் எனும் நிலை வரை கொண்டுவந்துவிட்டது.

சிதிரினியின் அன்பில், பண்பில் சுயதீ தன்னையே மெய் மறந்தான். தனது எதிர்காலத்தையெல்லாம் அவளிடமே ஒப்படைக்க வேண்டும் எனும் முடிவுக்கு வந்தான். மேலும் தன் பொருளாதாரத் திட்டங்களை அவளுக்காகவே அமைத்துக் கொண்டான்.

அவளிடம் உள்ள ஊமை உணர்வுகளுக்கு உயிர் கொடுக்க முயன்றான். மௌன யாசிப்புகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வந்தான்.

வழமைபோல அன்று சிதிரினி அவனைச் சந்திக்க வந்தாள். ஆனால் கையில் மட்டும் சிறுபொதி. அவனுக்கு அதைக் கொடுத்தாள். அதனுள் நவீன நாகரீகத்தில் “கௌரவத்துக்காக” சிலர் சாப்பிடும் இனிப்புப் பதார்த்தங்கள் பல காணப்பட்டன. இருவரும் சிறுவீதம் சாப்பிட்டனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தனது முடிவை அவளிடம் கூற முடிவு செய்தான்.

“சிதிரினி, எனது வாழ்க்கையில் நான் பல பெண்களுடன் சகோதரர்களாகவே நினைத்துப் பழகினேன். ஆனால், உன்னுடன் மட்டும் எனக்கு அதைத் தொடர்ந்து கொண்டு செல்ல முடியவில்லை. நீயும் என்னைப்போல்தானே நினைக்கின்றாய்?”

அவள் மௌனமாக இருந்தாள். மௌனம் சம்மதத்துக்கு அறிகுறி என்பார்கள்! பின்னர் அவளுக்கு பதில் கூற அவகாசம் இல்லை; சென்றுவிட்டாள்.

மறுநாள் வந்தாள். “உங்களுடைய முடிவுதான்” என்று கூறினாள். சுயதீயும் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு அவளுக்கு நன்றி தெரிவித்தான்.

சந்தோஷ சங்கீதம், வசந்தராகம், அவர்கள் வாழ்வில் மூன்று மாதங்கள் தொடர்ந்தன. ஒருத்தியைக் காதலித்து அவளையே கைப்பிடித்தல் எனும் தனது கொள்கைக்கு ஏற்ற விதத்தில் தனது எதிர்கால துணை கிடைத்துவிட்டது என்று அவன் ஆனந்த சுகத்தில் அந்தரத்தில் மிதந்தான்.

அன்று சிதிரினியின் 18 ஆவது பிறந்த தினம். அவளுக்கு பிறந்த நாள் பரிசளிப்பதற்காக “தங்க மாலை” ஒன்றுடன் மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஓடி வந்தான் சுயதீ.

மட்டுநகர் பிரதான வீதியால் அவன் வரும்போது துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் சரமாரியாக வந்து கொண்டிருந்தது. கடைகளெல்லாம் திடீர் திடீரென அடைக்கப்பட்டது. மக்கள் பீதியினால் எங்கே ஓடுவது என்று புரியாது ஓடிக் கொண்டிருந்தனர். பாவம் சுயதீ, துப்பாக்கி..... வேட்டுக்கு தெரியுமா? எதிரி யார்? அப்பாவி யார்? என்று. எதுவுமே அறியாத அப்பாவிமான சுயதீ இரத்த வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடந்தான்.

தகவல் அறிந்த சிதிரினி மயங்கி விழுந்தாள். சுயதீயின் உடல் அவனது சொந்த இடத்திலே சகல அனுட்டானங்களுடன் புதைக்கப்பட்டது. காதலிக்கு மணிமாலை சூட்ட ஓடி வந்தவனுக்கு மலர்மாலை மண்மேட்டில் பரிசாகியது.

சிதிரினியின் வாழ்க்கையே சோகமாக மாறியது. எந்த நேரமும் சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தாள். சுயதீ துப்பாக்கி வேட்டுக்குப் பலியாகி 31ஆவது நாளான அன்று அந்த அழகிய கடற்கரையில் நின்று கசங்கிப் போன அவளது வாழ்வைப் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இறுதியில், இனிமேல் “ஆண்டவருக்காக வாழ்வோம்” எனும் முடிவுடன் கடவுளுக்காக முழுநேர ஊழியராக மாறி கடவுளின் பாதையில் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

“சமகால சரித்திரத்தில் இப்படியான துப்பாக்கி வேட்டுத் துர்ப்பாக்கியங்களுக்குப் பலியான இளசுகளின் வாழ்வுதான் எத்தனை கொடுமையானது!....”

தொலைந்த உறவுகள்

கூதிரவன் கடமையைவிட்டு கண்ணயரச் சென்று விட்டான். சந்திரன் ஒளிக்கரம் தொடுத்து வானச்சந்திக்கு வந்து விட்டான். விண்மீன்கள் கண்திறந்து ஒளிமழை பொழியத் தொடங்கிவிட்டன. ஜெபா கண் விழித்துப் பார்த்தான். தான் வீதியோரத்தில் படுத்திருப்பது புரிந்தது. கடைசியில் வீசிய மதுவாடை மீண்டும் ஆசையைத் தூண்டியது. கண்களைக் கசக்கி விட்டு மதுக்கடைக்குச் சென்றான். மது விற்பனை நிலையம் எனும் பெயரைத் தன் நண்பர்களுடன் தானும் சேர்த்து மரணவிற்பனை நிலையம் என்று மாற்றி எழுதியதெல்லாம் அவனுக்குப் பழைய கதைகளாகின.

கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் பணம் கசப்பான மதுவுக்கு கவலையுடன் கைமாறியது. பதிலுக்கு கரத்தில் மதுப் போத்தல் 'மலர்ந்து' நின்றது. இப்போதெல்லாம் ஜெபாவுக்கு மானசீக மனைவியாக மதுப்போத்தலே துணையானது.

இந்த இருபத்துமூன்று வயதில் இந்த இளைஞனுக்கு இப்படியொரு சோதனையா என்பதை மனிதர்களுள் “மனிதம்” செத்துவிடாது வாழும் மனிதர்களால் எண்ணி ஏங்காது இருக்க முடியாது.

வீரத்தில் முருகனாகவும், அன்பு செய்வதில் புத்தனுக்கு இணையாகவும், மன்னிப்பதில் யேசுக்கு ஈடாகவும், தர்மம் செய்வதில் கர்ணனாகவும், உயிர்கள் அனைத்தும் சொர்க்கம் சேரவேண்டும் என்று நினைப்பதில் ஒரு நபிகள் நாயகமாகவும் மொத்தத்தில் நன்மைகளின் உறைவிடமாகவும் வாழ்ந்து வந்த ஜெபா இன்று ஒரு “தேவதாஸ்” போலவே மாறிவிட்டான்.

“மதுசாந்தி, நாம் இணைந்து எம் வாழ்வில் வசந்த ஒளி வீசுமென்றுதானே எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் உன் பெயரின் முதல் பகுதியான இந்த மது தானே உன் பின்பகுதியான சாந்தியை எனக்குத் தருகிறது. மது நீ எங்கே இருக்கின்றாய்? எப்படி இருக்கின்றாய்? சந்தோஷமாக இருக்கின்றாயா? அல்லது என்னையே மறந்துவிட்டாயா? ஓ.... என் மது” எனக் கதறி அழுதான்.

“இறைவா! நீ இருப்பது உண்மையெனில் இந்த மனித உள்ளங்களை ஏன்தான் இப்படிச் சோதிக்கின்றாய்?” போதையில் அந்தப் பேதையின் புலம்பல் எவர் காதிலும் விழவில்லை.

மதுக்கிண்ணம் அவன் இதழ்களுடே உறவாடத் தொடங்கியது. மதுவின் எண்ணம் அவன் இதயத்தில் முள்ளாகக் குத்தியது.

‘கராட்டியில் கறுப்புப்பட்டி பெறவேண்டும்; மதுசாந்தியைத் திருமணம் செய்யவேண்டும்; படித்த படிப்புக்கு தகுதியான வேலை பெறவேண்டுமென’ நினைத்து வாழ்ந்த அந்த தபால்கார இளைஞனின் வாழ்வு.....?

நகர்ப்புற இளைஞனான ஜெபா தன் காலில் நிற்கவேண்டுமென்பதற்காக தபால்காரன் வேலையாக அந்த அழகிய கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். மதுசாந்தி அந்த தபால் அலவலகத்தின் எதிர் வீட்டில் அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தபோது தான் மதுவைக் கவரும் மணாளனாக ஜெபதேவன் வேலைக்கு வந்தான்.

“கண்ணின் கடைப்பார்வை கன்னியர் காட்டிவிட்டால், இந்த மண்ணின் மைந்தருக்கு மாமலையுமோர் கடுகாம்” எனும் கருத்தில் அமைந்த பாரதிதாசனின் வரிகள் ஒன்றும் பொய்யல்ல என்பது போல் மதுசாந்தியின் கடைக்கண் பார்வையில் ஜெபதேவன் தனது இதயத்தை மதுவுக்கு கொடுத்து மதுசாந்தியின் இதயத்தைத் தன்னோடு சுமக்கத் தொடங்கி வருடம் ஒன்று கடந்தது.

மதுவின் பரீட்சை முடிந்ததும் முறைப்படி பெண்கேட்டு எல்லோர் சம்மதத்துடனும் தம் திருணம் நடக்கவேண்டுமென்று இருவரும் திட்டமிட்டனர்.

“அன்றில்” பறவைகள் போல் காதல் விண்ணில் பாடி, தென்றலென அக்கிராமத்து ஒதுக்குப் புறங்களில் காதல் பூக்களைப் புஷ்பித்து வரும்போது தான் மதுவால் அன்புடன் தேவா என்றழைக்கப்படும் ஜெபதேவனுக்கு தனது நகரத்திற்கு மாற்றல் வந்தது.

தன் எலும்புகளின் எலும்பாகவும் சதையின் சதையாகவும் இரண்டறக் கலந்து இந்த வையகத்து வாழ்வின் சுகந்தமெல்லாம் அவனுக்கு உணர்த்திய மதுசாந்தியைப் பிரிய மனமின்றி தன் தொழில் நிமித்தம் பிரிந்து வந்துவிட்டான். ஆனால் அவன் நினைவுகளிலெல்லாம் நீங்காது அந்தக் கண்ணகி அம்மன் கோவிலைக் கும்பிட்டு பொட்டிட்டு பூவோடு வந்து நிற்கும் மதுவே வந்து நிற்பாள்.

இந்துப் பெண்ணான மதுசாந்தி கிறீஸ்தவ இளைஞனான ஜெபதேவனை விரும்பியபோது அவர்களுக்கு மதம் ஒரு தடையாக இருக்கவில்லை. ஜெபதேவன் மதுவுடன் கண்ணகி அம்மன் கோவிலுக்குப் போவதும் மதுசாந்தி ஜெபாவுடன் கிறீஸ்தவ ஆலயத்திற்குப் போவதும் அவர்களுக்கு சகஜ நிகழ்வானது. இங்கே இரு மனங்களும் ஒரு மனமானபின் எம்மதங்களும் ஒரு மதமாகின்றது. பூஜிக்கப்பட வேண்டிய புனிதமான அவர்கள் உறவுகள் கடிதப்பூக்களால் ஒவ்வொரு வாரமும் பூஜைக்கு வந்தன.

கடிதக் கட்டுக்களை அடுக்கிக் கொண்டே முகவரிகளைத் தேடி சைக்கிளை விசை வைத்தான். வழிமேல் விழி வைத்து காதலனுக்காகக் காத்திருப்பது போல் பலர் தனது வருகையை எதிர்பார்த்து வீதியில் வந்து நிற்பதைப் பார்க்கும்போது இவன் மனம் மகிழும். கடிதம் வரவில்லையானால் சிலர் முகம் வாடுவதைப் பார்க்கும் இவன் மனம் நெகிழும். கடிதத்தைப் பெற்ற சிலர் அவன் அவ்விடம் விட்டு நகருமுன்னரே அதை அவசர அவசரமாக உடைத்துப் பார்ப்பதை நினைத்தால் 'எல்லோருமே நம்வர்க்கம் தான்' எனும் எண்ணம் அவனுக்கு சிரிப்பைத் தூண்டும். மதுவின் மணிமணியான கையெழுத்துக்களில் அவனுக்கு வந்திருந்த கடிதத்தை உடைத்தான்.

“என்றும் என் பிரியமானவருக்கு!

விதி எம் வாழ்வோடு விளையாடத் தொடங்கிவிட்டது. அண்மையில் சுவிஸில் இருந்து வந்த எமதுர் இளைஞர் ஒருவரை எனக்கு மணம் செய்ய இரு வீட்டாரும் சம்மதம் தெரிவித்து விட்டார்கள். இன்னும் ஏழு நாட்களில் திருமணமென்றும் முடிவு செய்துவிட்டனர். எனக்கு உடன்பாடு இல்லாத இந்தத் திருமணத்தை தவிர்க்க உடன் வந்து என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

நான் உங்களைப் பற்றிக் கூறினேன். என்னால் முடியாது என்று மறுத்தேன். சுவிஸிற்கு சென்று சுகபோகமாக வாழ்வதைவிட்டு அந்தத் தபால்காரனோடு சேர்ந்து சாகவா போகின்றாய் என்று கேட்டு எனது அண்ணன் என்னை அடித்தும் விட்டார். ஒருபோதும் எம் வீட்டார் இத் திருமணத்திற்கு சம்மதிக்கமாட்டார்கள். எனவே உடன் வந்து என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள். விரும்பிய வாழ்க்கை கிடைக்க வில்லையென்றால் கிடைக்கின்ற வாழ்க்கையை விரும்ப நான் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன்.”

என்றும் உங்கள்
அன்பு மதுசாந்தி

ஜெபாவின் நெஞ்சமெல்லாம் வெடித்துச் சிதறியது. அவன் எதிர்பாராத இந்தக் கடிதம் அவனை ஏதேதோ செய்தது. இந்தச் சிந்தனையில் நின்றவனுக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. “10 மணி பஸ் மூலம் வருகிறேன். மதியம் பஸ் நிலையத்தில் வந்து காத்து நிற்கவும்” — மது

மது எதையும் சிந்தித்தே செய்யக்கூடியவன். இதைவிட வேறு எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாமையினால் அவன் அவனைத் தேடி வந்து கொண்டிருக்கிறான். மதுவின் வருகை ஜெபாவுக்கு இன்ப அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. எல்லோர் சம்மதத்தோடும் நடைபெற வேண்டுமென எதிர்பார்த்த அவர்களின் திருமணம் வீட்டைவிட்டு ஓடிவந்து நடைபெறப் போவதை நினைத்தான். ஜெபாவுக்கு பயம் கலந்த வேதனையாக இருந்தது.

“சில இக்கட்டான நிலைமைகளில் சில முடிவுகளைச் சமுதாயச் சட்டங்களுக்கப்பால் நின்று எடுக்க வேண்டியது தவிர்க்கமுடியாமல் போகின்றது. உண்மையும் நேர்மையும் சிலர்

பக்கம் இருக்கும்போது சமுதாயச் சட்டம் அச்சிலரால் எடுத்தெறியப்படுவது வரவேற்கக் கூடியதே.”

ஜெபா மதுவின் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பஸ் வரவில்லை. பஸ் வரவேண்டிய நேரம் வந்தது. பஸ் வரும் வழிமேல் விழிவைத்து விழியெல்லாம் வலி சேர நேரம் மேலதிகமாக மூன்று மணித் தியாலம் கடந்திருந்தது. வர வேண்டிய பஸ் வரவில்லை.

மது மட்டும் எப்படி வருவான். வந்தது, செய்தியொன்று தான். வந்து கொண்டிருந்த பஸ் ஆயுதக்குழுவொன்றினால் வழிமறிக்கப்பட்டு அதிலுள்ள தமிழர் அனைவரும் கடத்திச் செல்லப்பட்டனராம்.

“ஐயோ ஆண்டவரே....!” என்று ஜெபா உரத்தே ஓலமிட்டான். இருந்தும் அந்தச் செய்தியை அவன் மனம் நம்ப மறுத்தது. மறுநாள் செய்தித் தாள்கள் முன்பக்கச் செய்தியாக இத்தகவலை வெளியிட்டன.

“இளம் பெண்கள் உட்பட 30 பேர் கடத்தல்” எனும் தலையங்கத்தில் வந்த அந்தச் செய்தியைப் பார்த்து கதறி அழுதான்.

“மதத் தலைவர்கள் ஒலிபெருக்கி மூலம் கடத்தப்பட்டவர்களை தயவு செய்து விடுதலை செய்யுங்கள் என்று வேண்டுகோள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் ஜனாதிபதிக்கு பஸ் கடத்தலை விசாரணை செய்ய விசாரணைக்குழு அமைக்குமாறு தந்தி!”

— எனும் செய்திகளெல்லாம் பார்த்து அவன் இடிந்து போனான்.

விசாரணையால் என்ன கிடைக்கப் போகின்றது? காணாமல் போன மது கிடைப்பாளா? அல்லது மற்ற மனிதர்கள்

தான் கிடைப்பார்களா? ஒரு அறிக்கை மட்டும் கிடைக்கும். இதனால் யாருக்கு என்ன பயன்? அறிக்கைகள் மனிதக் கொலைகளும் கடத்தல்களும் பிழையென்று மட்டும் கூறுவதால் மீண்டுமொரு முறை இப்படியான சம்பவங்கள் நடைபெறாமல் இருக்கின்றதா? இந்த 20ஆம் நூற்றாண்டினை முடித்து வைக்கப் பிறந்துள்ள மக்கள் அதன் முடிவுக்குள் தங்கள் வாழ்நாட்களை எவ்வளவு கொடுமைகளுடன் முடித்துக் கொள்கின்றனர்.

ஜெபா — மது போல் எத்தனை இளம் இதயங்கள் ஈரமற்ற மனிதத் தோன்றல்களால் இருட்டுக்குள் இட்டுச் செல்லப் பட்டுள்ளார்களோ? மது வருவாள் மது வருவாள் என்று ஜெபா மதுப் போத்தலுடன் மரணநாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு நாளும் விடிந்ததே தவிர அவன் வாழ்வில் மட்டும் விடியல் வரவில்லை.

மது உட்பட கடத்தப்பட்ட இளம் பெண்கள் எல்லோரும் ஆயுதக்குழுவினால் கற்பழிக்கப்பட்டு கொலை செய்யப் பட்டதாக அறிக்கைகள் வெளிவந்தன.

தன்னைக் காதலித்தவள் இன்னொருவனைத் திருமணம் செய்திருந்தால் அவளை மறந்து அவன் வாழ்ந்திருப்பான். ஆனால் அவனே தன் அனைத்துமென ஓடி வந்தவளை பறி கொடுத்தவன் இருண்ட உலகில் மீண்டுமொருமுறை இருளுக்குள் இறங்கிவிட்டான்! இதை நினைக்கும்போது....

“இருள் சூழ்ந்த வானில் விடிவொன்று தேடி அலைகின்றதோர் விண்மீன்” எனும் கவிஞர் ஒருவரின் பாடல் வரிகள்தான் நினைவைத் தொடுகிறது.

ஈழநாடு பாரிஸ் வாரமலர் ஜூலை 1992

மாசற்ற மனங்கள்

விழித்துப் பார்த்தான். விடிந்து விட்ட வேதனையை விஜியால் தாங்க முடியவில்லை. விடிவு காலத்துக்காகக் காத்திருந்தவனுக்கு, இன்றைய விடியல் வெறும் இருளையே உணர்த்தியது. விரக்தியுடன் விம்மத் தொடங்கி விட்டான்.

விக்கினாத்தான் ஆச்சியும் அப்போதுதான் எழுந்தாள். விறுவிறென்று அடுப்பை எரித்துத் தேநீர் வார்த்துக் கொடுத்தாள். விந்தை உலகத்தில் வித்தியாசமான சோதனைக்குள் விழுந்து போனவன், வேகமாகச் சைக்கிளை விரட்டினான்.

சைக்கிளின் வேகத்தைவிட, அவனது சிந்தனை அதிக வேகத்துடன் பறந்தது.

கடந்த இரண்டு மாதங்களாக விஜி இரவு பகல் பாராமல் கண் விழித்துக் கஷ்டப்பட்டே அந்த இரண்டு ஏக்கர் நிலத்தையும் நெல் வயலாக மாற்றியிருந்தான்.

ஏர் பிடித்து உழுது, நெற்களை முளை கட்டி, விதைத்து கதிர் வரை வளர்த்து விட்டான். அறக்கொட்டி, புல், நசல்

இவற்றையெல்லாம் நுணுக்கமாகக் கவனித்து, கிருமிநாசினி, களைக்கொல்லி என்பனவற்றைத் தானே முதுகில் சுமந்து தெளித்து.... எத்தனை அருமையாக வளர்த்திருந்தான். அந்த வயலில் தனது உயிரையே வைத்து உழைத்தானே! இன்று அது மண்ணோடு மண்ணாகப் போய்விடுமோ? தினமும் அதிகாலையில் விழித்து வயலுக்கு வந்து விடும் அவனுக்கு இன்று என்ன நடந்தது? ஏன் தான் தன்னை மறந்து தூங்கிப் போனான்? அவன் தூங்கினாலும் அந்தச் சேவல் அவனைத் தூங்க விடாதே? “கொக்கரக்கோ” என்று அந்தக் கம்பீரமான சேவலின் குரல் கேட்டுத்தான் விஜி வழக்கமாக விழித்தெழுவான். இன்று அந்தச் சத்தமே கேட்காத அளவிற்குத் தூங்கி விட்டானே! அவன் இதுவரை பட்டபாடுகள் அனைத்தும் சைக்கிளில் சென்று வயலடைவதற்குள் பறிபோய் இருக்கும்.

விஜியின் கனவுக் கோட்டைகள் கலைந்து விட்டன. எத்தனை எண்ணக் குவியல்களை நெஞ்சச் சிறைக்குள் அடைத்து வைத்துக் கொண்டு இந்த வயல் வேலையைச் செய்து வந்தான்? நித்திரை அதற்கு சத்துருவாக அமைந்து விட்டதா?

மனிதனுக்குச் சோறு வேண்டும்; குருவிக்கு நெற்கதிர் வேண்டும். அறக்கொடிக்கு வேளாண்மைக் குருத்துகள்வேண்டும். இத்தனைக்கும் எத்தனை தேவைகள்!

இயற்கையுடன் மனிதன் தினம் தினம் எப்படியெல்லாம் போராட வேண்டியுள்ளது. இந்த இயற்கையுடன் போராடி இதுவரை வெற்றி கண்டு வந்த விஜியை அந்தக் குருவிகள் வென்றுவிட்டிருக்கும். விஜி விழித்திருந்து கலைக்கும் போதே, ஒரு பக்கம் கலைக்க இன்னொரு பக்கமென்று பதுங்கியும், பறந்தும் தங்கள் பசியைப் போக்கிக் கொள்ளப் போராடும் அந்தக் குருவிகள் விஜி இல்லாத இடத்தில் தங்கள் விருப்பப்படி,

அமைதியாக, அழகாக, செழித்து நிற்கும் நெற்கதிர்களை, அந்தப் பாற் பிஞ்சுகளை தங்கள் பசிக்கு இரையாக்கி விட்டிருக்கும்.

விஜி வயலுக்குச் சென்ற பின்னர், ராணுவம் வேட்டையாடிச் சென்ற பின் காட்சியளித்த “கொக்கட்டிச் சோலை”, போலவே அவனது கண்கள் அதன் பின் மற்றுமொரு காட்சியைக் காண இருக்குமோ தெரியாது! அந்த வேளையில் விஜியும், தன்னையும் இந்தச் சமூக வயலில் வளரும் களையாகத் தான் நினைப்பான். அதனால், களைக் கொல்லியோ, கிருமி நாசினியோ உட்கொண்டு அவன் மரணத்தைத் தழுவிக் கொள்ளலாம்.

வழமையாகக் கூவும் அந்தச் சேவலின் குரல் கேட்டும் விழிக்காது படுத்திருந்தானா? அல்லது சேவலே தூங்கிப் போய் விட்டதா? சேவலும், குருவியும் ஒப்பந்தம் செய்து விட்டதா? ஏன்? ஏன்? இந்த நிலை அவனுக்கு உண்டாகியிருந்தது?

இவ்வளவு கஷ்டத்தின் மத்தியில் வளர்த்து வந்த வேளாண்மையை இன்று மட்டும் பக்கத்து வயல்காரர் காப்பாற்ற மாட்டாரா எனும் நப்பாசையும் அவன் உள்ளத்தில் உண்டானது! எப்படிக் காப்பாற்றுவார்? ஒரு வேளை அவர் தமிழராக இருந்திருந்தால், கதைத்து, பழகி, சிரித்து, மகிழ்ந்து, உதவி, பரஸ்பர அன்பை வளர்த்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் சிங்களவர்? அதனால் அப்படிப் பழக முடியவில்லை. மாறாக அவர் தனது எதிரியெனும் மன உணர்வே அவன் உள்ளத்தில் வளர்ந்து விட்டது. எழுபத்தியேழாம் ஆண்டு, அவன் தந்தை தொழில் நிமித்தம் சிங்களப் பிரதேசங்களில் பஸ்ஸில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, அவரை அடித்துத் துன்புறுத்திச் சித்திரவதை செய்து அனுப்பிய பின், அந்தச் சிங்களவர் மீது

மட்டுமல்ல முழுச் சிங்களவர் மீதும் அவனுக்கு வெறுப்பும் ஆத்திரமும் உண்டாயிற்று.

குறைந்த குத்தகைக்கு இந்த தமிழ் — சிங்களப் பகுதி எல்லைப் புறத்தில்தான் அவனுக்கு அந்த நெல் வயல் கிடைத்தது. சில தமிழரும் அங்கே நெல் பயிரிட்டிருந்தனர். ஆனால், மூன்றில் இரண்டு பங்கு நிலத்தில் சிங்களவர்களே வேளாண்மை செய்திருந்தனர். ஆரம்பக் காலத்தில் தமிழர்களே அந்த வயல்களில் பயிர் செய்து வந்தனர். ஆனால் தற்போது அது சர்வ இன வயல் வெளியாக மாறியிருந்தது!

அங்கே நெல் பயிரிட்டிருந்த தமிழர்களைத் துணிந்தவர்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்! வயிற்றுக்கும், வாழ்வுக்கும் வழியில்லாத போது பயத்தைக் கடந்த துணிவுணர்வு ஏற்பட்டு அடிப்படை வயிற்றுப் பிழைப்பைக் காக்க மனிதன் போராடுவது இயற்கையானது.

விஜி எவ்வளவு வேகமாக விரைந்தும் இன்னும் அந்த வயலைச் சென்றடையவில்லை. ஒவ்வொரு கணப்பொழுதும் அவனின் உயிர் போகும் நேரம் போலவே இருந்தது.

தனது சகோதரிகளையும் தாயையும் சொந்தக் கிராமத்தில் விட்டு விட்டு, வயல் வேலைக்காக, வயலின் அண்மையிலுள்ள குடியிருப்பில் தங்கியிருந்தான். அங்குள்ள ஆச்சிதான் அவனுக்கு உணவு கொடுத்து வந்தார். அந்த ஆச்சிக்கு வயல் வெட்டிய பின்னர் பணம் கொடுக்க நினைத்திருந்தான். ஆச்சி சொந்தம் தான். ஆனால் ஆச்சியின் உழைப்பை உறிஞ்சும் எண்ணம் அவனுக்கு இல்லை. ஆச்சி இந்த வயதிலும் பிரயாசைப்பட்டு உழைக்கக்கூடிய நிலையில் இருந்தார். அதனால் அவனுக்குச் சற்று நிம்மதியும் கிடைத்தது.

பாட்டம் பாட்டமாக பறந்து வந்து பாற்பிஞ்சுகளான நெல்மணிகளைப் பறித்துண்ணும் குருவிகளைக் கலைப்பதற்காக வயலின் நடுவில் உயரிய நான்கு கம்புகளை நட்டு, தென்னை ஓலை கூரை வேய்ந்து நடுவில் இரண்டு பரண்களையும் அமைத்து இருந்தான். ஆளுயரக் கம்புகளை நட்டு, ஒவ்வொன்றையும் மாடிப் பரணுடன் இணைத்துக் கொண்டான். சற்று இடைவெளி விட்டு கம்புகளில் சகடைகளைக் கட்டிக் கொண்டான். முடிந்து போன லக்ஸ்பிறே பேணிகள், எண்ணெய்க் கலன்கள் போன்றவற்றில் கொங்கிறீற் கற்களைச் சிறிதாக்கி அடைத்து அவற்றையே சகடையாகக் கட்டியிருந்தான். குருவிகள் வந்து நெல் வயலில் விழுந்ததும், அந்தப் பகுதிக் கயிற்றைப் பிடித்து இழுத்து “டையோ, டை, டையோ, டை” என்ற சத்தமெழுப்ப, சகடையும் கலார், கலார் என்று சத்தமெழுப்ப குருவிக் கூட்டம் பக்கம் மாறிப் பக்கமாகப் பறந்து செல்லும். வெயில் ஏறிச் சுடத் தொடங்கியதும், தங்கள் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு இருப்பிடம் நோக்கிப் பறந்து செல்லும். அண்ட வெளி ஆகாயத்தில் நூற்றுக்கணக்கான குருவிக் கூட்டங்கள் எங்குதான் பறந்து செல்கின்றதோ என்று தெரியாமல் பல நாள் விஜி சிந்தித்திருப்பான்.

பக்கத்து வயல் சிங்களவரது விஜியுடன் ஒரு நாளேனும் முரண்பட்டுக் கொண்டதில்லை; முறைத்துப் பார்த்ததும் இல்லை. பதிலுக்கு அவனைக் கண்டதும் புன்னகை செய்வார். ஆனால் அவனுக்குப் புன்னகை செய்யவோ, பேசவோ மனம் வருவதில்லை. சின்ன வயதினில் அவன் இயத்தில் அந்த இனத் தீ எரிய ஆரம்பித்து விட்டது. தந்தையின் இறப்புக்குக் காரணமான அந்த இனமே தனது எதிரி என்று அவன் சிந்தித்துச் சிந்தித்து, வைராக்கியமும், மனவஞ்சகமும் வளர்ந்து விட்டிருந்தது. அவர்களிடம் உறவை வளர்க்காதது தவறு என்று

அவன் நினைக்கவில்லை. மாறாக, அயல் வயலை ஒரு தமிழர் செய்திருந்தால் இந்த இக்கட்டான நிலையில் நிச்சயம் உதவியிருப்பார்; தனது வயலிலும் குருவியைக் கலைத்திருப்பார் என்றுதான் நினைத்தான்!

வேகமாக வந்த சைக்கிளை அப்படியே விட்டுவிட்டு வயலை நோக்கி விரைந்தான். அவனது மாடிப் பரணிலே மனிதத் தலை தெரிந்தது. மிக சிரமப்பட்டு விரட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த மனிதனைப் பார்த்தான். பக்கத்து வயல் சிங்களவர்! அவனுக்கு ஆச்சரியம், வியப்பு. அதைவிட வெட்கம்! அந்த நேரத்தில் அவனது உடற் கலன்களில் மனிதனில் உள்ள அத்தனை சிறந்த உணர்வுகளும் தலையெடுத்தன!

சிங்களவரின் வயலைப் பார்த்தான். அங்கே அவர் மனைவி தங்கள் வயலைக் குருவிக்கு இடமளிக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு நாளும் கணவனும், மனைவியுமாக, அந்தச் சிங்களக் குடும்பம் தங்கள் வயலைப் பார்க்க வருவது வழக்கம். இன்று விஜி வராததால், சிங்களவரான வினி அவனது வயலைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

தன்னை பேராபத்திலிருந்து காப்பாற்றிய மாமனிதனாகவே வினி தோன்றினார். மனதில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத மகிழ்ச்சியால், இன உணர்வுகள் அடிபட்டுப் போய், மனித உணர்வு மட்டும் மேலோங்கியது.

முதல் தடவையாக, வினியைப் பார்த்து, விஜி முகமலர்ந்து அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான். கண்ணீரால் நன்றி தெரிவித்தான். பற்றிக் கொண்ட கையை விடாமல், “என்னைக் காப்பாற்றி விட்டீர்கள், நன்றி ஐயா, நன்றி” என்று நாக்குழறக் கூறினான். இது சாதாரண உதவி என்று வினி கூறினான். இந்தச் சிங்களவர் இத்தனை நல்ல மனிதரா என்று நினைத்து, தான்

இது வரையில் கதைக்காமல் இருந்ததற்காக மன்னிப்புக் கோரினான்.

அந்த வேளை மனிதருடனான போராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு குருவிகள் பறந்து விட்டிருந்தன.

அவர்கள் நன்றி உணர்வுடன் கைகளைப் பிடித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது வினியின் மனைவி சிராவதியும் அவ்விடத்தே மலர்ந்த முகத்துடன் நடந்து வந்தாள். அவனுக்குக் கதைப்பதற்கு வெட்கம் தடுத்தது. அதைவிட நன்றியுணர்வு மேலோங்கியது. கதைத்தான், கதைத்தான் இவ்வளவு காலமும் கதையாத கதையெல்லாம் கதைத்தான். விஜியால் கதைக்க முடியாமற் போனதிற்குக் காரணம், தனது தந்தையின் மரணம் என்பதைக் கூறிய போது, அவர்களும் அவனுடன் சேர்ந்து அழுது விட்டார்கள். வெறுத்த மனிதர்களிடம் இத்தனை மனிதாபிமானமா? வியப்பு, வியப்பு அவன் விடுபடமுடியாத வியப்பு.

ஆச்சியின் குடியிருப்பு தனித் தமிழர்களுடையது. அதற்குச் செல்ல சிங்களக் குடியிருப்பைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும். விஜியை வீட்டிற்கு வருமாறு அழைத்தான் வினி. மறுக்க முடியவில்லை. சென்றான். பழமுதிர் சோலை போல் அது காட்சியளித்தது. மா, பலா, தென்னை, வாழை, கமுகு என்று செழித்து வளர்ந்திருந்த சுற்றுப்புறமும் வீடும், அவனுக்கு மன அமைதியை ஏற்படுத்தியது. அன்று மதியம் அவர்களுடன் உணவுண்ண வைத்தனர். அவன் புறப்பட்ட போது, பலாப்பழமும் மாம்பழங்களும் இரு சாக்குகளில் போட்டு அவனது சைக்கிளில் ஏற்றிவிட்டனர்.

அன்பு காட்டக் கூட அளவு இல்லையா? என் தந்தையைச் சித்திரவதை செய்த சிங்களவர்கள் நிச்சயம் இவர்கள் போல்

இருக்கமாட்டார்கள்! இவர்கள் நல்லவர்கள். தென் சிங்களப் பிரதேசத்தில் இருந்து கொண்டு வந்து குடியேற்றப்பட்டவர்கள். ஏழைகள்.

விஜியின் மனம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்திருந்தது. விஜிக்கு வினி ஐயாவின் வார்த்தைகள் நெஞ்சில் நிலைத்து விட்டன. “தம்பி எமது இனத்தில் ஒரு சாரார் செய்யும் கொடுமை களுக்காக, நீங்கள் எல்லாச் சிங்கள மக்களையும் எதிரி என்று நினைக்கக் கூடாது. அதே போலத் தான் தமிழர்களிலும் நல்லவர்களும், தீயவர்களும் உண்டு. தமிழர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உரிமைகளைக் கொடுத்தால் இந்தப் பிரச்சனையின்றி எல்லா இன மக்களும் ஒற்றுமையாக வாழலாமல்லவா? அப்படி ஒரு நாள் உருவாகாதா என்று தான் கடவுளிடம் கேட்கின்றேன்.”

எத்தனை அருமையான மனிதன்! எத்தனை உயர்வான கருத்து! தினமும் அவர்களுடன் பழக வேண்டும் என்று துடித்தான்.

சைக்கிள் ஆச்சி வீட்டை அடைந்ததும், மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளியோடினான். ஆச்சியின் முகம் வாடியிருந்தது. “என்ன ஆச்சி ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க?” என்று கேட்டான்! பதில் சொல்லாத ஆச்சி, வயல் எப்படி என்று கேட்டார். அவன் நடந்ததைக் கூறினான். மகிழ்ச்சி கொண்ட ஆச்சி இங்கு நடந்ததைக் கூறினார்.

“தம்பி! கூட்டில் இரவு அடைத்து வைத்த சேவலைக் காணவில்லை, யாரோ பிடித்துச் சென்ற தடம் உள்ளது.”

ஏன் விழித்துக் கொள்ளத் தவறிப் போனான் என்பது விஜிக்கு விளங்கியது. சேவல் கூவவில்லை அதனால் விஜி

விழிக்கவில்லை. வயலுக்குப் போகவில்லை. சிங்களவர் அவன் வயலைக் காப்பாற்றினார். ஆனால் யார் சேவலைக் களவாடியது?

“இந்த உலகில் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ள இனம்—மதம்—மொழி—பிரதேசம்—ஜாதி—அறிவாளி—அறிவிலி—கட்சி இதில் எந்தப் பதத்தைக் கொண்டும் குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதிச் சமுதாயத்தைக் கெட்டவர்கள் — கொடியவர்கள் — தீயவர்கள் — துரோகிகள் — எதிரிகள் — கொலைகாரர்கள் என்னும் முடிவுக்கு ஒரு போதும் வரக்கூடாது. மாறாக அனைத்துத் தரப்பு மக்களிலும் மிகமிக நல்லவர்களும் உண்டு தீயவர்களும் உண்டு என்பதைத் திட்டவட்டமாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

விஜியின் புது அனுபவம் மேலுள்ளவாறு அவன் தினக்குறிப்பில் பதிவானது.

ஈழகேசரி 16-7-93

என் வாழ்வு உன்னோடுதான்!

அவனுக்கு சிம்ம சொப்பனமாகத் திகழ்ந்த அந்த விமானப் பயணம், இன்னும் சில வினாடிகளில் நிகழப் போவதை நினைத்ததும் அவனுக்கு இனம் புரியாத இன்பக் கிளுகிளுப்பு.

“ஒரு இளைஞனுக்கு இறக்கைகள் முளைத்துவிட்டன,”
“ஒரு ஏழை விண்ணில் பறக்கிறான்,” இப்படி அழகு வரிகள் அவன் வாயில் முணு முணுப்பாக முளைத்து விட்டன. இருந்தும், தாயும், தந்தையும், சகோதரியும் தனது பிரிவை நினைத்துச் சிந்தும் கண்ணீரில், அவனது பயணக் கனவுகள் கூடப் பயங்கரமாகவே தோன்றியது. எத்தனை காலத்துக்கு இந்த அன்பு நெஞ்சங்களைப் பிரிந்திருப்பது? உயிராய் கருவாகி, உறவாய் உருமாறி, அவர்களின் காலடியையே சுற்றித் திரிந்த அந்த இளைஞனுக்கு எதிர்கால இனிய கனவுகளை விட,

இன்றைய கொடிய பிரிவு கோரமாய்ச் சுட்டது. அவன் கண்கள் துயரின் நிறைவைச் சில துளிகளாகச் சிந்தியது.

ஒரேயொரு வீடும், வளவும், தனது ஒரே மகனின் உயிரைக் காப்பதற்காக விற்கப்பட்டது. நாட்டில் பல இளைஞர்கள் பலியாகிக் கொண்டிருந்த போது, அதைவிட வேறு வழி அந்தக் குடும்பத்திற்கு இருக்கவில்லை. உடமை போனாலும் உயிர் வாழ வேண்டும், உயிர் வாழ்ந்தால் உடமையை உருவாக்கிக் கொள்ளலாமென்று அவனும் நினைத்தான்.

விமானத்தில் இருந்து தாய் நாட்டைப் பார்த்தான். பச்சை பசேலெனக் காட்சி தந்த அந்த அழகிய பூமி மறைந்து, மலேசியா நாட்டில் தரை இறங்கிய போது, வர்ணிக்க முடியாத உணர்வுக் கோலங்கள் அவன் உள்ளத்தில் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன.

ஏஜென்சிக்காரன் கொடுத்த முகவரிக்கு, தனது மூளையின் துணையுடன் எந்தக் கஷ்டமுமின்றிச் சென்று சேர்ந்தான். அது மத்திய தர வர்க்கத்தினர் தங்க வசதியான விடுதி. அதில் அவன் நாட்டவர் பலர் தங்கியிருந்தனர். வெளிநாடு செல்வதே அவர்கள் நோக்கம். அந்த நிலையில் மலேசியாவை அவர்கள் வெளிநாடு என்று கருதவில்லை. அமெரிக்கா, ஐரோப்பியா, அவுஸ்திரேலியா கண்டங்களில் இருந்த நாடுகளையே வெளிநாடு என்று அவர்கள் கருதினர்.

அவன் தங்கியிருந்த அறையில் அவனுடன் ஒரு இளைஞனும் உதவி முகவரும் தங்கியிருந்தனர். இன்னும் ஒரு வாரத்தில் அவர்கள் இருவரையும் ஐரோப்பிய நாடொன்றிற்கு அனுப்பி வைப்பதாக அந்த உதவி ஏஜென்சிக்காரன் கூறினான். அந்த மாடியிலிருந்த — அவனைப்போல் வெளிநாடு செல்ல வந்த ஒரு இளம் பெண்தான் எல்லோருக்கும் சமைத்தாள்.

அன்று மதியம் அந்தப் பெண்ணின் அறைக்குச் சென்று அவனும், ரவி என்னும் மற்ற இளைஞனும் உணவருந்தி வந்தனர். அன்று மாலை தேநீர் அருந்தச் சென்று இருந்தபோது அவனுக்குள் ஒரு மின்னல் உருவானதும் பெரும் இடி இடித்தது.

“ஓ..... பெண்ணே நீயா? ஒரு நாள், ஒரேயொரு நாள் என் கண்ணோடு உறவு கொண்டவளே, நீ எப்படி இங்கே? நீ தனியாகவே வந்துள்ளாயா? அன்றி வேறு யாருடனுமா?” அவனுக்கு அவளிடம் கேட்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. ஆனால் கேட்காமல் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டான்.

பரபரப்பான கொழும்பு நகரில் “பீப்பிள்ஸ் பார்க்” அருகே நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அங்கே நிறுத்தப்பட்ட அனைத்து வாகனங்களும் திடீர் திடீரென ஓடத் தொடங்கின. மக்கள் என்ன ஏது என்று புரியாமல் எங்கே ஓடுகிறோம் என்று தெரியாமல், கண்களும் கால்களும் போன திசையில் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அவனும் ஓடினான்.

திடீரென ஒரு இளம் பெண், கால் தடுக்கி அவனருகே விழுந்துவிட்டாள். சிலர் அவள் அருகே மிதித்துக் கொண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தனர்.

விழுந்த பெண் “ஐயோ, அம்மா” என்று அவனைப் பார்த்து சத்தம் போட்டாள். மயங்கி விட்டாள். அந்தப் பெண்ணை அப்படியே விட்டுச் செல்ல அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. இயற்கையிலேயே பிறர் துன்பங்களைத் தன் துன்பமாக நினைத்து வருந்தும் அவன், அந்தப் பெண்ணைக் குனிந்து பார்த்தான். பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடந்தாள். உடனே, ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை யென நினைத்தவன், அப்படியே அவளைத் தூக்கித் தோளில்

போட்டுக் கொண்டு ஓடினான். ஓடிக்கொட்டிருந்த போதே அந்த இடம் அமைதியடைந்தது. பொலிசார் ஒலி பெருக்கியில், “இது விஷமிகளின் வெறும் புரளி, மக்கள் அமைதியாகத் தங்கள் கடமைகளைக் கவனியுங்கள். நாங்கள் நன்றாகத் தேடிவிட்டோம், எங்கும் குண்டு இல்லை” என்றனர்.

அவளது முகத்தில் அவன் தண்ணீர் தெளித்தான். அவள் கண் விழித்தாள். அந்த இடத்திற்கு அவள் தாயும் மற்றொருவரும் ஓடி வந்தனர். பீதியில் ஆளுக்கொரு பக்கம் சிதறி ஓடியவர்கள், பயம் தீர்ந்து உறவுகளைத் தேடித் துடித்தனர். அந்த இளைஞனுக்கு நன்றி தெரிவித்தனர். அனாதரவாகக் கிடந்தவளுக்கு, ஆதரவு காட்டியவன், அவளின் உறவினர் வந்ததும், தனது அவசர அலுவலுக்காக விரைந்து சென்றுவிட்டான். அவர்களைப் பற்றிய எந்த விபரத்தையும் அறிய அவனுக்கு அவகாசமும் இல்லை.

ஆனால்.... அதே பெண்... இன்று இந்த மலேசியாவில்! அவனுக்கு பேரதிர்ச்சியாக இருந்தது. அன்று அவன் முகத்தில் தாடி வளர்ந்திருந்தது. ஆனால் இன்று நன்கு சவரம் செய்யப்பட்ட முகத்துடன் அழகாகக் காணப்பட்டான்.

அவள் வந்த போது பார்த்தாள். பின்னர் குனிந்து விட்டான். அவன் எடுத்த உடனேயே எந்தப் பெண்ணிடமும் இலகுவில் பழகும் சுபாவம் கொண்டவனல்ல. அவள்தான் எத்தனை அழகாக இருந்தாள்.

“பிரமன் அவளைப் படைத்த கரங்களைக் கழுவிய குளத்தில்தான் அழகிய தாமரைகள் மலர்ந்தனவோ,” என்று அவன் எண்ணுமளவிற்கு அவள் பேரழகியாகத் தோன்றினாள். ‘இந்தப் பேரழகியையா அன்று நான் காப்பாற்றினேன்?’

அவசரத்தில் அன்று அவன் அவளைப் பார்த்து, அவள் அழகை வியக்க முடியவில்லை. ஆனால், இன்று வியப்பு, மலைப்பு எல்லாம் ஒன்றாகத் தடம் மாறிவந்தன. தமிழகப் “பட” டைரக்டர்கள் அவளைப் பார்த்திருந்தால், தங்கள் படத்தில் நடிக்க அழைக்க தவம் கூடச் செய்திருப்பார்கள். அத்தனை அழகு!

“அன்று நான் உங்களைக் காப்பாற்றினேன். நினைவிருக்கின்றதா? நீங்கள் மயக்கமாக இருந்தீர்கள். தண்ணீர் தெளித்தேன். கண்திறந்து பார்த்தீர்களா?” அவன், சொல்ல நினைத்தான். ஆனால் முடியவில்லை.

“உங்கள் பெயர் என்ன?”

ஒரு கணம் நிமிர்ந்து பார்த்தான். ஆம் அவளேதான். அவன் பெயரைக் கேட்டது அவளே தான். ஒரு அழகி அவனிடம் தானாகப் பெயர் கேட்ட பொழுது, பழைய சம்பவ நினைவில் கேட்கின்றாளோ என்று நினைத்தான்.

“நிரேஷ்”, என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு தலை தாழ்த்தினான்.

அவசியமின்றி அந்த அறையில் இருப்பது அறிவான செயலல்ல. நிரேஷும், ரவியும் தங்கள் அறைக்குச் சென்று விட்டனர்.

உதவி ஏஜென்ஸி சொன்னார் : “இன்னும் 5 நாட்களில் உங்களை அனுப்பி வைப்பேன்.”

நிரேஷுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது. எப்படியும் ஒரு பாதுகாப்பான ஐரோப்பிய நாட்டிற்குச் சென்று விட வேண்டும். அதுவும் சுவிஸிற்குச் சென்றால், பல நன்மைகள் என்று நினைத்துக் கொண்டான். முதலில் உயிரைக் காப்பாற்ற

வேண்டும், அதுவே அவன் முதல் நோக்கம். அத்துடன் உயிர் காக்க விட்டெறியப்பட்ட உடமைகளைத் தேட வேண்டும். இந்த நினைவுகளுடன், அந்த அழகிய பெண் பெயர் கேட்டதையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

நிரேஷ் தூக்கமின்றிப் புரண்டு கொண்டிருந்தான். ஆனால், எந்தக் கவலைகளாலும், நினைவுகளாலும் இந்த அதிகாலைத் தூக்கத்துடன் மட்டும் வெற்றி காணமுடிவதில்லை.

மறுநாள் காலை பத்து மணி போல தொலை பேசி ஒலித்த போது நிரேஷ், “ஹலோ” என்றான்.

“நிரேஷ் இருக்கின்றாரோ” என்று ஒரு இனிய பெண் குரல் கேட்டது.

“ஓம் நான்தான் நிரேஷ், நீங்க யாரு?”

“எல்லாம் சொல்றன், 324ம் இலக்க றுமிற்கு வருகின்றீர்களா? உங்களுடன் கதைக்க வேண்டும். எல்லாம் அப்போது சொல்கின்றேன்.”

அவனுக்குள் பரபரப்பு. ‘இது யார்? நிச்சயம் இது அவள் குரல் தான்! அவள் என்னை நினைவு வைத்திருப்பது போலவே இருக்கின்றது. எதற்கும் சென்று பார்ப்போமே’ என்று அந்த றுமிற்கு சென்று அழைப்பு மணியை அழுத்தினான்.

அங்கே ஒரு வேற்று நாட்டுப் பெண்மணி இருந்தாள்.

அவன், அவமானத்துடன் “சொறி” சொல்லி மீண்டும் தனது றுமிற்கு வந்து விட்டான்.

சில நிமிடங்களில் மீண்டும் தொலைபேசி ஒலித்தது. அவனுக்கு சற்று கோபம் ஏற்பட்டது. “சொறி நிரேஷ், நீங்கள் வருவீர்களா? என்பதைப் பார்க்கத்தான் அப்படிச் சொன்னேன். எனக்கு உங்களை நேரில் கண்டு, தனியாக நிறையப் பேச

வேண்டும்போல் இருக்கிறது. என்னடா, ஒரு பெண் வலியக் கதைக்கிறாளே, வழிதவறியவளோ என்று நினைத்துவிடாதீர்கள். மனித மனம் ஏதோ சிக்கலான கலன்களால், புலன்களால் புலப்படாதவாறு பொருத்தப்பட்டுள்ளதோ என்னவோ தெரியாது. நேற்று நான் உங்களைப் பார்த்த கணமே என்னை உங்களிடம் இழந்துவிட்டேன். இதுவரை எனது மனதில் கூட எந்த ஆணைப்பற்றியும் சபலம் கூடத் தோன்றியதில்லை. ஆனால் என் இதயத்தில் உங்களைப் பற்றி பெரிய தோற்றமே பதிந்து விட்டது.

“இரவெல்லாம் இந்த வித்தியாசமான உணர்வை என் வாழ்வில் முதல் முதலாக அனுபவித்து மிகவும் குழம்பிவிட்டேன். கண்டவுன் காதலா என்று நினைக்காதீர்கள், உங்களை நேற்றுத்தான் கண்டது போல் எனக்குத் தோற்றவில்லை. இது எம்மிருவருக்குமிடையே இருந்த பூர்வ ஜென்ம பந்தம் போல இருக்கிறது. எனது எதிர்காலக் கணவனுக்கு ஒரு கற்பனை உருவம் கொடுத்திருந்தேன். அது உங்களைப் பார்த்ததும் நிஜமாகத் தெரிகின்றது. நிரேஷ், உங்களை இதற்கு முன்னர் எங்கேயும் சந்தித்தேனோ தெரியாது. ஆனால், உங்கள் முகம் எனக்குப் புதிதாக தெரியவில்லை. கனவு கண்டு விழித்ததும், காட்சிகள் குழம்பி மங்கலாகத் தெரியுமே அது போல் எனது ஆழ் மனம் அறிவுறுத்துகின்றது.

“நிரேஷ், நான் சொல்வது புரிகின்றதா?”

அவள் தொடர்ந்து தனது இதயகீதத்தை அவனிடம் ஒரு நொடியில் கொட்டித்தீர்த்தாள். அவளுக்குப் புதிய ஒருவனிடம் பேசுவது போல தோன்றவேயில்லை. மூச்சு வாங்கியது.

நிரேஷ், “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டான். “என் பெயர் நித்தியா!” என்றாள். அவனுக்கு, அவளது குழப்பம்,

இந்தப் பந்தத்திற்கு காரணம் என்னவென்று புரிந்துவிட்டது. ஆனால், அவன் அது பற்றி எதுவும் பேசாது, அவனைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டான்.

“அண்ணாவும் நானும் வெளிநாடு செல்ல வந்துள்ளோம். அப்பா சுவிஸிலே இருக்கின்றார். விரைவில் சென்று விடுவோம்” என்று கூறினான்.

அவனும் தன்னைப் பற்றிக் கூறினான். இது நேரில் சந்தித்துக் கதைக்கும் அளவிற்கு சென்றது.

நாட்கள் இரண்டு, மூன்றென நகர்ந்தது. ஐந்தாவது நாள் நிரேஷ் புறப்படத் தொடங்கினான். அவள், அவனைத் தொடர்ந்து பல முறை அழைத்துக் கடைசியில் தனது கோரிக்கையை முன் வைத்தாள்.

“நிரேஷ், நானும் சுவிஸிற்குத்தான் வருவேன். அங்கு வந்ததும் என்னை நீங்கள் திருமணம் செய்து கொள்வீர்களா? என் வாழ்வு உங்களோடுதான் என்று தீர்மானித்து விட்டேன்...”

“என்னை மன்னிக்க வேண்டும் நித்தியா, நான் இப்போது திருமணம் செய்வது பற்றிச் சிந்திக்க முடியாதவனாக உள்ளேன். உயிர் தப்பவேண்டி இருந்த வீட்டையே இழந்து விட்டு வந்துள்ளேன். எதிர் காலம் எப்படி என்று எவரும் கூற முடியாது. அதிலும் ரயில் பயணங்களே உறவு கொள்ளாத யுகத்தில், பாதையற்ற இந்தப் பறக்கும் பயணங்களில் சந்தித்த நாம் இணைந்து கொள்வதைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியவில்லை. உங்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறேன். அப்படியொரு எதிர்காலம் எனக்கென இருந்தால் இணைந்து கொள்வோம்” என்றான்.

அவன் சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டவளுக்கு அவன் பிரிந்து போவதை தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. பூரண சந்திரனில் கூட கறைகள் இருக்கலாம், ஆனால், அவளது அந்த அழகிய வதனத்தில் எந்தக் களங்கமும் இல்லை.

அவளது கன்னங்களில் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு அவளைப் பார்த்த போது வேதனை இதயத்தைக் கெளவிப் பிடித்தது. அன்பு உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்தது. அவள் கன்னத்தில் சிந்திய கண்ணீரை, அவன் துடைத்து “அழ வேண்டாம்” என்றான்.

அவள் அவன் கரத்தைப் பிடித்து முத்தமிட்டாள். அவன் பிரிந்து சென்றான். அவள் அழுது கொண்டே நின்றாள்.

அவன் சுவிசைச் சென்றடைந்ததும் அவளுடன் தொலை பேசியில் தொடர்பு கொள்ள அங்கிருந்து அவள், தனது அண்ணனுடன் பயணமாகி விட்டதாகக் கூறப்பட்டது. அவன் விலாசத்தைக் கொடுக்கும் முன்னரே அவள் சென்று விட்டாள்.

அவனுக்குள் ஒரு வெறுமை படர்ந்தது. பல மாதங்கள் மறைந்து அவன் வேலை தேடி, பக்ரறிகளிலும், ரெஸ்ரோரண்டு களிலும், நாயாக அலைந்தான். எங்குமே வேலை பெற முடியவில்லை.

அன்று ஒரு பக்ரறிக்கு வேலை தேடிச் சென்றான். அந்தப் பக்ரறி முதலாளி என்ன “முடி” நின்றானோ, ‘வேலை இல்லை’ என்று மட்டும் சொல்லாமல் “நீங்களெல்லாம், உங்கள் நாட்டில் பிரச்சனை, உயிர் வாழ முடியாது என்று தானே இங்கு வந்தீர்கள்? இங்கு வந்து உங்களுக்கு உதவி நிறுவனம் உணவு தந்து, உடைதந்து, செலவுக்குப் பணம் தந்து, வைத்திய உதவியும் செய்யும் போது ஏன் வேலை வேலையென்று அலைகிறீர்கள்!

இங்கே, எம் நாட்டவருக்கும் வேலையில்லாமல் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. உண்மையிலே நீங்கள் உயிருக்குப் பயந்து இங்கே வரவில்லை. உழைப்பதற்காகத் தான் வந்துள்ளீர்கள்! இந்தக் காசு உங்கள் நாட்டில் இலட்சக் கணக்கில் வரும். அதனால்தான், நீங்களெல்லாம் இங்கே வருகின்றீர்கள்!” என்று அவன் பலர் வந்து வேலை கேட்டுச் சென்ற ஆத்திரத்தில் பேசினான்.

“நாங்கள் உங்கள் நாட்டில் உழைப்பதற்காக வரவில்லை. உண்மையிலேயே, அந்தச் சொந்தங்களுடன் இணைந்து கஞ்சி குடித்து வாழும் வாழ்க்கை தான் எங்களைப் பொருத்த வரையில் சுகம். ஆனால், எங்கள் நாட்டில் அமைதியில்லை.

“இன்று நாட்டில் அமைதி நிலவியது” என்று சொன்னால், அது தலைப்புச்செய்தியாக வரக்கூடிய நிலையில் உள்ள நாட்டில் கொலைகள் நடக்காத நாட்களே கிடையாது. எனது எத்தனை நண்பர்கள் கொலை செய்யப்பட்டார்கள் தெரியுமா? எத்தனை துப்பாக்கிவேட்டுக்களில் இருந்து தப்பியுள்ளேன் தெரியுமா?

“நான் பேராசைப்பட்டு உங்களிடம் தொழில் கேட்டு வரவில்லை. அதே நினைப்பில் உங்கள் நாட்டுக்கு வந்தவனும் அல்ல. எனது நோக்கம் உயிரைக் காப்பது. வசதியாக இருக்கும் போது உயிர் வாழத் தேவையான உடமைகளைத் தேடுவது. நான் வந்ததிற்குச் செலவான பணம் கிடைத்தால், நான் வேலை தேடி இத்தனை தூரம் அலையமாட்டேன். நீங்கள் சொன்ன படியே “கேம்” பிலே படுத்துக் கிடப்பேன். உங்கள் நாட்டில் உழைக்க வசதியுள்ளதால் தான் உழைக்க முயற்சி செய்கிறோமே தவிர, மற்றபடி உழைப்பே எங்கள் முதல் நோக்கமல்ல.

“எங்குமே விதிவிலக்குகள் இல்லாமல் இல்லை. அதே போல சிலர் உழைக்க மட்டும் வந்திருக்கலாம். அதை வைத்துக்

கொண்டு இங்கு வந்த ஆயிரக் கணக்கானவர்களை அப்படி நினைத்து விடாதீர்கள்.

“இன்னும் கூட சொந்தத்தைப் பிரிந்து, நாட்டைப் பிரிந்து வாழ முடியாமல் தாய் நாட்டுக்கு எத்தனை பேர் திரும்பிச் சென்றார்கள் தெரியுமா? அப்படிச் சென்றவர்களில் சிலர் இப்போது உயிரோடு இல்லை என்பது உலகம் அறிந்தது.”

நிரேஷ், மூச்சு விடாமல் நினைத்தவற்றை முடிந்த வரையில் அந்த முதலாளியின் மொழியிலேயே திக்கித் திணறிச் சொல்லிமுடித்தான்.

முதலாளி அவனை அனுதாபத்துடன் நோக்கினார். அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவர் மிகவும் கவலை கொண்டார். அந்தத் தொழிற்சாலையிலேயே அவனுக்கு வேலையும் கொடுத்தார். அவனை நண்பனைப் போல் நடத்தினார். அவன் விருப்பப்படி வீடு வாங்க முற்பணம் கொடுத்து சம்பளத்தில் சிறு சிறு தொகையாக எடுத்துக் கொண்டார்.

அவனுக்கு அந்த வேலை, சம்பளத்தை மட்டுமல்ல சந்தோசத்தையும் கொடுத்தது. ஓய்வு கிடைத்த போது பிரிந்த நண்பர்களைப் பற்றி, சகோதரியைப் பற்றி, இறந்து போனவர்களைப் பற்றி எண்ணம் வரும். கண்கள் நனைந்து விடும்.

இவை அனைத்தையும் விட நித்யாவின் நினைவு அவன் நித்திரைக்கு சத்துருவாக அமைந்தது. இந்த நிலையில், அவள் இருந்தால், அவளை அவன் திருமணமே செய்திருப்பான். அவளை எங்கே தேடுவது? அவள் இந்த நாட்டுக்குள் வந்து இருக்கலாம். ஆனால்.... விலாசம் தெரியாது. எப்படி எங்கே? அவனுக்கு அவள் நினைவு அடிக்கடி தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது.

அன்று அவனுக்கு இரண்டு கடிதங்கள் வந்திருந்தன. ஊரில் இருந்து வந்த கடிதத்தைப் பிரித்தான். புதிதாக வேண்டிய வீடு, ஷெல் விழுந்து உடைந்து விட்டதாம். அம்மா, அப்பா உயிருக்கு ஆபத்தின்றி தப்பினார்களாம்... ஐயோ... என்று நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு கதறி அழுதான். மறு கடிதத்தை உடைக்கவே அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. உயிருக்கு ஆபத்தில்லை....

அப்படியானால்... கை, கால்....

ஓ... அவனால் அந்தத் துக்கத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. எங்கு சென்று என்ன உழைத்துத் தான் என்ன பலன்? யுத்த பூமி சொந்த பூமியென்பதில் துக்கத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் வர வாய்ப்பே இல்லையா?.... உடனே தொலைபேசி மூலம் நடந்த விபரத்தைத் தெரிந்து கொண்டான். சிறு காயங்கள் மட்டும்தான் என்பதில் திருப்தி ஏற்படவே.... மறு கடிதத்தைப் பிரித்தான். நம்பவே முடியவில்லை; நித்யாதான் எழுதியிருந்தான்....

எங்கெல்லாம் தேடி விசாரித்து இந்த விலாசத்தை மிகுந்த கஷ்டத்தின் பின் பெற்றுக் கொண்டாளாம். சற்று தொலைவில் தான் இருந்தாள். வந்து சந்திக்கும்படி எழுதியிருந்தாள்.

அவன் மறுநாள் கண்களில் ஆயிரம் இன்பக் கனவுகளைச் சுமந்து கொண்டு அவளைத் தேடிச் சென்றான்.

வாசலில் நின்றவள் ஓடிவந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். இதயத்தை ஒருவரிடம் தன் நிலையின்றி இழந்து விட்டால் அணைப்பைத் தவிர்க்க முடியாதே! அதுவும் இருவரும் அப்படியென்றால் இந்த அணைப்பு இருமடங்கல்லவா!

இயற்கை அழகி நித்தியா கந்தர்வலோகத்திலிருந்து இறங்கி வந்த தேவதை போல தோன்றினாள்.

அன்று கேட்ட கேள்வியை — அதே கேள்வியை அவள் மீண்டும் கேட்டாள், “நிரேஷ ஏன் எனது இதயம் கண்டதும் உங்களையே காதல் கொண்டது! இதுவரை எந்தவொரு ஆணுக்கும் எனது கனிவு கூடக் கிடைத்ததில்லையே! அப்படியிருக்க எப்படி உங்களை மட்டும் வலிந்து வந்து....!”

அவன் நடந்ததைச் சொன்னான். அவளுக்கு அபாயம் ஏற்பட்ட நேரத்தில் அவன்தான் அவளை அணைத்து சுமந்து சென்றதைச் சொன்னான். அவளுக்கு சம்பவம் நினைவிருந்தது. ஒருவர் உதவி செய்தது தெரிந்தது.

அவளுக்கு இந்த உண்மை புரியத் தொடங்கியது.... ஒருவரைப் பார்த்துக் கத்தியது. அதே நேரம் மயங்கியது... மங்கலாக... புகை போல் தெளிவில்லாமல் ஒருவர் முகம் அவளுக்குள் பதிந்து கொண்டது. அதன் பின் தண்ணீர் தெளித்தது. ஆபத்தில் உதவிய அந்த முகம், உள்ளுணர்வில், அவளது ஆழ்மனதில் மாறாமல் மறைந்திருந்தும் கண்டதும் காதலாய் கனிந்துவிட்டது....

அந்தச் சம்பவம் அவனது அழகிய தோற்றம், கண்டும் கதையாமல் அவன் கொண்ட மௌனம்... இத்தனையும்...

அவன் இதயத்தில் இன்ப லோகத்தை ஏற்றி வைத்தது...

எல்லோரின் சம்மதத்துடனும் அவர்களின் திருமணம் வெகு சிறப்பாக அந்த நாட்டிலே நடைபெற்றது.

ஒரு ஜீவன் பாதையில்.....

சிறைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. விடுதலையை விரும்பி ஆர்ப்பரிக்கும் மனிதர்களினூடாக விடுதலையடைந்தும் விரக்தியுடன் நடந்தான். வெலிக்கடைச் சிறை விடை கொடுத்த போது கொழும்பு நகரப் பாதையில் அவன் பாதங்கள் பதிந்தன. எதிர்காலம் என்னவென்று தெரியாத ஏக்கம் அவனை கலவரப் படுத்தியது. இரண்டு வருடச் சிறை வாழ்க்கையின் பின் விலங்கின்றி வெளியுலகில் நடக்கின்றான். நெஞ்சில் சோகம் சுமையாகக் கனத்தது.

அந்த மொழி அவனுக்குப் புரியாதது. சிறைக்குள் சில அதிகாரிகள் தொனியால் வரும் சகோதரமொழி... இன்றும் காதுகளுக்குள் இரைச்சலாய் கேட்கின்றது. நகரின் மத்திய பகுதியை வந்தடைந்தான்.

சிறையில் கிடைத்த 6 அவுன்ஸ் பாணும், கட்டைச் சம்பலும், வயிற்றுக்குள் கரைந்து கொண்டிருந்தன. அதன் சங்கமம் பசி — பசி — பசி நீண்ட காலத்தின் பின்னர் வெளியுலகில் ஏற்படும் முதல்பசி — வயிற்றுப்பசி.

கையிலே காசு இல்லை. புகையிரதப் பயணத்துக்காகத் தரப்பட்ட பயணப் பத்திரம் அவனது உடமையாக உள்ளது. “இதைக் கொண்டு எங்கே செல்வது... எனது கிராமத்துக்கா? அங்கே என்ன இருக்கிறது...? இரண்டு வருடங்களின் பின் பசுஞ்சோலையாக, வயல் கொழிக்கும் வயல் வெளிகளுடன், மா, பலா, தென்னை, வாழை என்று சீரும் சிறப்பும் பெற்று காட்சியளித்த கிராமம், இன்று எப்படி? அந்த ஆலமரம், அரசமரம், வம்மி மரம், அவைகள் தரும் பெரும் நிழல்கள். அந்த வெள்ளை மணல், சிறுவயதில் உருண்டு புரண்ட பெரும் வெளிகள்... இன்று எப்படி? பசுஞ்சோலை, பாலைவனம் போல் காட்சியளித்த படங்கள் கூட பத்திரிகைகளின் பக்கங்களை நிரப்பியிருந்தனவே!

அவனுக்கு அவனது கிராமத்து நினைவுகள் சிறு குடைச்சலை ஏற்படுத்திக் கண்ணீரைச் சொட்ட வைத்தன. நெஞ்சம் வேதனையில் துடித்தது. இந்த மனிதர்கள் இன்னும் எதற்காக ஆளை ஆள் கொல்கிறார்கள்? உரிமையைக் கொடுத்து உற்சாகமாக வாழ்வதைவிட்டு, ஏன் உரிமையை மறுத்து உயிர்களைப் போக்க வேண்டும்.

பெரும் கூவலுடன் புகையிரதங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. கோட்டை புகையிரத நிலையம் பெரும் கூட்டத்தால் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இனிய கிராமத்தைச் சென்று தரிசிப்பதா? அங்கே சென்றால் மீண்டும் சிறை பிடிக்கப்படலாம். சிலவேளை கிராம மக்களுக்கு நடந்ததே போல நானும் உயிருடன் சமாதியாக்கப்படலாம்.

ஊருக்கு செல்வதில்லையென்ற முடிவு உறுதியானது. இந்த நகரிலே எப்படியோ கால் போன போக்கிலே போவதென நினைத்துக் கொண்டான். கிராமப்புறங்களில் இருந்து நகர்ப்புறங்களை நாடி மக்கள் நகர்வது, வறுமையை விரட்ட பலர் கண்டு பிடித்த விதியாகிப் போன உலக நிகழ்வில், நிற்கும் நகரிலேயே தொடர்ந்தும் தங்க அவன் ஆசைப்பட்டது ஒரு தற்செயல் நிகழ்வல்ல.

அவனது சிந்தனையைச் சிறைப்பிடிக்க பசி எடுத்தது. அவனிடம் இருந்த ஒரேயொரு உடமை 45 ரூபாய்களுக்கு விலை போனது. அந்தப் பிரயாணப் பத்திரத்தை விற்று விட்டான். பல வருடங்களாக உழைத்து தேய்ந்து போன காலணிகள். சில கிழிசல்களைச் சந்தித்த சேட்டு. பல்லுதிர்ந்து போன றவுசர். அதன் 'சிப்' உடைந்திருந்தது. அந்த மாநகரிலே கம்பீரமாக நிற்கும் ஒரு ஹோட்டலை நோக்கி நடந்தான். இடியப்பம், தோசை, இட்லி. அது ஒரு சைவ உணவகம். இடியப்பத்துக்கு விலை கேட்டான். பத்து இடியப்பங்களுடன் பச்சைத் தண்ணீர் அவன் வயிற்றை நிறைத்தது.

விலாசத்தை மீண்டும் பார்த்தான். எம்.இராகவன் (சட்டத்தரணி) வீதியின் பெயர், வீட்டு இலக்கம்... விலாசத்தைத் தந்து விட்டு விடுதலையின்றி வாடிக்கொண்டிருக்கும் சிறி அண்ணன் வரைந்து கொடுத்த பாதை வழியே நடந்தான்.

ஒரு சாதாரண கட்டிடம். அதே விலாசம். கதவைத் தட்டினான். “வாருங்கோ” எனும் அழைப்பு. தொந்தி போட்ட உடம்பு. மூக்குக் கண்ணாடியைச் சரிசெய்து கொண்டு அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அவன் கடிதத்தைக் கொடுத்தான். ஒரு கைதியின் சிபாரிசுக் கடிதம். அறிவாளிகளும், அதிகாரிகளும்

கைதியாகப் போனபின் எல்லாமே ஒன்றுதான்! முன்னாள் கைதிகள் நாட்டின் முதல் மனிதர்கள் ஆவதும், முதல் மனிதர்கள் கைதிகளாவதும் இக்கால உலகின் தொடரும் சரித்திரங்களல்லவா?

“நண்பா! இக்கடிதம் கொண்டு வரும் அருணா மிகவும் நம்பிக்கைக்குரியவரும், மிகவும் நேர்மையாளரும். இவனிடம் எது இருக்கோ இல்லையோ மனச்சாட்சி மட்டும் பெருகிக் காணப்படுகின்றது. இது இக்கால உலக இளைஞர்கள் பலரிடம் இல்லாதது. எனவே இவனுக்கு ஒரு வேலை பெற்றுக்கொடு. இவன் கைதான பின் இவனது தாய், தந்தை சகோதரங்கள், ஏன் அவனது கிராமத்தைச் சேர்ந்த பலரும் கொலை செய்யப் பட்டுவிட்டார்கள்.

இவன் இப்போ உலகிலே எந்தச் சொந்த பந்தமும் அற்ற அனாதை. மிகுதியையும் என்னைப் பற்றியும் அவனிடமே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்.”

மனித நேயம் பொதுவாக மரணித்து விட்ட இந்த உலகில் இன்னும் சில “திரேசாக்” கள் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது, அருணா போன்ற நல்ல இளைஞர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாத மல்லவா?

கடிதத்தை வாசித்த போதே அருணாவை ஒருமுறை பரிதாபகரமாக பார்த்தார். அவர் வேதனைப்படுவது புரிந்தது. அவனைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

வாடகையின்றித் தங்குவதற்கு வீடும், ஒரு தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் பாதுகாப்பு உத்தியோகஸ்தர் வேலையும் பெற்றுக் கொடுத்தார். அருணாவின் நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

மாலை ஏழு மணிக்கு வேலைக்கு சென்றால் காலை ஏழு மணிக்குத்தான் அவனது வேலை முடிவடையும். அதுவரை விழித்த விழிகளுக்கு மூடுவிழா இல்லை.

அன்று அவன் இந்த வேலையைப் பற்றியும், தன் கடந்த காலத்தைப் பற்றியும் நினைத்துப் பார்த்தான்.

ஒரு நாளுக்கு முப்பது ரூபா சம்பளம். அது அவனது அரை வயிறு உணவுக்கு போதுமாக இருந்தது. வாடகை 200 ரூபா கட்ட வேண்டி வந்தது. அப்போதுதான் அந்த பக்கத்து வீட்டுக்குடும்பத்தினருடன் அவனுக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. பதினாறு வயதில் சௌதா எனும் அழகிய மகள், 14 வயதில் சசி என்னும் மகனையுமுடைய அக்குடும்பம் இவனைப் பற்றி அறிந்து கொண்ட பின்னர், சசிக்கு கணக்கு ரீயுசன் கொடுக்குமாறு கேட்டார்கள். அவனும் மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொண்டான். மாத முடிவில் அவர்கள் காசு கொடுத்தபோது வாங்க மறுத்து விட்டான். காரணம் இடைக்கிடை அவர்கள் கொடுக்கும் உணவுக்கு பிரதியுபகாரம் அது.

திடீரென அவன் வாடகைக்கு இருந்த வீட்டைக் காலி செய்யும்படி வீட்டுக்காரார் சொல்ல, அவனுக்கு தங்குவதற்கு உடனே எந்த இடமும் இல்லை. வேலை பெற்றுக் கொடுத்த இராகவன் அவர்களும் வெளிநாடு சென்று விட்டார். அவன் ரீயுசன் சொல்லிக் கொடுத்த வீட்டில் தனது நிலையைக் கூறினான். அவர்கள் “வேறு எங்காவது வீடு தேடுங்கள். எங்கேயும் கிடைக்காவிட்டால் இங்கே வாருங்கள்” என்று கூறி விட்டனர். அவன் தனக்கு அறிமுகமான சிலருடன் மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் சில நாட்கள் தங்கினான்.

உடை தோய்த்து, குளித்து ஒரு வாரம் கடந்து விட்டது. தோளில் ‘வேய்க்கைக்’ கொழுவிக்க கொண்டு ரீயுசன் கொடுத்த

வீட்டை நோக்கி நடந்தான். மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. உடையெல்லாம் நனைந்து விட்டது. அவ்வீட்டை அடைந்து அழைப்பு மணியைச் சங்கடத்துடன் அமர்த்தினான். உள்ளே வெளிச்சம் தெரிந்தது. ஆனால் கதவு திறக்கப்படவில்லை. நீண்ட நேரம் அந்த மழைக்குள் நின்றவன் எங்கு செல்வதெனத் தெரியாது பாதையில் இறங்கி நடந்தான். பிள்ளையார் கோவிலில் தங்கலாம் எனும் எண்ணம் தோன்ற அங்கு சென்றான். அந்தக் கோவிலில் சில நாட்கள் தங்கி நின்ற போது, ரவி என்னும் இளைஞனின் தொடர்பு கிடைத்தது.

தற்போதைய தனது நிலையை அசை போட்டுக் கொண்டிருந்த அருணாவுக்கு தனது கடந்த கால எண்ணங்கள் வந்து கண்ணீரைச் சிந்த வைத்தன.

அவனைப் படிக்க வைத்து பெரிய படிப்பாளியாக்கிப் பார்க்க வேண்டுமென்பதில் அவனது பெற்றோருக்கு தீராத ஆசை. அவனும் கெட்டித் தனத்துடன் படித்தான். தினமும் அதிகாலை, எழுந்து படிக்கும் அருணாவுக்கு தாயார், கோப்பி கொடுத்து, தலையைக் கோதி விட்டு, சிறு நேரம் துயில் கொண்டு, மீண்டுமெழுந்து சமைத்து சாப்பாடு கட்டிக் கொடுத்து வீதிவரை சென்று பாடசலைக்கு மகனை வழிஅனுப்பி வைத்து அவன் மறையும் வரை நின்று கையசைத்துக் கொண்டிருப்பாள். அன்றும் அப்படித்தான்.

நீண்ட நேரமாக அவன் தாயார் அவனுக்கு கையசைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனும் அசைத்துக் கொண்டே பாடசாலை சென்று வரும் வழியில் ராணுவத்தினர் அவனைக் கைது செய்துவிட்டனர். அதன் பின் அவன் தந்தை, தாயை இதுவரை கண்டதேயில்லை. அவன் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு சில மாதங்களின் பின்னர் அவனது கிராமம் தீவைக்கப்பட்டதாகவும்,

அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த நூற்றுக் கணக்கானோர் படுகொலை செய்யப்பட்டதாகவும் கேள்வியுற்று அவன் மிகுந்த வேதனை கொண்டான். என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கொலையானோரின் விபரம் பத்திரிகைகளில் வந்தபோது தன் தாய், தந்தை இரண்டு அக்கா, அண்ணா அனைவரும் மரணமானதாக இருந்த செய்தி பார்த்து அவன் இடிந்து போனான். அவனுக்கு உலகமே வெறுத்தது.

தலைகளை ஒரு மையத்தில் வைத்து, சூரியக் கதிர்கள் போல் மனிதர்களை உயிருடன் கை, கால்களைக் கட்டி டயர் போட்டு எரித்ததாக அறிந்து, அந்த ஜீவன்கள் எவ்வளவு தூரம் துடித்திருக்கும் என்பதை நினைத்து அவனால் இருப்புக் கொள்ளவே முடியவில்லை. இந்த நினைவுகளில் அவன் மூழ்க்கிய போது கண்ணீர் ஆறாக ஊற்றெடுத்தது. அப்படியே சேர்ந்துபோய்ச் சாய்ந்து விட்டான். நள்ளிரவுக்கு பின் அப்படியே தூங்கிவிட்டான்.

“ஏய்” என்னும் சத்தம் அதட்டலுடன் கேட்க, திடுக்கிட் டெழுந்தான். பெரிய அதிகாரி கர்ணகொடூரமாக முறைத்து “நிதித” என்றான்.

இவன் எதுவும் பேசாமல் நின்றான். அந்த மாதம் சம்பளத்துக்குச் சென்ற போதுதான் அதன் விளைவு தெரிந்தது. சம்பளத்தில் ஒரு தொகையை நித்திரைக்கு தண்டனையாக வெட்டியிருந்தார்கள். அன்று முதல் அவனுக்கு அந்த வேலையில் நிலைத்திருக்க விருப்பமில்லை.

புதிய நண்பன் ரவியிடம் தன் நிலையைக் கூறினான். ரவி பலவருடமாக இத்தாலியில் வாழ்ந்து வருபவன். உறவினரைப் பார்த்துச் செல்ல இலங்கைக்கு வந்திருந்தான். அருணாவின் நிலையைக் கேட்டவன் தன்னுடன் அவனையும் அழைத்துச்

சென்று சுவிஸிற்கு அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறினான். அருணாவால் நம்ப முடியவில்லை. கால் நடைக்கே இயலாத எனக்கு விமானப் பயணமா? நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. பணக் கட்டுக்களுடன் இருப்பவர்களுக்கே வெளிநாடு போகமுடியாத இந்தக் காலத்தில் எனக்கு இப்படியொரு வாய்ப்பா?

ரவி அவனுக்குப் பயண ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டான். உடைமுதல், பாஸ்போட் வரை எடுத்துக் கொடுத்தான். விமானத்தில் ரவியும், அருணாவும் அருகருகே அமர்ந்திருந்தனர். கடந்த காலத் துயரை மறந்து, மரணித்து விடாத மனித நேயத்துக்காக ரவிக்கு மானசீகமாக வாழ்த்துக் கூறினான்.

சரித்திரப் புகழ் மிக்க அந்த ரோம் மாநகரை விமானம் லாவகமாக வந்து சேர்ந்தது. அருணாவை அழைத்துக் கொண்டு ரவி ஒரு வீட்டுக்குச் சென்றான். அந்த வீட்டின் எழில் வடிவம் அவனை, தான் வந்திருப்பது தேவ லோகமோ என எண்ண வைத்தது. வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றால் பெர்லிஸ் பிரச்னை வருமென்று வீட்டிலேயே சில நாட்கள் அவனைத் தங்கியிருக்கச் சொன்னான்.

வாரமொன்று கடந்தபோது, ரவி அன்பாகக் கூறினான். “நான் இந்த நாட்டை விட்டுப் போகப் போகிறேன். வரச் சில மாதங்கள் செல்லும். அதனால் உன்னைப் பக்கத்து நாட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்.”

அவனும் அதன்படியே மறுவாரம் அந்த நாட்டு எல்லையைக் கடந்து மறுநாட்டுக்குள் வந்தபோதுதான் அவன் வாழ்வில் பேரிடி விழ்ந்தது.

அவன் புறப்பட்ட போது ஒரு பிரயாணப் பெட்டியை ரவி கொடுத்து உனது உடைகளையும் இதில் வைத்துக் கொண்டு

செல் என்றான். ரவியின் பெரும்தன்மையை வியந்து பாராட்டி நன்றி சொல்லி புறப்பட்ட போது அந்த நாட்டு எல்லையைக் கடக்க அவனுடன் இன்னும் சிலரும் இருந்தனர். ஒரு காரிலே எல்லையைக் கடந்த பொழுது பொலிசார் சோதனை செய்தனர். அவன் கொண்டு வந்த பிரயாணப் பெட்டியின் அடியில் பயங்கரப் போதைப் பொருள் வைக்கப்பட்டிருந்தது புரிந்தது.

அவன் அந்த நாட்டின் குறிப்பிட்ட நகரமொன்றிற்கு சென்றதும் றோசாப் பூ வரையப்பட்ட தொப்பியொன்றை அணிந்து வருமொருவர் உன்னைச் சந்திப்பார். அவருடன் “செல்” என்று ரவி கூறியிருந்தான். அவனும் மகிழ்ச்சியுடன் வந்தபோது தான் பொலிசார் அவனைப் போதைப் பொருள் கடத்தல் காரனென்று கைது செய்து சிறையில் அடைத்தனர்.

அவனால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. வாழ்வெல்லாம் சிறைதானோ எனும் ஏக்கம் அவனைப் பயங்கரப்படுத்தியது. வெளிநாட்டிலும் “கம்பிகளை எண்ணத் தொடங்கினான்.”

‘தமிழனாகப் பிறந்ததற்கு தண்டனை உலகெல்லாம் வேதனை தரும் சோகம் தானோ?’ அவன் அப்படி நினைத்தான்.

தமிழன் 11.3.93

நவீன ஏமாற்றம்!

வேகமாக வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்பதற்காக பல இலட்ச ரூபா பெறுமதியான அதி நவீன கார்களில் பயணம் செய்தவர்களெல்லாம் போக்குவரத்து பிரச்சினை காரணமாக மைல் கணக்கில் நீண்டிருந்த வாகன வரிசையில் மணித்தியாலங்களைக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அமைதியாக வாழ்ந்து வந்த சனா வாகனங்களையெல்லாம் நடந்தே முந்திச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

ஆமார் வீதியின் இருமடங்கிலும் உள்ள கட்டிடங்களையும் நீண்டிருந்த வாகன வரிசையையும் எரிச்சலூட்டக்கூடிய 'ஹோன்' சத்தத்தையும் கவனித்தவாறே எதிர்கால கற்பனை களுடன் நடந்து கொண்டிருந்தான் சனா.

அவனுடைய கற்பனையைக் கலைத்துக் கொண்டு ஒரு நடுத்தர வயது மனிதன் 'தம்பி' என்றழைத்தான்.

எதுவுமே பேசாது ஆச்சரியத்துடன் என்ன என்று கேட்பதுபோல் அவனைப் பார்த்தான் சனா.

“தம்பி! என் மனைவிக்கு சுகமில்லையென்று ஊரில் இருந்து தந்தி வந்திருக்கு. உடனே நான் போகவேணும். என்னிடம் காசு இல்லை. ஒரு லொத்தர் டிக்கெட் எடுத்தேன். அது ஒரு லட்ச ரூபா பரிசுக்குரியதாக உள்ளது. அதை எப்படி மாற்றி எடுப்பதென்று எனக்குத் தெரியாது.

“அத்துடன் இன்று வெள்ளிக்கிழமை, நேரமும் போய்விட்டது. நாளை சனி, பின்னர் ஞாயிறு திங்கட் கிழமையும் பூரணை தினம். செவ்வாய்க்கிழமை தான் லொத்தர் காரியாலயம் செல்ல வேண்டும். என்னுடன் துணைக்கு வரவும் யாருமில்லை.

“அத்துடன் எனக்கு செவ்வாய்க்கிழமை வரை இங்கே இருக்க முடியாது. எனது மனைவியை உடனே பார்த்தாக வேண்டும்.” என்று கண்ணீர் மல்க, அந்த டிக்கெட்டை எடுத்து சனாவிடம் காட்டினான்.

சனா டிக்கெட்டை வேண்டிப் பார்த்தான். டிக்கெட் எடுத்து பரிட்சயம் உடைய சனாவுக்கு அந்த டிக்கெட்டின் மூன்று இடங்களில் 10 லட்சம் என்று போடப்பட்டுள்ளதைப் பார்த்து ஆனந்த சந்தோஷத்துடன் இவன் 1 இலட்சம் என்றுதானே சொன்னான். இதில் 10 இலட்சமென்று இருக்கே, அவன் தெரியாமல்தான் சொல்லி இருக்கின்றான் என்று நினைத்துக் கொண்டு உனக்கு எவ்வளவு வேணுமென்றான். “ஒரு 10 ஆயிரம் தாங்க தம்பி” என்றான்.

“என்னிடம் 10 ஆயிரம் இல்லை. ஆயிரம்தான் இருக்கிறது. இந்தாங்கோ” என்று அவன் கையில் திணித்து விட்டு

டிக்கெட்டை மிகவும் பாதுகாப்பாக தனது தோல் பையில் வைத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றான்.

அடிக்கடி தோல் பையைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். அதிர்ஷ்டம் அழகையுடன் வந்துள்ளதே என்று நினைத்து கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லிக் கொண்டான்.

வீட்டிற்குச் சென்றவன் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு எப்படி டிக்கெட்டை மாற்றியெடுப்பது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தனது அண்ணனுக்கு விடயத்தைச் சொல்லி அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்வது உசிதமானதாகப் பட்டது சனாவுக்கு.

எதற்கும் இன்னும் நான்கு இரவுகளைக் கழிக்க வேண்டுமே என்று நினைத்தபோது அவனுக்குப் பொழுதுகள் நூற்றாண்டுகள் வேகத்தில் செல்வது போல இருந்தது.

மனத்திரையில் நாலு நாட்களில், தான் பெரிய லட்சாதிபதியாகப் போவதை நினைத்து பெரிய கற்பனை நிலா உதயமானது.

பணம் கிடைத்ததும், கார் எடுக்கத் தேவையில்லை, ஒரு மோட்டர் சைக்கிள் எடுக்க வேண்டும்.

செவன காரியாலயத்தில் பணத்தைப் பெறும்போது வீடியோ பண்ணி ரூபவாஹினியில் ஒளிபரப்பு செய்வார்கள். அதற்கு விடக்கூடாது.

ஏனென்றால் எல்லோருக்கும் பரிசு கிடைத்த விபரம் தெரிந்தால், தெரிந்தவர்கள் கடன் கேட்க வருவார்கள். தெரிந்தவர்களும் தெரியாதவர்களும் சேர்ந்து கொள்ளை

யடிக்க வருவார்கள். பத்திரிகையாளர்கள் பேட்டி காண வருவார்கள்.

‘அவர்களுக்கு பெயர், விபரம் கூற மறுத்தவர் கருத்துக் கூறவும் மறுத்துவிட்டார்’ என்று ஒரு சிறிய அறிக்கையை வெளியிட்டு அந்தப் பிரச்சினையையும் முடித்து விடலாம்.

அதன் பின்னர் ஒரு ஏற்றுமதி, இறக்குமதி கொம்பெனியொன்றை ஆரம்பித்து அதன் மூலம் மேலும் வருமானத்தைப் பெருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு டிக்கெட்டை எடுத்து மீண்டும் பார்க்க வேண்டுமென்று தோன்றவே மீண்டும் மீண்டும் டிக்கெட்டை 10 இலட்சமா 1 இலட்சமா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

உடனே டிக்கெட்டை மறைத்துவிட்டு அவனது தங்கையைக் கூப்பிட்டு, “நீ பாடசாலைக்குப் போனாயா?” என்று கேட்டான்.

“ஆம்” என்று தங்கை கூறவும், “இந்தப் பேப்பரில் ஒரு லட்சம் எழுது” என்றான்.

பின்னர் “பத்து லட்சம் எழுது” என்றான்.

தங்கை எழுதிய பத்து இலட்சமும் டிக்கெட்டில் இருக்கும் பத்து இலட்சமும் ஒரே மாதிரி இருக்கவும் சந்தோஷ மிகுதியில் தங்கைக்கு 10 ரூபா காசைக் கொடுத்து நீ ‘சொக்லேட்’ வேண்டிச் சாப்பிடு” என்று செல்லமாகக் கூறி அனுப்பினான்.

மிகவும் சிரமப்பட்டு திங்கள்கிழமை வரை பொழுதுகளைக் கடத்தியவன் அன்றுதான் அவனது அண்ணனுக்கு மிகவும் இரகசியமாக பரிசு விழுந்துள்ள விபரத்தைக் கூறினான். தம்பியின் அதிர்ஷ்டத்தைக் கேட்டதும் அவரது கற்பனையும் பருந்து போல் பறந்து சென்றது.

அண்ணனும், தம்பியும் செவ்வாய்க்கிழமைக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பொழுது எல்லா நாட்களையும் போலத்தான் அன்றும் புலர்ந்தது. ஆனால், அவர்களுக்கு வித்தியாசமாகப் புலர்வது போன்றே தோன்றியது. அவ்வளவு ஆனந்தம் அலைமோதியது. இருவரும் முழுகிவிட்டு கோவிலுக்குச் சென்று கடவுளை வணங்கினார்கள். உங்களது பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டு மீண்டும் வாருங்கள் என்று கடவுள் கூறுவது போல் இருந்தது. உடனே பஸ் ஏறி லொத்தர் காரியாலயம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

காரியாலயம் சென்று பரிசு விழுந்த விபரத்தைக் கூறியதும், அதிகாரிகள் அவர்களை வரவேற்று ரிக்கட்டை வேண்டிக் கொண்டு இருக்கைகளில் அமருமாறு கூறினார்கள்.

இருக்கையில் அமர்ந்தவாறே மீண்டும் அவனது கற்பனைக் கப்பலை ஓடவிட்டான். பணம் கிடைக்கும் வரைக்கும் அவனுக்கு அந்த நிமிடங்கள் நாட்களாகவே நகர்ந்தன. ‘சீ.... இவர்கள் இவ்வளவு நேரத்துக்கு என்ன செய்கின்றார்கள். காசைத் தந்தால் வங்கிக்குச் சென்று மாற்றவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இவர்கள் ‘செக்’ எழுதுகின்றார்கள்; அதுதான் இவ்வளவு நேரம் செல்கின்றது’ என்று நினைத்த போதே அதிகாரிகள் அவர்களை அழைத்ததும் சந்தோச மிகுதியில் அவ்விடத்திற்கு இரண்டு எட்டுகளில் சென்றவர்கள், அதிகாரிகள் முகம் விகாரமாக இருப்பதைக் கண்டு கலவரமடைந்தவர்களாக அவர்கள் கதைக்கும் வரைக்கும் எதுவுமே பேசாது நின்றனர்.

“டேய், இந்த ரிக்கட்டை எங்கே எடுத்தாய்” அதிகாரி கேட்டான்.

“அமர்வீதியில் எடுத்தேன்.” சனா கூறினான்.

“எவ்வளவு பணம் கொடுத்து எடுத்தாய்?” செவன அதிகாரி கேட்டான்.

“பத்து ரூபாய் கொடுத்தேன்.” சனா சொன்னான்.

அதிகாரி சனாவை அதட்டிக் கேட்டான். “உண்மையைச் சொல்லு. உண்மையிலேயே பத்து ரூபா கொடுத்து எடுத்தாயா? பத்துத் தேங்காய் கொடுத்து எடுத்தாயா?” என்று கேட்டான்.

சனா மிரண்டான். “டேய், இந்த 10 இலட்சம் எனும் இலக்கத்தை இதில் ஒட்டியது யார்?” இரண்டு இலக்கங்கள் மட்டுமே அதில் 10 இலட்சம் என்று உண்மையிலேயே அச்சிடப்பட்டிருந்தது. மூன்றாவது இலக்கம் இன்னுமொரு ரிக்கட்டில் இருந்ததை அழகாக வெட்டியெடுத்து மற்றவர்கள் அடையாளம் காணப்படாதவாறு அந்த ரிக்கட்டில் ஒட்டப் பட்டிருந்தது. சனாவுக்கு தான் ஏமாற்றப்பட்டது புரிந்தது. அழகையை அடக்க முடியவில்லை. நடந்த விபரத்தைக் கூறினான். அதிகாரி போல் அவனது அண்ணனும் ஆச்சரியப் பட்டார்.

அதிகாரி மனிதாபிமானியானதால் இவர்களது பெயர் விபரத்தை குறித்து எடுத்துவிட்டு, “இது பொலிஸ் வரைக்கும் போக வேண்டியது. இப்போ நீங்கள் போங்கள்” என்றார்.

வீட்டுக்குச் சென்ற சனா, பொலிஸ் வருமோ, வராதோ எனும் பயத்துடன் கட்டிலில் தொப்பென விழுந்து அழுது கொண்டிருந்தான்.

“ஆசையுடன் அந்தரத்தில் பறந்தவன் நிராசையுடன் நிலத்தில் வீழ்ந்தான்.”

‘தமிழ் எங்களுக்கு உயிர்’

2036 — ம் ஆண்டு, ஒரு கோடைப் பொழுது!

சுவிஸில் தமிழர்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்று ஆராய்வதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து செந்தூரன் வந்திருந்தான்.

அழகிய நீரேரிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே வீதியைக் கடக்க முற்பட்டபோது, சடாரென்று ஒரு பேரிடியோடு, லொறியொன்று வந்து நின்றது.

செந்தூரன் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்தான்.

உயிர் பிரியவில்லையென்பதால், மயங்கிக் கிடந்தவனை, உயர் தொழில் நுட்பம் கொண்ட சுவிஸ் வைத்திய சாலையில் அனுமதித்தார்கள்.

இதயத்தில் ஏற்பட்ட அடி, முன்னொரு காலத்தில் இங்கிலாந்து இளவரசி டயானா கார் விபத்தில் சிக்கி எப்படி அடிபட்டாரோ, அதே மாதிரிதான் செந்தூரனுக்கும் அடிபட்டிருந்தது. ஆனால், அன்று டயானாவைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. சுமார் முப்பத்தியொன்பது ஆண்டுகளின் பின்னர், அதேபோல் அடிபட்ட செந்தூரனை காப்பாற்றி விட்டனர். தினம் தினம் நவீனமயப்பட்டுப் போகும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் இது சாத்தியமே!

கண்விழித்துப் பார்த்த செந்தூரனுக்கு முன்னால் உயிரைக் காப்பாற்றிய டாக்டர்கள் நின்றிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரை அறிமுகப்படுத்தி, “இவர்தான் உங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிய இந்த வைத்தியசாலையின் தலைமை டாக்டர்” என்று கூறினார்கள்.

அவன் கையை நீட்டி, ‘நான் தமிழறிவழகன்’ என்று சொன்னான். செந்தூரனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இங்கேயும் தமிழ் டாக்டர் இருக்கின்றாரே என்று அல்ல, தனது உயிரைக் காப்பாற்றியது தமிழ் டொக்டர்தான் என்று. மற்றும்படி சுவிஸின் பல இடங்களிலும், தங்களின் கல்வித் திறமையால் தமிழர்கள் படித்து முன்னேறி பல உயர் பதவிகளில் இருக்கின்றார்கள் என்பது செந்தூரனுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

செந்தூரன் தமிழிலேயே, “நன்றி டாக்டர், நன்றி” என்றான். டாக்டர் தமிழறிவழகன், நன்றி என்றால், என்னவென்று திருப்பிக் கேட்டான். அவன், ஜேர்மனிய மொழியிலேயே பேசினான்.

செந்தூரனுக்கு ஜேர்மனிய மொழி நன்கு தெரியும். அவன், தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக பல மொழிகளைக் கற்றிருந்தான்.

‘நன்றி’ என்றால் என்ன என்று கேட்ட டாக்டர் தமிழறிவழகனைப் பார்த்து, ஜேர்மனிய மொழியில் செந்தூரன் கேட்டான். “நீங்கள் தமிழரா டாக்டர்?” என்று.

“ஆம், நான் தமிழன் தான்,” என்றான் டாக்டர் தமிழறிவழகன்.

தமிழ் தெரிந்தாலும், ஐரோப்பிய மொழிகளிலேயே கதைத்துக் கொள்வது பல தமிழர்களுக்கு வலிக்கும் விடயமல்ல. தமிழனும் தமிழனும் ஏன்தான் வேற்று மொழியில் கதைக்கின்றார்களோ? தமிழுக்காக உயிர் கொடுத்தவர்களும் தமிழர்கள்தான். தமிழ் சோறு போடுமா? என்று கேட்டவர்களும் தமிழர்கள்தான் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

“உங்களுக்குத் தமிழ் தெரியாதா?” என்று கேட்டான்.

“மன்னிக்க வேண்டும். எனக்கு தமிழில் ஒரு வார்த்தை கூடத் தெரியாது!”

“இல்லை, நீங்கள் பொய் சொல்கின்றீர்கள். தமிழராக இருக்கின்றீர்கள். ஒரு வார்த்தைகூடத் தமிழ் தெரியாது என்றால் நான் நம்பவே மாட்டேன்” என்றான் செந்தூரன்.

“இல்லை, எனக்கு உண்மையாகவே தமிழ் தெரியாது?”

“ஒரு வார்த்தையும் தெரியாதா?”

“இல்லை.”

“உங்களுடைய பெயர் என்ன?” என்று கேட்டான் செந்தூரன்.

“தமிழறிவழகன்” என்றான்.

“உங்களுடைய பெயரிலேயே மூன்று தமிழ் வார்த்தைகள் உள்ளன.”

“அப்படியா கூறுங்கள் பார்ப்போம்” என்றான் தமிழறிவழகன்.

“தமிழறிவழகன் என்பது தமிழ்+அறிவு+அழகன் எனும் மூன்று சொற்களையுமுடையது” என்றான் செந்தூரன்.

டாக்டர் தமிழறிவழகனுக்கு இதுவரை தனது பெயரில் பொதிந்துள்ள அர்த்தத்தை யாருமே எடுத்துக் கூறியது இல்லை. அதனால் செந்தூரனுடன் மேலும் கதைக்க விரும்பி, “நான் என் வேலை முடிந்ததும் உங்களைப் பார்க்க வருகின்றேன். எனக்கு உங்களுடன் கதைக்க ஆவலாக இருக்கின்றது” என்றான்.

“சந்தோசம். நானும் உங்களைப் போன்றவர்களுடன் கதைப்பதற்காகத்தான் இங்கே வந்தேன், ஆனால் அதற்குள் என் உயிர் போகப் பார்த்தது. நீங்கள் காப்பாற்றி விட்டீர்கள். உங்களுக்கும் உங்கள் உதவியாளர்களுக்கும் மிக்க நன்றி” என்றான் செந்தூரன்.

செந்தூரனை மிகவும் அன்பாக நேர்ஸ்மார் கவனித்துக் கொண்டார்கள். டாக்டர் தமிழறிவழகன் வேலை முடிந்து சாதாரண உடையில் வந்தான். அருகே, கதிரை தானாக வந்தது. அமர்ந்தான்.

செந்தூரனுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால், தமிழ் தெரியாத தமிழன் என்று நினைத்த போது, அவனால் சுகப்படுத்தப்பட்ட இதயமும் வலியெடுத்தது.

“டாக்டர் தமிழறிவழகன், நீங்கள் சாதாரண உடையிலேயே மிகவும் அழகாக இருக்கிறீர்கள்” என்றான் செந்தூரன்.

“மிக்க நன்றி” என்றான் தமிழறிவழகன்.

“உங்களுக்கு திருமணமாகிவிட்டதா?” கேட்டான் செந்தூரன்.

“இல்லை” என்றான் தமிழறிவழகன்.

“அப்படியென்றால், உங்களுடைய தாய், தந்தையருடன் வசிக்கின்றீர்களா?” என்று கேட்டான் செந்தூரன்.

“இல்லை. நண்பியுடன் வசிக்கின்றேன்” என்றான் தமிழறிவழகன்.

“என்ன, நீங்கள் தமிழர். எப்படி திருமணத்திற்கு முன் ஒரு பெண்ணுடன் ஒன்றாக வாழலாம்?” கேட்டான் செந்தூரன்.

“தமிழர் என்றால், ஏன் வாழக்கூடாது. அப்படித்தான் இங்கேயுள்ளவர்களெல்லாம் வாழ்கின்றார்கள்” என்றான் தமிழறிவழகன்.

“உங்களுக்கு எமது தமிழர் கலாச்சாரம் தெரியாதா டாக்டர் தமிழறிவழகன்” என்று கேட்டான் செந்தூரன்.

“மன்னிக்கவும் செந்தூரன். இவ்வளவு தூரம் அக்கறையுடன் என்னுடன் கதைக்கும் நீங்கள், எனது குடும்பப் பெயரான தமிழறிவழகன் என்பதை விட்டு விட்டு எனது பெயரான கிளரன் எனும் பெயரைப் பாவியுங்கள்” என்றான் தமிழறிவழகன்.

“அப்படியானால் தமிழறிவழகன் என்பது உங்கள் தந்தையின் பெயரா?”

“இல்லை. அது எனது தந்தையின், தந்தையின் பெயர்.”

“அதை ஏன் நீங்கள் வைத்துக் கொண்டுள்ளீர்கள், உங்கள் அதிஸ்ர எண்ணுக்குரியதா” என்று கேட்டான் செந்தூரன்.

தமிழறிவழகன் கிளரன் விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். “இல்லை செந்தூரன், இங்கே 1990ஆம் ஆண்டு அகதியாக வந்த எனது தாத்தா, முதலில் தனது விபரங்களைக் கொடுத்த போது, தனது பெயரை தமிழறிவழகன் என்று கூறியுள்ளார். முன்பெயர் என்னவென்று கேட்டபொழுது, அவரின் அப்பாவின் பெயரான பத்தினியர் என்று கூறியுள்ளார். உண்மையிலேயே அவர், சுவிஸ் குடும்பப் பெயர் என்பது பரம்பரையாகத் தமிழறிவழகன் என்றுதான் தொடரும். எனக்கொரு மகன் பிறந்தால் அவனுக்கும் தமிழறிவழகன்தான். மற்றும்படி என் பெயர் கிளரன். என்னைக் கிளரன் என்றே அழையுங்கள்.”

“கிளரன், நான் சுவிஸ் நாட்டு தொலைபேசி, விவரப்புத்தகத்தைப் பார்த்தேன். அதில், சிவசுப்பிரமணியம், சுப்பிரமணியம், சின்னத்தம்பி, கந்தையா, போன்ற 100 வருடங்களுக்கு முந்திய காலத்துப் பெயர்கள் அதிகளவில் காணப்பட்டன. அது இந்தப் பரம்பரை காரணமாகத்தானென்று நினைக்கின்றேன்.”

“பரம்பரைப் பெயர் குடும்பப் பெயராக இல்லாது போனால், இக்காலத்து எங்களுடைய குழந்தைகளின் பெயர் எப்படித்தான் புத்தகத்தில் போடுவார்களோ தெரியாது” என்றான் கிளரன்.

“ஏன், அப்படிக் கூறுகின்றீர்கள்” என்று கேட்டான் செந்தூரன்.

“என்னுடைய அம்மா, அப்பா, நாலு எழுத்துக்களில் பெயர் வைத்து விட்டார்கள். அதைக்கூட நீளமான பெயர் என்று ‘கி’ என்றுதான் என்னை அழைக்கின்றார். அதைவிட இங்குள்ள பிள்ளைகளின் பெயர்கள், வெறுமனே, ஒரு எழுத்திலும், பாதியெழுத்திலும்தான் இருக்கின்றது. நேற்று ஒரு பத்து வயதுப்பிள்ளையைப் பரிசோதித்தேன். அதுவும் தமிழ்ப் பெற்றோரின் பிள்ளைதான். பெயர் ‘ஏ’ என்று சொன்னாள். இனி பெயர் சுருக்கி முற்றுப்புள்ளி என்று வருமோ? கேள்விக் குறியென்று வருமோ தெரியாது?” என்றான் கிளரன்.

“டாக்டர் கிளரன், நீங்கள் தமிழராய் இருந்தும், ஏன் தமிழ் படிக்கவில்லை.”

“தமிழ் அவசியமென்று எனக்கு யாரும் சொல்லித் தரவில்லை. அத்துடன் தமிழைப் படித்து இங்கே என்ன செய்ய முடியும்? எங்களுக்கு தமிழ் என்ன பாண் தருமா?” என்று கேட்டான் கிளரன்.

தமிழ் என்ன சோறு போடுமா? என்று சோறு சாப்பிடும் எம்மவர்களின் கேள்வியைத் தமிழ் என்ன பாண் தருமா? என்று அதிகமாக பாண் உண்ணும் இடத்தில் வசிப்பதால் கேட்கிறான் என்று நினைத்த போது செந்தூரன் சிரித்துக் கொண்டான்.

“கிளரன், மொழி என்பது உழைப்புக்காக மட்டுமே என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொண்டதன் விளைவுதான் உங்களுடைய பதில். மொழி என்பது உழைப்பதற்காக மட்டுமல்ல, உலக விசயங்களையெல்லாம் அறிந்துகொள்ள. அதிலும் ஒரு தமிழ்த் தாய்க்கும், தமிழ்த் தந்தைக்கும் பிறந்த நீங்கள், தமிழைத் தெரியாமல் இருப்பது, நீங்கள் உங்கள் மொழிக்குச் செய்யும் ஆத்ம துரோகம்; அதைவிட உங்கள் மூதாதையர் தமிழ்மொழிப்

போராட்டம் நடந்த காலத்தில் இங்கே வந்தவர்களாக இருப்பார்கள். என்ன நான் சொல்வது சரியா?” என்று கேட்டான் செந்தூரன்.

“ஆம், நீங்கள் சொல்வது சரிதான், முன்னரே சொன்னேனே... எனது தாத்தா 1990 ஆம் ஆண்டு சுவிஸிற்கு வந்து அரசியல் தஞ்சம் கேட்டவர் என்று” என்றான் கிளரன்.

“உங்களுடைய அம்மா, அப்பா தமிழ் பேச மாட்டார்களா?”

“அவர்கள் எப்பொழுதாவது, ஒரு சில வார்த்தைகளைத் தமிழில் பேசுவார்கள். ஜேர்மன் மொழிதான், அவர்களுக்கு தாய்மொழி” என்றான் கிளரன்.

“ஜேர்மன் மொழிதான் தாய்மொழியென்று கூறுகின்றீர்கள். அங்கே யார் ஜேர்மன் மொழிக்காரர்? தாயின் மொழிதானே தாய்மொழியாகும்?” கேட்டான் செந்தூரன்.

“அப்படியல்ல. தாய்மொழியென்பது, ஒருவர் என்ன பாஷையில் சிந்திக்கின்றாரோ, அந்த மொழிதான் தாய்மொழி. அதாவது, ஒரு மனிதனுக்கு எந்த மொழி அதிகமாக தெரிகின்றதோ, அதுதான் தாய்மொழி. பெற்ற தாய் எந்த மொழி பேசினாலும், தாய்மொழி என்பது, அவருக்கு அதிகம் தெரிந்த மொழிதான்” என்றான் கிளரன்.

இந்த மொழிபற்றிய விளக்கம் செந்தூரனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. “சரி, கிளரன் உங்களுடைய அம்மா, அப்பா ஏன் தமிழைக் கற்கவில்லை?”

“அம்மாவுக்கு ஓரளவு தமிழ் தெரியும். அப்பாவுக்குத்தான் தமிழைக் கண்ணிலே காட்டக்கூடாது. மன்னிக்கவும் காதிலை கேட்கக்கூடாது.”

“ஏன் அப்படி?”

“எனது தாத்தா, தமிழ்மொழிப் போராட்டத்திற்காக மூன்று வருடங்கள் சிங்களச் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடந்தவர். அவருக்கு தமிழ் என்றால் உயிராம். அதனால், எனது அப்பாவை தமிழ்ப்படி, தமிழ்ப்படி என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார். அந்த வற்புறுத்தல் சிலவேளைகளில் அடியாகக்கூட விழுந்துள்ளது. இந்தத் தமிழால்தானே, எனக்கு அடிவிழுகின்றது என்ற கோபத்தில் தமிழைப் படிக்காமல் விட்டுள்ளார். ஒரு வேளை எனது தாத்தா, அப்பாவை அடிக்காமல், அன்புடன், தமிழ் படிக்க வேண்டுமென்று ஆலோசனையாகக் கூறியிருந்தால் அப்பா ஏற்றுக்கொண்டிருந்திருக்கலாம். அப்படி அவர் சரியாகப் படிக்காததால், என்னையும் தமிழ் படிக்க வைக்க அவர் முயற்சி செய்யவில்லை” என்றான் கிளரன்.

“அப்படியென்றால், ஏன் உங்களுடைய அம்மா, உங்களைத் தமிழ் படிக்கச் சொல்லவில்லை” என்று கேட்டான் செந்தூரன்.

“அம்மா, மூன்று வயதில் சுவிஸிற்கு வந்தவர். அவர் படித்தது ஜேர்மன் மொழிப் பாடசாலையில். அப்படி அவர் படித்த போது, நிறத்தால், இனத்தால், மொழியால் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளார். அதனால், அவர்களுக்குள்ளே, தான் திறமையானவர் என்று காட்டுவதற்காக, ஜேர்மன் மொழியில் அனைத்துப் பாடங்களையும் மிகுந்த சிரமமெடுத்துப் படித்துள்ளார். அதில் வெற்றியும் கண்டுள்ளார். பாடசாலை முடிந்து வீடு திரும்பியதும், அம்மாவின் அப்பா, அம்மா, அம்மாவை காலாசார நிகழ்ச்சிகளுக்கு அனுப்பியுள்ளனர். அத்துடன் தமிழ் படிக்கவும் அனுப்பியுள்ளனர். வயலின், கிற்றார், நடனம், தமிழ், என்று பாடசாலைக்கு வெளியே பல

பாடங்களை அம்மா படிக்க வேண்டியிருந்ததால் ஒழுங்காகத் தமிழ் படிக்க முடியவில்லையாம். ஒரு வேளை, பாடசாலை முடிந்ததும், தமிழை மட்டும் படிக்க அனுப்பியிருந்தால், அவர்களும் நன்றாகத் தமிழ் தெரிந்தவர்களாக இருந்திருக்கலாம்,” என்றான் கிளரன்.

“அவர்களுக்கு நன்றாகத் தமிழ் பேச முடியவில்லையே என்று கொஞ்சமேனும் வருத்தம் இல்லையா?” — கேட்டான் செந்தூரன்.

“வெளியிலே தமிழ் எதற்காக என்று கேள்வி கேட்டாலும், உள்ளூர அவர்கள், தமிழ் நன்றாகத் தெரியாததற்கு வருத்தப்படுகின்றார்களென்று தான் நினைக்கின்றேன்” என்றான் கிளரன்.

“ஏன் அப்படி நினைக்கின்றீர்கள்?”

“எனது தாத்தாக்களுக்கு, அதாவது அம்மாவின், அப்பா, அம்மாவிற்கும், அப்பாவின் அப்பா, அம்மாவிற்கும், நிறைய சகோதரர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலும், டென்மார்க்கிலும், பிரான்சிலும், இங்கிலாந்திலும் இருக்கின்றார்கள். அவர்களின் சந்ததியினராகிய எமது உறவினர்கள், அநேகம் பேர் அந்தந்த நாடுகளில் வசித்து வருகின்றனர். எங்களுக்கு தமிழ் தெரியாததனால், அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு பேச முடியவில்லை” என்றான் கிளரன்.

“ஏன் அவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியுமா?”

“தெரியும் என்றுதான் நினைக்கின்றேன். ஏனென்றால், எனது தாத்தா அவர்களுடன் கதைத்திருக்கின்றார்.”

“இப்பொழுது உங்களுடைய தாத்தா எங்கே? அம்மா அப்பா, எங்கே?”

“தாத்தா, யாழ்ப்பாணத்தில், ஆச்சியுடன் வசிக்கின்றார். அம்மா, அப்பா இங்கேதான் இருக்கின்றார்கள். தாத்தாவுக்கு இப்பொழுது எழுபத்தியொரு வயது. அவர் சுவிஸிற்கு வந்தபோது இருபத்தி ஐந்து வயது. இங்கே அறுபத்தைந்து வயதுவரையும் வேலை செய்யலாம். ஆனால், அவர், இலங்கையில் நடந்த பிரச்சினைகள் தீர்ந்து, தமிழ் மக்கள் சந்தோசமடையக்கூடிய நிலை, முன்னாள் இலங்கையின் வட, கிழக்கிலும், இப்போதைய தமிழ் தேசத்தின் வட, தெற்கிலும் ஏற்பட்டபொழுது, தனது வேலையை உதறிவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்திற்கு சென்று விட்டார். எனது அம்மாவும், அப்பாவும் தமிழ் தெரியாததனால், அங்கே போகவில்லை. இப்பொழுது, தாத்தாவுக்கும், ஆச்சிக்கும் எங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று, ஆசை வந்தால், இங்கே வருவார்கள். ஆனால், நாங்கள்தான் அங்கே போவதில்லை, காரணம் எமக்கு தமிழ் பேசத் தெரியாது என்பதுதான். எனக்கு மட்டும் தமிழ் தெரிந்தால் உடனே யாழ்ப்பாணம் சென்று எமது பரம்பரைச் சொந்தங்களைச் சந்தித்து உரையாடச் சென்றுவிடுவேன்” என்றான் கிளரன்.

“இப்படி ஆர்வமுள்ள நீங்கள் தமிழ் படிக்கலாம்தானே?”

“தமிழ் படிக்கலாம்தான். ஆனால், தமிழில் உள்ள எழுத்துக்கள் 247 என்று தெரிந்ததும், அந்த எண்ணமே ஓடிவிடும். ஏனென்றால், எனக்கு இப்பொழுது, ஜேர்மானிய மொழி, பிரெஞ்சு மொழி, இத்தாலிய மொழி, ஆங்கில மொழி, எனும் நான்கு மொழிகள் தெரியும். இத்தனை மொழிகளின் மொத்த எழுத்தையும் கூட்டினாலும், தமிழ் எழுத்துக்களின் அரைவாசிக்கும் வரமாட்டாது. எனவே, தமிழைப் படிப்பதை நினைத்துப் பார்த்தாலே, எட்டு மொழிகளைப் படித்து

விடலாமெனும் எண்ணம் தோன்றி, அந்த முயற்சி விதையிலேயே கிள்ளி வீசப்பட்டு விடும்” என்றான் கிளரன்.

“டாக்டர் கிளரன் நீங்கள், இந்த 247 எழுத்துக்கள் என்பதனை மிகவும் தவறாகப் புரிந்து கொண்டுள்ளீர்கள். உண்மையிலேயே தமிழ் எழுத்துக்கள் என்பது, உயிர் எழுத்துப் பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டும் இணைந்த முப்பது எழுத்துக்கள்தான். இந்த இரு எழுத்துக்களில் இருந்துதான் மிகுதி எழுத்துக்கள் தோன்றுகின்றன. அதுகூட, உச்சரிப்பை எந்தத் தவறுமின்றி எழுத உதவுவதற்காகத்தான். உதாரணமாக, ‘கி’ என்று உங்களுடைய பெயரை ஜேர்மானிய மொழியில் எழுதினால் கா, ஈ என்று இரண்டெழுத்துக்கள் வரும். அதைத் தமிழில் எழுதினால், ஒரே எழுத்தாக “கி” என்று மட்டும் வரும். உண்மையிலே இது ஒரு எழுத்து அல்ல. க்+இ எனும் முப்பது எழுத்துக்களின் இரு எழுத்துக்கள் கா+ஈ, என்று ஜேர்மன் மொழியில் வருவது போல் வந்து தோன்றியது தான். ஆனால், கா+ஈ என்பதைக் கி என்று வாசிப்பதைவிட க்+இ என்பது கி என வாசிப்பதற்கு இலகுவானது, எனவே தமிழில் முப்பது எழுத்துக்கள்தான் மூல எழுத்துக்கள். இப்படி 247 எழுத்துக்கள் என்று சொன்னால் கீபோர்டெல்லாம், பெரிய பெரிய மேசையளவிலல்லவா இருக்கவேண்டும்! இந்த முப்பது எழுத்துக்களுடன், ஒற்றைக் கொம்பு (௨), இரட்டைக் கொம்பு (௩), சங்கிலிக்கொம்பு (௪), அரவு (௫), விசிறிகள் (௬) என்பன இணைந்து ஏனைய எழுத்துக்கள் உருவாகின்றன. எனவே உங்களின் பரம்பரை மொழியான தமிழைப் படித்து, உங்களின் உறவுகளுடன் உரையாடி மகிழுங்கள். அத்துடன் உங்களின் பெண் நண்பிகள் குறித்துக் கூறுங்கள். ஏனென்றால் எமது கலாசாரத்திற்கும், உங்களின் கலாசாரத்திற்கும், மன்னிக்கவும் சுவிஸ் கலாசாரத்திற்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் உள்ளன.

அதனால்தான் கேட்கின்றேன்” என்று சொன்ன செந்தூரனை, கிளரன் சிந்தனையுடன் நோக்கினான். அவனுக்கு தமிழ் மொழியைப் படிக்காமல் விட்டது தவறு என்று தெரிந்தது. அவன் கூறத் தொடங்கினான்.

“நான் ஒரு சுவிஸ் பெண்ணைக் காதலித்தேன். இரண்டு மாதங்கள் எனது அன்பைப் பங்கு போட்டு, பாசம் காட்டி, இனிய பல புதிய அனுபவங்களைத் தந்து, உலகமே சொர்க்கத்தின் மூலஸ்தானம் என்று உணர்த்தினாள். “வாழ்ந்தால், இறக்கும் வரை இவளுடன்தான், ஏன் இன்னும் ஜென்மங்கள் இருந்தாலும், இவளுடனே வாழ வேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால் இரண்டு மாதங்களில் அவள் சிரித்துக்கொண்டே “இனிய நண்பனே ‘கி’, நாங்கள் எமது உறவை இன்றுடன் முடித்துக் கொள்வோம் என்று கூறி என்னை முத்தமிட்டுச் சென்றாள். ஏன் எங்கே போகின்றாய் என்று கேட்டேன். “எனக்கு மார்ஸை நன்றாகப் பிடித்துள்ளது, அவனுடன் வாழப் போகிறேன்” என்றாள்.

இந்த நாட்டின் காலசாரம், பழக்கம், என்பதெல்லாம் இதுதான். ஆனால், என்னால்தான், இந்த உடல் பரிசோதனையை, மன நோயாக மாற்றிய விதத்தை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. அவள் எனக்கே எனக்காய், என்றும் என்துணைவியாய், அன்பின் ஊற்றாய், குழந்தை பெற்று வாழ வேண்டுமென்று நான் கொண்ட ஆசைகளை ஒரு பெரும் அணுகுண்டை அடித்துக் கலைத்தது போல் கழற்றிச் சென்றுவிட்டாள். எனக்கு, காதல் நோய் பிடித்தது, அவளின் நினைவில் உருகிக் கரைந்து, கவிதை எழுதி, நான் மாறிப்போனேன். ‘பெண்ணே! உன்னை நாளை மலரும் பூவாக நினைத்தேன். நீயோ, நேற்று உதிர்ந்த சருகாக ஏன் வீழ்ந்தாய்’ என்றெல்லாம் கவிதைகள் எழுதினேன்.

எனது நண்பர்கள், இங்கே இப்படித்தான் ஓடு இன்னொருத்தியைத் தேடு, இன்பம் பெறு, வாழ்க்கையை அனுபவி, உலகமே உல்லாசம் தான் என்றார்கள். எனக்குத்தான் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. என்னை நேசிக்கும், என்றும் எனக்காய் வாழும் ஒருத்தியைத் தேடினேன். அவளும் முன்னவள் போல் மாறிப் போனாள். நான் எனது காதலியை, எனது கண்களைப் போலவும், இதயத்தைப் போலவும் தேடுகின்றேன். அவர்களோ, ஆண்களை, உறைகளைப்போல் வீசிவிட்டுப் போகின்றார்கள். இந்த நிலை இந்தச் சுவிஸ் இளைஞர்களுக்கு ஏற்படுவதில்லை. எனக்கு மட்டும் தான் ஏற்பட்டது என்று நினைக்கின்றேன். இப்பொழுது ஒருத்தி என்னுடன் இருக்கின்றாள். அவளுக்கு வயது பதினெட்டு, 'இன்னும் ஒருவாரம்தான் இருப்பேன்' என்று கூறிவிட்டாள். ஆனால் எனக்கு, ஒரு நிரந்தரமான துணைதான் தேவையாக இருக்கின்றது. இதற்கு என்ன காரணம் என்று கூறுவீர்களா செந்தூரன்" என்று கேட்டான்.

“மொழியென்பது நீங்கள் வாழும் சூழலிலிருந்து பெற்றுக் கொண்டது. கலாசாரமும், பண்பும் வழிவழியாக பரம்பரை அணுக்கள் மூலம், உங்களின் ஓடும் இரத்தத்தின் மூலம், உங்களின் மூதாதையர்களின் இயல்புக்கத்தின் மூலம் கடத்தப்படுவது. உங்களுக்கும் அதுதான் நடந்துள்ளது. இன்று எமது தமிழ்ப் பெண்களும், ஆண்களும், எமது தமிழ்த் தேசத்தில் எவ்வளவு அழகாகத் தமிழைப் பேசி, கணவனுக்கு மனைவியும் மனைவிக்குக் கணவனுமாக குடும்பம் நடத்துகின்றார்கள் தெரியுமா? நீங்கள் தேடும், ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, எனக்கே, எனக்காய் எனும் பெண்களை, நீங்கள் தேட வேண்டிய இடம் இதுவல்ல. அது எமது தாயகம். உங்கள் தாத்தாவும், ஆச்சியும்

இன்றும் கூட தனிக்குடித்தனம் போல் இனிய வாழ்வு வாழ்கின்றார்களே, அந்த தேசத்துக்கு வாருங்கள். அங்கே உங்களின் அபிலாசைகளை உங்களின் எண்ணங்களை, உங்களுக்காக, தன்னை உருக்கி, வாழ்க்கை தரும் அன்பு ஜீவன்கள் பலரைச் சந்திக்க முடியும். நீங்கள் முதலில் விரும்பும் பெண்ணே, உங்களின் இறுதிக்காலம் வரை தொடர்ந்து இருப்பார் என்று நான் உறுதியாகக் கூறுவேன். எமது கலாசார, பண்புடன் கூடியது மொழி. எனவே, நீங்கள் உடனடியாக தமிழ் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். எமது தாயகத்திற்கு வாருங்கள். உங்களின் மனம் நிறைந்த வாழ்வு அங்கே காத்திருக்கும்” என்றான் செந்தூரன்.

“என்னுடைய மனோநிலைக் காரணத்தை மிக அழகாகக் கூறிய உங்களுக்கு எனது நன்றி, நான் உடனடியாகத் தமிழ் படிக்கப் போகின்றேன்” என்றான் கிளரன்.

செந்தூரனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. தமிழைத் தேடிய தனது பயணத்திற்கு ஒரு வெற்றி என்று நினைத்தான்.

கிளரன் சுவிஸிலிருக்கும் மிகப்பெரிய தமிழ்ப்பாட சாலையில் தமிழ் மாணவனாகச் சேர்ந்து விரைவில் தமிழ் கற்றுக் கொண்டான்.

அதன் பின்னர், அவன் தமிழில் மிக அழகாக எழுதவும், உரையாடவும் திறமை பெற்றான்.

தனது மொழி தமிழ் என்பதும், அதைத் தன்னால் சரியாகப் பேசவும், எழுதவும் முடியும் என்பதும், அவனுக்கு ஒருவித ஆத்ம பலத்தைக் கொடுத்தது. அவனுடைய நடை பொலிவு பெற்றது. அவனுக்கு நிறைந்த வாழ்வு, அந்த நாட்களாய்க் கடந்தது.

தனது உறவுகள் வாழும் டென்மார்க், பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்றான். அங்கே அவன் கழித்த நாட்கள் எல்லாம் மிகவும் இனிய கணங்களாகக் கழிந்ததாக அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். இந்த அன்னிய தேசத்திலேயே தமிழுடனான உறவு இத்தனை இன்பத்தைக் கொடுத்தால், எமது சொந்த மண், தாத்தா வாழும் மண்ணில் எத்தனை இன்பமாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்துப் பார்த்தான். அவனுக்குள் தீர்க்கமான முடிவு தோன்றியது.

பலாலி விமான நிலையத்தில் தாத்தா, ஆச்சி, அவர்களின் உறவினர்கள் இல்லை. கிளரனின் உறவுகள் அவனை, மலர் மாலைகளைப் போட்டு வரவேற்ற போது, இனம்புரியாத தேவலோக மகிழ்ச்சி மனமெல்லாம் அவனுக்குள் உறைந்து நின்றது.

கிளரன், மிகப்பெரிய வைத்திய சாலையை தமிழ்த் தேசத்தின் உச்சியில் கட்டினான். அவனுடைய சேவை, அந்தத் தமிழ் தேசத்துக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

கிளரன், விரும்பியபடி, தூய அன்பு காட்டும் பெண், ஆளை அடிக்கடி மாற்றாத பெண் அவனுக்கு மனைவியானாள்.

அவனை இத்தனை தூரம் மாற்றிய செந்தூரன், கிளரனின் இதயத்திலல்ல, இமயத்தின் இதயத்திலேயே வீற்றிருக்கும் கடவுளைப் போல் உயர்ந்து நின்றான்.

கிளரன், சுவிற்சர்லார்ந்துக்கு உல்லாசப் பயணியாக மட்டுமே வந்து போவான்.

(யாவும் கற்பனை)

பின்குறிப்பு : — இந்த ஆண்டுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெற்றோர் தம் குழந்தைகளுக்கு, மனதில் எரிச்சலைத் தோற்றுவிக்காதவாறு தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாமல் போனால் எமது சந்ததி தமிழ் மறந்த சந்ததியாக மாறிவிடும். உலகிலுள்ள எந்தத் தமிழரும் தமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்மொழியைக் கற்றுக் கொடுக்கத் தவறினால், அவர்கள் தங்களுடைய கடமைகளிலிருந்தே தவறியவர்களாக வரலாறு கணிக்கும். இதை உணர்த்துவதற்காக எழுதப்பட்டதுதான், “தமிழ் எங்களுக்கு உயிர்” எனும் கதை.

தூங்காத நினைவுகள்

நேரம் நள்ளிரவு. நாளைக்கு விடுமுறை தினம். தூக்கம் இன்றைக்குப் பிந்தித்தான் வரும். அது என்னவோ நாளைக்கு வேலையில்லையென்றதும் தூக்கம் கூட நீண்ட நேரத்துக்குத் தூங்கி விடுகின்றது.

தூக்கம் வரும்வரை என்ன செய்யலாம்? தொலைக்காட்சி பார்ப்போமா? அதில் இந்த நேரத்தில் கண்டதையும் போட்டுத் தொலைப்பார்கள். நல்ல படம் என்று தொடர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு போனால் திடீரென ஒருத்தி ஒட்டுத் துணியும் இல்லாமல் திறந்து போட்டு நிற்பாள். உடனே வேறு அலைவரிசை பிடித்தால், அதைவிட மோசமான காட்சி வரும். பேசாமல் மல்யுத்தம் பார்ப்போம் என்று போட்டால், விதிகளை மீறி கதிரையால் அடிப்பதும், நடுவரை உதைப்பதுமாக

அநாகரீகமாகத் தோன்றி விடுவதுண்டு. எப்படியும் இன்று தொலைக்காட்சி பார்ப்பதில்லையென்று முடிவு கொண்டேன்.

அலுவலக அறையை நோக்கி நடந்தேன். இந்தியாவில் இருந்து வாங்கி வரப்பட்ட இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப் புத்தகங்கள் சுமார் இருபத்தைந்து கிலோவும், என்னைப் பார், என்னைப்படி, நான் உனக்குப் பேச்சாளராவது எப்படி என்று கூறுகிறேன்; செல்வந்தர் ஆதல் எப்படி என்று கூறுகிறேன்; சிறுகதை எழுதுவது எப்படியென்று கூறுகின்றேன் என நான் முந்தி, நீ முந்தியென்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு என்னைக் கூவி அழைத்தன.

வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை என்னும் ராகுல் சாய் கிருத்தியாயன் அவர்களின் புத்தகம் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதை மெதுவாக எடுத்தேன். பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் பத்துத் தடவை படித்த புத்தகம். அதன் பின்னர், இப்பொழுதுதான் புதிதாக ஒன்றை வாங்கியுள்ளேன். 1949ஆம் ஆண்டில் முதல் பதிப்பாக வெளியான புத்தகம். 1997ஆம் ஆண்டு இறுதிப் பதிப்பாக வந்ததாக இருந்தது. அது இருபத்தியோராம் பதிப்பு. இந்தப் புத்தகம், நிச்சயமாக இன்னும் பல நூறு பதிப்புகளாக வெளிவருமென்று நினைத்தேன். ஏனென்றால் தமிழில் வெளியாகியுள்ள அறிவு நூல்கள் அனைத்திற்கும், அந்த நூலே தலைவன் என்பது என் கருத்து. அதில் அறிவுபூர்வமான வரலாற்று ஆய்வு இனிமை ததும்பும் கதைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு மனிதனும் இந்த நூலைப் படிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். இந்தப் பிரமிப்பே எனக்கு ராகுல்ஜியை வணங்க வைத்தது. சற்று நேரம் அதன் முன்னுரைகளையும், பதிப்புரைகளையும் படித்தேன்.

மனசு ஏனோ சோகமாக உணர்ந்தது. தங்கையின் நினைவு வந்தது. நெஞ்சை எதோவொன்று கிள்ளிச் செல்வது போல இருந்தது. அவசரமாக தங்கையின் புகைப்படங்களை எடுத்தேன். அதில் ஒன்று என்னைக் கவர்ந்தது.

என்னுடைய சின்னம்மாவின் மகள் நிறோவின் பூப் புனித நீராட்டு விழாவில் நடந்த வரவேற்பு விழாவில் வாழ்த்த வந்து நின்றாள். சிறுத்தைப் புலி பதிக்கப்பட்ட மேல் சட்டையும், கட்டம் போட்ட நீண்ட உடையும் அணிந்திருந்தாள். கையிலே தம்பியின் ஒரே மகனான ஹர்சானைத் தூக்கி வைத்திருந்தாள். கையில் ஒரு கறுத்த மணிக்கூடு. மூன்று விரல்களில் மோதிரம். மணிக்கூட்டைச் சுற்றி முத்து வளையல். மறுகையில் ஒரு சங்கிலி. காதில் சிவப்பாக விளங்கும் தோடு. முகத்தில் சிறிதாக இடப்பட்ட பொட்டு, தலையை முட்டிக் கொண்டு சிவப்பாக குண்டு விளக்கு போன்று இருந்த காட்சி எண் கண்களில் புகுந்து எனது விழிநீரை வெளியே கசிய வைத்து விட்டன.

நீண்ட நேரம் என் ஒரே தங்கையின் புகைப்படத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னைச் சரியாக புகைப்பட மாக்குங்கள் என்பது போல முகத்தை ஒருக்களித்து, மிகச் சாதாரணமாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

என்னிலும் எட்டு வயது இளையவள். இறுதியாகப் பிறந்தவள். அன்பால் குளிப்பாட்டப்பட்டு, ஆசையால் வளர்க்கப் பட்டவள். நான் அவளைப் பார்த்து ஒன்பது வருடங்கள் கடந்து போயிற்று. இந்தச் சுவிஸ் வாழ்க்கை எனக்குத் தந்த மிகப்பெரிய சோகங்களில் ஒன்று, எனது உறவுகளைத் தரிசிக்க முடியாமல் தவிப்பது தான். என் அம்மா, அப்பா, அவர்களின் அம்மா, அப்பா, அன்ரிமார், அன்ரியப்பாமார், மாமாமார், மாமிமார், அவர்கள் அனைவரின் குழந்தைகள், நண்பர்கள்,

பக்கத்து வீட்டுக்காரர், ஊர்த் தலைவர், அத்தைமார், இளையப் பாமார், என்று பலர் என் நினைவுக்குள் வந்து, சந்திக்க முடியாத சந்தர்ப்பத்தை நெஞ்சிலே ஈரவிதையை நிரப்பிச் செல்வார்கள்.

தங்கை இன்னும் எனது கண்களுக்குள் நிரம்பி இருக்கின்றாள். சின்னப் பெண்ணாக என்னை வெளிநாட்டுக்குப் பயணம் அனுப்ப வந்த போது, எனக்கு ஒரு முத்தமிட்டுக் கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டிருந்தாள். நான் அவளின் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டேன். “அண்ணா, உங்களை இனி எப்பொழுது பார்க்க முடியும், விரைவாக வந்து விடுவீர்களா? எனக்குக் கடிதம் எழுதுங்கள், அடிக்கடி தொலைபேசியில் பேசங்கள்,” என்று சொன்னாள். “உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். “உங்களுடைய அன்பு ஒன்றே போதும்” என்றாள்.

நான் அவளை அணைத்து முத்தமிட்டேன். எனது தாயும், தந்தையும், அழுது கொண்டே நின்றனர். வழி அனுப்ப வந்திருந்த அனைத்து உள்ளங்களும், என்னைக் கட்டி அனைத்து முத்தமிட்டனர். அந்த அன்பு உள்ளங்களில் சிலர், இன்று கனடா போன்ற நாடுகளில் வசிக்கின்றார்கள். அவர்களின் முகவரி கூட தெரியவில்லை. இது இதயத்தைக் கனக்க வைக்கும் சோகமே!

நின்று நிதானித்து நித்தம் நினைத்திருந்து, என்று காண்போம் என்றிருந்த எனது சகோதரியின் ஒளிப்பட நாடா எட்டு மாதங்களின் பின்னர் எனது கைக்கு வந்தது. ஒளிப்பதிவைப் பார்க்கும் தொலைக்காட்சியும், மற்றும் உபகரணங்களும் அருகருகேயிருந்தன. பார் என்று மனம் பரபரத்தது. பார்க்காதே என்று இதயம் எச்சரித்தது. நான் எதைச் செய்வேன். இல்லாத மனதிற்கு அடிபணிவேனா, இருக்கின்ற இதயத்துக்கு உடன் படுவேனா? இதயமே வென்றது.

ஒளிச்சுருளை என் இரகசியப் பாதுகாப்புப் பெட்டிக்குள் வைத்தேன். இதை இப்போதைக்குப் பார்ப்பதில்லை, “அப்படியானால், எப்போது பார்ப்பாய்,” என்று மனம் ஏளனம் செய்தது. “சும்மா கிட மனமே, நான் விரும்பும் போது பார்ப்பேன்,” என்று இதயம் சொன்னது.

தங்கைக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை தேடி ஜேர்மனிக்குச் சென்றேன். ஒரு ஐம்பது வீதம் எனது பயணம் வெற்றியானது. எப்படியும் அதை நூறு வீதமாக்குவது என்னைப் பொருத்தவரை அப்படியொன்றும் கடினமான விடயமல்ல. ஏனென்றால், கடந்த காலங்களில், இரண்டு வேற்றுப் பெண்களுக்கே மாப்பிள்ளை பார்த்து மணம் முடித்து வைத்துள்ளேன். தங்கைக்கு ஒரு அன்பு மடல் வரைந்தேன். “தங்கையே, உன்னிலும் பார்க்க எட்டு வயது மூத்தவனான நான், உனது திருமணத்தின் பின்னர்தான் மணம் முடிக்கவுள்ளேன். எனவே, உனக்காக ஒருவரை நான் மாப்பிள்ளையாகப் பார்த்துள்ளேன். பின்னர் புகைப்படம் அனுப்பி வைக்கின்றேன். நீ திருமணத்திற்குத் தயாராக இரு,” என்று எழுதினேன். எழுதும் போது எனக்குள் புன்னகை. தங்கை கடிதத்தைப் பார்த்ததும் வெட்கப்படுவாள், அம்மாவிடம் காட்டாமல் ஒளிப்பாள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். ஒரேயொரு தங்கையென்று அவளுக்கு ஏகப்பட்ட செல்லம். சின்னவயதிலிருந்தே நினைத்ததை முடிக்கும் குணம். கடிதத்தை அனுப்பி வைத்து விட்டு, தங்கையின் பதிலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. மீண்டும் எடுத்துப் பேசினேன்.

அதாவது, நிமிட அழைப்புக்குப் பதில் அழைப்பு. அம்மாதான் பேசினார். “மகன், மகள், அவள், விரும்பிய ஒருவனை, எங்களையெல்லாம் கேட்காமல் திருமணம் செய்து விட்டாள்,” என்று கூறினாள். உண்மையாகவா? என்று எனது உள்ளத்து உணர்வுகளையெல்லாம், உருட்டித் திரட்டிக் கேட்டேன். செய்தி உண்மையென்று தெரிந்தது. “இப்பொழுது எங்கேயிருக்கின்றார்கள்?” என்று கேட்டேன். யாரோ ஒருவரின் வீட்டில் குடித்தனம் செய்வதாகக் கூறினார்கள் என்று எனது தம்பி சொன்னானாம். அவளை இனி வளவுக்குள்ளே அனுமதிப்பதில்லையென்ற அவருடைய உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டேன்.

பறவைக்கு இறக்கை முளைத்து விட்டது; பறந்து விட்டது. அதுவும் காதல் கொண்டு பறந்த தங்கையை ஏற்கவும் முடியாமல், இழக்கவும் முடியாமல், மனம் உரலுக்குள்பட்ட மாவாக இடிபட்டுப் போனது. நானும் காதலிப்பவன்தான். காதலுக்கு ஆதரவானவன்தான். இரண்டு ஜீவன்கள், தங்களைத் தாங்களே தியாகம் செய்து, ஒருவரையொருவர் ஸ்நேகித்து, இதய நாதமாய் உயிர்கீதமாய் ஒலிக்கும், அன்பைச் சங்கமம் செய்யும் அந்த இனிய காதலுக்கு நான் என்றும் எதிரியில்லை. காதலுக்கு ஜாதியில்லை, மதமில்லை, நிறமில்லை, பிரதேசமில்லை. இப்படி இல்லாத அனைத்தும் காதலில் இருக்கின்றது என்பவர்களை நான் ஏற்றுக் கொள்வதே இல்லை. ஆனால், எதிர்காலத்தில் ஒரு பெண்ணை மன மகிழ்ச்சியாக வைத்துக் குடும்பம் நடத்தக் கூடிய தகுதி, காதலித்தவனுக்கு இருக்கின்றதா? எனும் வேறுபாட்டை என்றுமே நான் பார்ப்பவன். அந்த வகையில்

தங்கையை மணம் செய்தவன், அவளை மகிழ்ச்சியோடு வைத்துக் குடும்பம் நடத்துவான் என்று நான் நம்பவில்லை.

அம்மாவுடன் மீண்டும் கதைத்தேன். “தங்கை எப்படியிருக்கின்றா” என்று கேட்டேன். “தனியாக அவனுடன் தான் இருக்கின்றாள். சாப்பாட்டுக்கும், அவன் உழைப்பது இல்லையாம். அதனால் கஸ்ரப்படுகிறாள்” என்று சொன்னார்கள்.

என் நெஞ்சில் யாரோ பாறாங்கல்லையும், பனிப்பாறையையும் போட்டு ஒன்றாக அமர்த்திய வலியை உணர்ந்தேன்.

“பாவம் அம்மா, அவள் சின்னக் குழந்தை. எல்லாக் கோபத்தையும் மறந்து அவளை வீட்டுக்கு அழைத்து வாருங்கள். அவளையும் வந்து இருக்கச் சொல்லுங்கள்,” என்றேன்.

அதுபோல் நடந்தது. காதலித்தவன், மனைவியைத் தனது சம்பாத்தியத்தில் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆனால், நாட்டு நிலைமை, இராணுவப் பிரச்சினைகளால், நித்தமும் நிம்மதியைக் குலைக்கும் போது, எப்படி அவன் உழைத்து வருவான். உழைப்பு இல்லை, பதிலுக்கு தொடர்ச்சியான ஓய்வு, பெண் குழந்தையொன்றைத் தங்கை பிரசவிக்க வைத்தது அறிந்தேன்; ஆனந்தப்பட்டேன்! குழந்தைக்கே ஒரு குழந்தையா என்று கேள்வி கேட்டேன்.

“அண்ணா! குடும்பநிலை மோசமாக இருக்கின்றது. முக்கியமாக இவருக்கு வேலையில்லை. இவரை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவையுங்கள்” என்று தங்கை கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

உடனே பயண ஒழுங்குகள் எல்லாம் செய்யப்பட்டு அவன் வெளிநாடு சென்றடைந்தான்.

ஆறு மாதங்கள், பலத்த அதிருப்தியின் மத்தியில் வெளிநாட்டில் வாழ்ந்தவன் வெளிநாடு வந்து சேர்ந்த பணத்தையும் உழைத்து எடுக்கு முன் மீண்டும் சுயமாக நாடு திரும்பி விட்டான். எனக்கு இந்தச் செய்தி அதிர்ச்சியாக இருந்தது. பணம் கொடுத்து அனுப்பிய எனக்கே அல்வா கொடுத்து விட்டான் என்று நினைத்தேன். நான் ஒரு கோபத்திற்காகத் தானும், கொடுத்த பணத்தை மீண்டும் தா என்று கேட்கவில்லை. எடுத்து விட்டவனையே கேட்காமல் திரும்பிச் சென்றவனை நம்பி நான் மீண்டுமொரு முறை பணம் கட்டத் தயாராக இருக்கவில்லை. அப்படி கட்டும்படியும் யாரும் என்னைக் கேட்கவும் இல்லை.

மீண்டும் அதிக ஓய்வு, தங்கையை இன்னுமொரு குழந்தையைப் பிரசவிக்க வைத்தது. வேலை இல்லாவிட்டாலும், பரவாயில்லை. அவர்கள் சந்தோசமாக இருக்கின்றார்கள் என்று மனதை தேற்றிக் கொண்டேன்.

முழுக்க முழுக்க தங்கையை என்னுடன் வெளிநாட்டுக்கு அழைக்க வேண்டுமென்றிருந்ததால் புதிய வீடுகளைக் கட்டவோ, வாங்கவோ இல்லை. தங்கை திருமணம் செய்த பின்னர், அம்மா, அப்பாவுக்கு புதிதாக வேறு வீடு, எமது வீட்டுக்கு அருகே வாங்கிக் கொடுத்தேன். மாதம் மாதம் வங்கி மூலமாகவே பணம் அனுப்பியும் கொண்டிருந்தேன்.

அதிகாலை ஐந்து மணியிருக்கும். தொலைபேசி அழைப்பொன்று வந்தது. எனது நண்பனும், தம்பியும் பேசினார்கள். “தங்கை, தன் மேல், மண்ணெண்ணையை ஊற்றி, நெருப்பு வைத்துக் கொண்டாளாம், வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றாளாம், நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படாதீர்கள். உங்களின் இடத்திலிருந்து எல்லாக்

கடமைகளையும் நான் செய்கின்றேன்” என்று நண்பன் ஜேசு கூறினான்.

எனது சோகங்களை, இதயத்தின் இருட்டறையின் ஆழமான பிரதேசத்தில் புதைத்துக் கொண்டேன். நெஞ்சக் குழிக்குள் சிக்கிய கருவுருண்டையை, விழுங்கிச் சரி செய்தேன், “அவளின் விதி அவ்வளவுதான், அதற்காக நாம் கவலைப்படக் கூடாது. விதியை வகுத்தவர் கோபம் கொள்வார்” என்றேன். விதியென்று ஒன்றிருப்பதனை, போயிலின் விதி, ஓமின் விதி, நியூட்டனின் விதியென்று மட்டுமே நம்பும் நான், தலைவிதியென்று நம்புவதே இல்லை. ஆனால், இந்த விடயத்தில் விதி என்பது எவ்வளவு ஆறுதல் மருந்தாக மனிதன் கண்டு கொண்டுள்ளான்.

அன்று வேலைக்குச் சென்றேன். வேலையில் கவனம் செல்லவில்லை. ‘தங்கை தீப்பிடித்து வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார்,’ என்று விடுமுறை கேட்டால், அதற்கு இங்கே விடுமுறை எடுத்து என்ன செய்யப் போகின்றாய் என்று கேட்பார்கள். வீட்டிலே படுத்துக் கிடந்து அழப் போகின்றேன் என்றால் அவர்கள் எப்படி அதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். அதனால், பேசாமல் வேலையில் நேரத்தைப் போக்கினேன்.

வேலை விட்டு வந்ததும், ஒரு தொகைப் பணத்தை அம்மாவின் வங்கிக் கணக்கிற்கு அனுப்பினேன். தொலைபேசி மூலம் தகவல் கேட்டேன். மிகவும் மோசமான நிலையில் இருப்பதாகவும், வைத்திய நிபுணர்கள், இராப்பகலாகக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினார்கள். இப்படி நான்கு நாட்கள், ஜீவமரணப் போராட்டமாக வாழ்க்கை நகர்ந்து கழிந்தது.

தொலைபேசி வழியாக நண்பன் சொன்னான் “பயப்படா தீங்கோ, எப்படியும் காப்பாற்றிவிடுவார்கள்” என்று.

மீண்டுமொரு தொலைபேசி வந்தது. எனது சீனியப்பா பேசினார் “தம்பி, மகள் முடிஞ்சி போயிற்றா,” என்றார்.

“என்னது?” — எனது கேள்வி அதிர்ச்சியின் உயிர் ஆழத்தில் இருந்து வந்தது.

“தங்கச்சி செத்துப் போயிற்றா,” என்றார்.

நான் இடிந்தே போனேன். வேலைக்கு விடுமுறை எடுத்தேன். தங்கை இறந்ததால் இரண்டு நாட்கள் சம்பளத்துடன் விடுமுறையென்று முதலாளி தனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தார்.

எனக்கு எனது தங்கையின் இறுதிச் சடங்கை ஒளிப்பதிவு செய்து அனுப்புங்கள் என்று கேட்டேன்.

ஒளிப்பதிவு நாடா என் கைக்கு வந்து கிடைத்தது. இன்னும் அதைப் போட்டுப் பார்க்கத்தான் இதயம் இடம் தரவில்லை. நான் நினைக்கவில்லை இனி மேலும் நான் அதைப் போட்டுப் பார்ப்பேன் என்று. ஏனென்றால், எனது தங்கை என்னுடைய கண்களுக்குள் என்றாலும் உயிருடன் ஜீவிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றேன்.

எனது நினைவுப் பெட்டகத்தை இறக்கி வைக்கத் தூக்கம் என்னைத் தழுவுகின்றது. மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும் தங்கையைப் பார்க்கின்றேன். நேரம் நள்ளிரவு தாண்டி இரண்டு மணி பத்து நிமிடம்.

நீலவீனில் களங்கமில்லை!

“ஹலோ, நான் மிது பேசுகின்றேன், சந்திரனுடன் பேச முடியுமா?”

“நான்தான் சந்திரன். எங்கேயிருந்து மிது பேசுகின்றீர்?”

“தெரியாது!”

“எந்த நாட்டிலிருந்து?”

“அதுவும் தெரியாது!”

“அப்படியென்றால் எப்படியம்மா இந்த இடத்துக்கு வந்தீர்கள்?”

“சுரேன்தான் கூட்டி வந்தவர்.”

“யார் அவன்?”

“அவர் தான் ஏஜென்சிக்காரர்.”

“இப்ப எங்கேயிருந்து பேசுகின்றீர்?”

“ஒரு சிறிய அறையினுள்ளே இருக்கின்றேன். இங்கே தொலைபேசி இருக்கின்றது: இன்று காலை ஐந்து மணிக்குத்தான் இங்கே வந்து சேர்ந்தோம்.”

“உங்களுடன் வேறு யார் யார் வந்தார்கள்?”

“என்னை மட்டும்தான் சுரேன் கூட்டி வந்தார்!”

“ஏன் வேறு யாரும் வரவில்லை?”

“அவரிடம் இருந்த பாஸ்போட்டில் உள்ள போட்டோவில் எனது முகம் போன்ற தோற்றம்தான் இருந்தது. உடனே போனால், மூன்று நாளைக்குள் உங்களிடம் கொண்டு வந்து விட்டு விடுவதாகக் கூறினார்கள்.”

“எப்படியென்றாலும் தனியே ஒரு ஆணுடன் ஏன் வந்தீர்கள்?”

“நீங்கள் ஏற்பாடு செய்த ஏஜென்சியில் பெண்கள் யாரும் இருக்கின்றார்களா?”

“இல்லையம்மா, நான் அதைச் சொல்லவில்லை. வரும்போது வேறு யாரும் பெண்கள் வருவார்கள்தானே, அவர்களுடன் சேர்ந்து வந்திருக்கலாமே?”

“சுரேன், என்னுடன் இன்னும் இரண்டு பெண்களும் இருந்தார்கள். அவர்களும் எப்படியென்றாலும் போய்ச் சேரவேண்டுமென்ற நோக்கில்தான் இருந்தார்கள். அதையும் விட இவர் எனது மனைவியென்றுதான் அழைத்து வருகின்றார். அப்படியென்றால், ஒருவர் இரண்டு மனைவிகளைக் கூட்டி வர முடியுமா?”

“அது சரிதான் மிது. மற்றப் பெண்கள் எங்கே?”

“அவர்களை, வேறு ஆக்கள் அழைத்துப் போயிருப்பார்கள்.”

“இப்பொழுது ஏஜென்சிக்காரன் எங்கே?”

“பயண ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று வெளியே போயிருக்கின்றார்?”

“எத்தனை மணிக்கு வருவான்?”

“என்னிடம் கூறவில்லை. இங்கேயிருங்கள், நான் அலுவலகம் போகின்றேன். உங்களுடைய கணவருடன் தேவையானால் தொலைபேசியில் பேசுங்கள் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார், அதுதான் கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்.”

“எப்படி இங்கே வந்தீர்கள்? கடைசியாக மொஸ்கோவில் வைத்து உங்களுடன் கதைத்தேன் தானே?”

“ஆமாம், திடீரென ஒரு நாளைக்கு அழைத்துச் செல்வார்களென்று கூறினீர்கள்! அன்றிரவே, உடனே புறப்படுமாறு சுரேன் கேட்டுக்கொண்டார். நான் தனியே வரமாட்டேன் என்று மறுத்தேன்.”

“பிறகு எப்படி தனியே வந்தீர்கள்?”

“சுரேன் பார்ப்பதற்கு நம்பக் கூடியவராகத் தெரிந்தார். மற்ற ஆண்களைப் போல் பெண்களைக் கண்டால் வழியும் ரகமாகத் தெரியவில்லை. உதவி மனப்பான்மை கொண்டவராக இருக்கின்றார். இதுவரைக்கும், எமக்கும் உணவு, உடை, வீட்டு வசதி அனைத்தையும் சுரேன்தான் இங்கே செய்து தந்தார். ஆனால், ஒருநாள் கூட எங்களுடன் எந்தவொரு தப்பான

வார்த்தையோ, இரட்டை அர்த்த வசனமோ, பேசவில்லை. ஆனால், இங்கேயிருக்கும் வேற ஏஜென்சிக்காரர்கள் பெண்களைப் பயங்கரமாகப் பயன்படுத்துவதாக இங்கே கதைத்துக் கொண்டார்கள்.”

“யார் கதைத்துக் கொண்டார்கள்?”

“என்னுடன் இருந்த மற்ற இரண்டு பெண்களும்!”

“அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“ஒருவர் வேறு ஏஜென்சியிடம் இருந்துள்ளார். அந்த ஏஜென்சிக்காரன் தவறான உறவுக்கு அழைத்திருக்கின்றான். அவனிடமிருந்து தப்பித்தான், சுரேனிடம் வந்து சேர்ந்தானாம்!”

“சுரேனை எப்படி அவளுக்கு தெரியும்?”

“சுரேன் ஒரு நாள் அந்த ஏஜென்சிக் காரனைத் தேடி வந்தானாம், அவன் இல்லையாம். அப்பொழுது, இவள் இவரிடம் கூறியுள்ளாள். அதன் பிறகுதான் சுரேன் இவளை அழைத்து வந்துள்ளார்.”

“பிறகு, சுரேனுக்கும் அவனுக்கும் சண்டை வந்திருக்குமே?”

“இல்லை, சுரேனுக்கு இங்கே நல்ல செல்வாக்கு இருக்கு. அவளாக விரும்பித்தான் என்னிடம் வந்தாள். அதனால் நீ ஒன்றும் செய்ய இயலாது என்று சுரேன் சொல்ல, அவன் அமைதியாகி விட்டானாம்.”

“அப்படியென்றால், அந்த ஏஜென்சிக்காரனால் வேறு பெண்கள் கெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றார்களா?”

“சில பெண்கள், விரும்பிப் போயிருக்கின்றார்களாம். அநேகமாகப் பலவந்தமாக எதுவும் இப்படி நடப்பதில்லையாம்.

அப்படி விருப்பமில்லாவிட்டால், வேற ஏஜென்சிக்கு மாற வேண்டியதுதான். ஆனால் நீங்கள் எனக்கு ஏற்பாடு செய்த ஏஜென்சிக்காரர்கள் மிகவும் நல்லவர்கள், என்னைத் தனது சகோதரி போலவே நடத்தினார்கள். இதுக்கெல்லாம் அந்தக் கடவுளுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

“பிறகு எப்படி இங்கே வந்தீர்கள்?”

“நாங்கள் மொஸ்க்கோ புகையிரத நிலையத்திலிருந்து புகைவண்டி மூலம் நீண்டதூரம் பயணம் செய்தோம்.”

“எங்கே போகின்றோம் என்று நீங்கள் கேட்கவில்லையா?”

“கேட்டேன்.”

“என்ன சொன்னான்?”

“இது சட்டப்படி செல்லும் பிரயாணமில்லை, அதனால் எங்கே போகின்றோம், எப்படிப் போகின்றோம், என்பதெல்லாம் கூறமுடியாது என்றார்.”

“கோபமாகச் சொன்னானா?”

“இல்லை, மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், இப்படி கூறுவதற்காக. ஏனென்றால், இடையில் ஏதும் விரும்பத்தகாத சம்பவங்கள் நடைபெற்றால், உங்களுக்குத் தெரியும் தகவல்களால், பிரயாணத்துக்கே தடைஏற்படும் என்றும் சொன்னார். அதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.”

“அவன் என்ன சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் போலிருக்கின்றதே?”

“ஏன் அப்படிக் கூறுகின்றீர்கள்?”

“சும்மா, தமாசுக்கு கூறினேன்.”

“இது தமாஷ் பண்ணும் விடயமல்ல, உயிரைக் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு வரும் பயணம். நீங்கள் என்னைப் ஸ்பொன்சர் பண்ணி எடுத்திருக்கலாமே?”

“ஏன் எல்லோருமே பொன்சர்லயா வருகின்றார்கள்?”

“எனக்குத் தெரிந்த அக்கா ஒருவர் அப்படி வந்தார்!”

“அது, அவர்களுக்கு நல்ல விசா உள்ளது, அதனால் அப்படி எடுக்கின்றார்கள்?”

“ஏன் உங்களுக்கு நல்ல விசா இல்லையா?”

“விசா இருக்குத்தான், ஆனால், ஸ்பொன்சர் பண்ண முடியாது! சரி, பிறகு எப்படி வந்ததென்று கூறுங்கள்.”

“புகைவண்டியை விட்டு இறங்கி ஒரு ரைக்ச்சியைப் பிடித்துக் கொண்டு சில கிலோ மீற்றர்கள் பயணம் செய்தோம். பின்னர் இறங்கி ஒரு ரெஸ்ருரண்டில் உணவுண்டோம். அப்பொழுது, அங்கே ஒருவர் வந்தார். மிகவும் திடகாத்திரமாக, ஒரு தளபதியைப் போல் காணப்பட்டார். அவருடன் நாங்கள் சென்றோம். ஒரு ஜீப் நின்றது. அதற்குள் சில இராணுவ வீரர்கள் இருந்தார்கள். அந்த இராணுவ ஜீப்பில் எங்களை ஏற்றினார்கள். வெளியே தலைதெரியாத மாதிரி, தலையை நாங்கள் இரண்டு பேரும் குனிந்து கொண்டோம். ஜீப் சுமார் பத்து கிலோ மீற்றர்களுக்கு மேல் ஓடியிருக்கும். எனக்குச் சரியாகச் சொல்ல முடியாது. அதன் பின்னால் ஒரு இடத்தில் இறங்கச் சொன்னார்கள். இறங்கினோம். பல டொலர்த் தாள்களை அந்தத் திடகாத்திரமாகக் காணப்பட்டவரிடம் சுரேன் கொடுத்தார். அவர்களுடன், அவர்களுடைய மொழியிலேயே சரளமாக உரையாடினார். பின்னர் நாங்கள்

சற்றுத் தூரம் நடந்து போனோம். அங்கே ஒரு காவல் வீரரும், தளபதியும் இருந்தனர்.

“சுரேனைக் கண்டதும் தளபதியும் நீண்டநாள் பழகியவரைப் போல் கை கொடுத்து வரவேற்றார். எனக்கும் கை கொடுத்தார். நான் கை கொடுக்காமல் வணங்கிக் கொண்டேன். அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டனர். இவர்களுடன் சரளமாகச் சுரேன் உரையாடினார். ஆனால், முன்னர் உரையாடிய மொழிக்கும், இதற்கும் வித்தியாசம் இருப்பதை உணர்ந்தேன். மீண்டும், ஒரு நக் வண்டியில் எம்மை ஏற்றிக் கொண்டனர். அங்கேயும் தலை வெளியே தெரியாமல் பார்த்துக் கொண்டோம். நீண்ட தூரம் என்று சொல்ல முடியாது. நக் நின்றது. இறங்கிக் கொண்டோம். எமக்கு ரீயும், பிஸ்க்கட்டும் தந்தனர். அதன் பின்னர் ஒரு காரில் ஏறி இந்த இடத்துக்கு வந்தடைந்தேன்.”

“வரும்போது வழியில் ஏஜென்சிக்காரன் எதுவும் கதைக்க வில்லையா?”

“கதைத்தார்.”

“என்ன கதைத்தார்?”

“ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம், எந்தச் சிரமமும் இன்றி உங்களைக் கொண்டு உரிய ஆளிடம் ஒப்படைப்பேன் என்றார்.”

“ஏன், அவர், இவர் என்று புரிசனைப் போல் அவனைக் கதைக்கின்றீர்கள்? அவன் ஒரு ஏஜென்சிக்காரன், நான் அவர்களுக்கு பணம் கொடுத்துள்ளேன். அவன் கூட்டிக் கொண்டு வாறான். வந்ததும் முழுக்காசையும் கொடுத்து முடித்து விடுவேன்.”

“இன்னும் முழுக்காகும் கொடுக்க வில்லையா?”

“இலங்கைக் காசுப்படி ஐந்து லட்சம் ரூபாய்கள் கொடுத்துள்ளேன். இங்கே வந்ததும் இன்னும் இரண்டரை இலட்சம் ரூபாய்கள் கொடுக்க வேண்டும். மொத்தமாகப் பதினைந்தாயிரத்தி ஐநூறு சுவிஸ் பிராங்குகள் பேசித்தான், உங்களை இங்கே அழைத்து வருகின்றார்கள்.”

“ஐயோ! இவ்வளவு காசா, இந்தக் காசு ஊரில் இருந்தால், எவ்வளவு சந்தோசமாக வாழலாம்!”

“வாழலாம்தான். ஆமிக்காரன் சுட்டுப்போட்டுப் போனா என்ன செய்வது?”

“அதுவும் சரிதான்.”

“இனி ஏஜென்சிக்காரனை அவன் என்றே கதையுங்கள்!”

“எப்படியப்பா, அவன் என்று கதைக்கின்றது! எவ்வளவு கவனமாக என்னைக் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கின்றார்!”

“அவனுக்கு எத்தனை வயது?”

“நான் கேட்கவில்லை!”

“ஏன் கேட்கவில்லை?”

“எனக்கு என்னத்துக்கு அவரின் வயது, நான் என்ன அவரையா கல்யாணம் செய்யப் போகிறேன். கல்யாணம் செய்யப் போற உங்களுடைய வயதையே நான் கேட்கவில்லை.”

“அப்படியென்றால் கல்யாணம் செய்யப் போறவர்களின் வயதை நீங்கள் கேட்பதில்லையா?”

“அப்படியில்லை, உங்களுடைய வயது எனக்கு முக்கியமில்லை, காலமெல்லாம் உங்களோடு வாழ இருக்கும் அன்புதான் முக்கியம்.”

“எனக்கு எத்தனை வயதென்று தெரியுமா?”

“இல்லை, என்னுடைய ஐந்து வயதில் என்னை நீங்கள் தூக்கி வைத்திருந்தது நினைவில் இருக்கின்றது.”

“உங்களுக்கு எத்தனை வயது இப்பொழுது?”

“ஏன் போனவுடன் யாரும் வயதென்ன என்று கேட்பார்களா?”

“இல்லை, சும்மா கேட்டேன்.”

“உங்களுக்குத் தெரியும்தானே?”

“சரி, கவனமாக வந்து சேருங்கள். உங்களின் வரவுக்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருக்கின்றேன்.”

“எனக்கும் தான், உங்களைப் பார்த்த பின்புதான், மனசு லேசாகும், ஒவ்வொரு கணங்களும், சுடுகின்றன.”

“ஏன் சுடுகின்றன என்கின்றீர்கள்?”

“உங்கள் புகைப்படத்தைப் பார்த்துத்தான்.”

“சரி, சரி, வாருங்கள் பார்ப்போம்.”

தொலைபேசியைத் துண்டித்துக்கொண்டார்கள்.

சித்திர வேல், வேக வேகமாக வெளிக்கிட்டு வேலைக்குச் சென்றான்.

நண்பன் சுந்தரம் கேட்டான்.

“என்ன மச்சான், உன்னுடைய பெட்டை வந்து விட்டாளா?”

“இல்லை மச்சான். இன்னும் சில நாளைக்குள்ள வந்து விடுவா!”

“இப்ப எங்க நிற்கிறாள்?”

“இடம் சரியாக தெரியல்ல மச்சான். பாதுகாப்பான இடமொன்றில் இருக்கிறாவாம் என்று காலையில் தொலை பேசியில் நீண்ட நேரமாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தா!”

“என்ன, அவளே ரெலிபோன் எடுத்து உன்னுடன் கதைத்தாளா?”

“ஓம் மச்சான், எனக்கும் ஆச்சரியமாகத்தான் கிடக்கு. இருந்தாலும், என்ர ஏஜென்சிக்காரன் மிச்சம் நல்லவன்... அதுதான் அப்படி! காகம் கொஞ்சக்காசா, அதுதான் நல்ல மாதிரிக் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கின்றான்.”

“அவளோட, வேறு பெட்டைகளும் இருக்கிறாவையோ?”

“இல்ல, ஏஜென்சிக்காரன், தன்ர மனைவி போல தனியாகத்தான் கூட்டிக் கொண்டு வாறானாம்.”

“மனைவி போல கூட்டி வந்தாப் பரவாயில்லை மச்சான், இந்த ஏஜென்சிக்காரனுகள் மனைவிபோல இல்ல, மனைவி யாகவே நடத்திப் போடுவானுகள்.”

“நீ, அப்படியெல்லாம் கதைக்காத!”

“எனக்குத் தெரியாதா இந்த ஏஜென்சிக்காரனுகளைப் பற்றி! நான் வரக்குள்ளே எத்தனை பெட்டைகளைப் பதம் பார்த்தவனுகள்.”

“எல்லா ஏஜென்சியும் ஒரு மாதிரி இல்லைத்தானே! அதிலையும் என்ற ஏஜென்சிக்காரன் மிகவும் நல்லவன்.”

“உனக்கு யாரு சொன்னா?”

“மிதுதான் சொன்னா?”

“அவள் அப்படிச் சொல்றாள் என்றாலே பார்த்துக் கோவன். நீயும், அற்புதமான அழகி வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு... ஏதோ, நல்லபடியா வந்து சேர்ந்தால் சந்தோஷம்தான்.”

“இல்லை மச்சான், நான் எல்லாம் நல்லா விசாரிச்சன், அப்படியெதுமே கிடையாது!”

“இங்க பார் சித்திர வேல், நான் எவ்வளவு பேரைப் பார்திருக்கன். உன்ர பெட்டை கிராமத்தில் வளர்ந்தவள். அற்புதமான அழகி, அதிலையும் அவளுக்கு இருபது வயது, உனக்கு முப்பத்தைந்து வயது, உன்ர போட்டோவ அவளும் பார்த்திருப்பாள் தானே! சிலவேளை, ஏஜென்சிக்காரன் சின்ன வயசுப் பெடியனாக இருந்து, அவனும் அழகானவனாகவும் திறமையானவனாகவும் இருந்து, உன்னுடைய பெட்டை மனசைப் பறிகொடுத்தா என்ன செய்வது?”

“ஓ, ஓ, நீ நினைக்கிற மாதிரி எதுவும் நடக்கிற இல்லை....”

“அது சரிதான், நீ யோசித்துப்பார், உன்னுடைய பெட்டை கிராமத்தில எந்த ஆணுடனும் கதைக்காமல், ஏன் நிமிர்ந்து பார்க்காமல்கூட வளர்ந்திருக்கலாம்.”

“ஓம், ஓம், அப்படித்தான், அவர்களின் அப்பா, மிகவும் கட்டுப்பாட்டுடன் வளர்த்துப் படிக்க வைத்துள்ளார்.”

“அங்கதான் பிரச்சினையே, இருக்கு! அப்படி கட்டுப் பாட்டோடு வளர்ந்த பிள்ளை, முதன் முதலாக, ஊர் பேர் தெரியாத ஏஜென்சிக்காரனோட தான் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ, கதைக்க வேண்டியுள்ளது. ஏஜென்சிக்காரனு களுக்கு எத்தனை வித்தைகள் தெரியும்! அவனுகள் நல்லவன் மாதிரி நடிச்சு, காரியத்தை முடிச்சி விடுவானுகள்; கடைசியா வழக்கல் தான் மிச்சம்.”

“நீ சொல்லச் சொல்ல, எனக்கு மண்டையே வெடிச்சிடும் போல இருக்கு மச்சான். தலை வேற இடிக்குது, உடம்பெல்லாம் நடுங்குது, காச்சல் வரும் போல கிடக்குது. நான் லீவு கேட்டுத்து வீட்டுக்குப் போறன்.”

“நீ, எதையும் யோசிக்காதையும். அவன் நல்லவனாக இருந்தால், அவள் நல்லபடியாக வந்து சேருவாள்.”

சித்திரவேல், வீட்டுக்குப் போய் பனடோலைப் போட்டுக் கொண்டு படுக்கையில் கிடந்து, அந்த அழகிய மிதுவின் போட்டோக்களையும் கடிதங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

‘மிது, விரைவில் இங்கே வந்து விடுவாய்தானே? நீ வரும் வரை நான் எப்படித்தான் தாங்கிக் கொண்டு இருப்பேனோ! இந்தச் சுந்தரம் என்னை அப்படி குழப்பிப் போட்டான். ஒரு வேளை அவன் சொல்வது உண்மையாக இருக்குமோ?’ சித்திர வேலுக்கு மனது நிலை கொள்ளாமல் தவித்தது.

மிது, கால்களை நீட்டித் தூங்கிப் போனாள். அழைப்பு மணி கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்து பார்த்தாள். சுரேன், பாண், வட்டர், ஜேம் என்பனவற்றுடனும், இன்னும் சில பொருட்களுடனும் வந்திருந்தான்.

“என்ன தூக்கமா?”

“இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாமல் பயணம் செய்தோம் தானே. அதுதான் தூங்கிப் போனேன். உங்களுக்கு தூக்கம் வரவில்லையா?”

“தூக்கத்தைப் பார்த்தால் உங்களை எப்படி உரிய இடத்துக்கு கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது? இப்பொழுது நேரம் காலை பத்துமணி. நீங்கள் இந்தப் பாண், வட்டர் என்பனவற்றைச் சாப்பிட்டு விட்டு, இதிலே தண்ணீரும் இருக்கு குடித்துவிட்டு நிம்மதியாகப் படுத்துத் தூங்குங்கள். நான் வெளியே சென்று வருகின்றேன்.”

“நாங்கள் இப்பொழுது எந்த நாட்டில் இருக்கின்றோம்?”

“போலந்தில்!”

“இங்கிருந்து எப்பொழுது போவோம்?”

“அது இன்னும் முடிவாகவில்லை. போகும் வழி இன்னும் சரியாக முடிவாகவில்லை. இப்பொழுது மழையும் அதிகமாக அந்தப் பிரதேசங்களில் அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றதாம்.”

“இந்த ரெலிபோனை நான் பயன்படுத்தி, நீண்ட நேரம் சுவிஸிற்குக் கதைத்தேன்.”

“பரவாயில்லை. அவசரத் தேவையென்றால் எடுத்துக் கதையுங்கள்.”

“அவருக்கு, இந்த இலக்கத்தைக் கொடுத்தால் அவர் இங்கே எடுத்துக் கதைப்பார், எனக்கு இந்த இலக்கம் தெரியாதே?”

“எழுதிக்கொள்ளுங்கள் 048673251. உங்களுக்கு ஏதும் அவசரமென்றால் 676752 எனும் இலக்கத்துக்குத் தொடர்பு கொள்ளுங்கள். அங்கே நான் இருப்பேன்.”

“அங்கே என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்?”

“நன்றாகத் தூங்கப் போகின்றேன்.”

“இங்கேயிருந்து தூரமா?”

“இல்லை பக்கத்தில்தான்! சரி நான் போய் வருகின்றேன்.”

சுரேன் சென்று விட்டான். சுரேனின் பெருந்தன்மையையும் அவனின் திட்டமிடலையும் நினைத்து மனதுக்குள் நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டாள். சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கிப் போனாள்.

விழித்துப் பார்த்தாள் நேரம் மாலை ஐந்து மணி. ஜன்னலூடாக வெளியைப் பார்த்தாள். அழகிய மரங்க ளெல்லாம் வசந்தகாலப் பூக்களுடன் அழகு காட்டிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தன. எத்தனை நிறங்கள்! எத்தனை வடிவங்கள்! ஓ, இறைவா! உனது படைப்பில்தான் எத்தனை அற்புதங்கள்! சற்று நேரம் இயற்கையை ரசித்தவள், தொலைபேசியை எடுத்துச் சித்திர வேலுடன் தொடர்பு கொண்டாள். தொலைபேசி இலக்கங்களைக் கொடுத்தாள். அவன் மீண்டும் எடுத்தான்.

“நீங்கள் இப்பொழுது போலந்தில் இருப்பதால் விரைவில் வந்துவிடுவீர்கள்! இனி ஜேர்மனிக்குச் சென்று, அங்கிருந்து சுவிஸிற்கு அழைத்து வருவானென்று நினைக்கின்றேன். ஏஜென்சிக்காரன் எங்கே?”

“வேறு ஒரு இடத்தில் தங்கியிருக்கிறார். என்னை இங்கே தனியாகத் தங்க வைத்துள்ளார்.”

“சாப்பிட்டிருக்காளா?”

“ஓம், அவர்தான், பாண், ஜேம், வட்டர் வேண்டிக் கொண்டு தந்து விட்டுப் போனவர். சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்கிப் போனேன்.”

“நான் இங்கே உங்களை நினைத்து தூக்கமில்லாமல் இருக்கின்றேன் நீங்கள் நன்றாகத் தூங்குகின்றீர்களா?”

“இரவெல்லாம் பயணம் செய்ததால் தூக்கம் இல்லை, அதுதான் தூங்கிப் போனேன்.”

“எனக்கு ஏஜென்சிக்காரன் எப்படிப்பட்டவனோ, என்றுதான் பயமாக இருக்கின்றது.”

“நீங்கள் அதுக்கொன்றும் கவலைப்படாதீங்கோ. அவர் மிகவும் நல்ல மனிதர்.”

“என்னை விட நல்லவனா?”

“எனக்குத் தெரியாதப்பா? நான் உங்களை இன்னும் ஒழுங்காகப் பார்க்கவும் இல்லைதானே!”

“அதால, என்னை விட நல்லவன் என்கின்றீர்களா?”

“அவர், நல்லவராக இருப்பது உங்களுக்குத்தானே நல்லம். நான் எந்தப் பாதிப்புமில்லாமல், உங்களிடம் வந்து சேருவேன்.”

“அவன் யாரைப் போல இருப்பான்?”

“ஊரில் அவரைப் போல ஆளை நான் பார்க்கவில்லை.”

“சரி நான் நாளைக்கு அல்லது இரவுக்கு எடுக்கின்றேன். இன்றைக்கு இங்கேதானே இருப்பீங்க?”

“எனக்குத் தெரியாது!”

“சரி, எதுக்கும் நான் பின்னர் எடுக்கின்றேன்.”

தொலைபேசியை வைத்து விட்டு, என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், அறையினுள்ளே அவன் கொண்டு வந்து வைத்திருந்த ‘வேக்’ கைப் பார்த்தான். சில புத்தகங்கள் இருந்தன. தமிழ்ப் புத்தகங்கள்! புத்தகப் பூச்சியான அவளுக்கு மகிழ்ச்சி கரை புரண்டோடியது. அதுவும் கவிஞர் வைரமுத்து எழுதிய புத்தகங்கள் சிலவும், லேனா தமிழ்வாணனின் “ஒரு பத்திரிகையாளனின் மேலை நாட்டு அனுபவங்கள்” என்னும் புத்தகமும், ஈழநாடு பத்திரிகையும் இருந்தது. பொழுது போவது இனி எந்தச் சிரமுமில்லை. பொழுதையும் போக்கி அறிவையும் பெருக்கிக் கொள்ளலாம்.

சுரேன் சாதாரண ஏஜென்சிக்காரன் மட்டுமல்ல; அன்பும், பண்பும், அறிவும், பொருந்திய கலா ரசிகனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். வேறு மனிதனாக இருந்திருந்தால் ஒரு பெண் அதுவும், தனியே தன்னுடன் அழைத்து வந்த பெண் என்று உரிமை எடுத்துக் கொண்டு, குறைந்த பட்சம் கதைத்துக் கொண்டென்றாலும் இருப்பார்கள். முற்றிலும் வேறுபட்டவராக இவர் இருக்கின்றார்.

அவள் நினைவுகளுக்குள் மூழ்கிப் போன போது தொலை பேசி மணி அடித்தது. சுரேன் தான் அழைப்பிலிருந்தான். “மன்னிக்க வேண்டும், உங்களுக்கு சாப்பாடு எடுத்து வர

இன்னும் ஒரு மணித்தியாலங்கள் ஆகலாம். எனவே, நீங்கள் தனியாக யோசித்துக் கொண்டிருக்காமல், புத்தகம் வாசிக்கப் பிடிக்குமென்றால், அங்கே புத்தகங்களும், பத்திரிகையும் உள்ளது. வாசித்துக் கொண்டிருங்கள்.” என்றான்.

“நான் ஏற்கனவே புத்தகங்களை எடுத்து விட்டேன்” என்றாள்.

“சரி” , என்று கூறிக்கொண்டு தொலைபேசியைத் துண்டித்துக் கொண்டான்.

இருள் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

கவிஞர் வைரமுத்து எழுதிய “இதுவரை நான்” எனும் நூலை வாசிக்கத் தொடங்கினாள். ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் தமிழின் உயிர் ஜீவனைத் தழுவி நின்றது. அற்புதம், அபாரம், இந்த மனிதர், தமிழைத் தோண்டிக் கண்டுபிடிக்கும் தமிழ் விஞ்ஞானி. புதிது புதிதாகக் கவிதைகளைப் படைப்பதனால், இவர் ஒரு இறைவன். கவிஞர் வைரமுத்து அவர்களின் பாடல் வரிகளில் மட்டுமே தன்னை நனைத்திருந்தவள் முதல் முதலாக அவரது உரைநடைக் கவிநடையாய் எழுதப்பட்ட அந்தப் புத்தகத்தை வாசித்த போது பரவசப்பட்டாள். சுரேனுக்குத்தான் இதற்கெல்லாம் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபோது, அழைப்பு மணி, அந்த வாசலில் கேட்டது. சுரேன் உணவுப் பொட்டலத்துடன் வந்திருந்தான்.

“சாப்பிடுங்கள்!”

“நீங்கள் சாப்பிட்டீர்களா?”

“இல்லை, இனித்தான், கொண்டு போய் எனது அறையில் வைத்துச் சாப்பிடப் போகின்றேன். சாப்பிட்டு விட்டுத் தூங்குங்கள். நாளைக்கு வந்து உங்களைப் பார்க்கிறேன்.”

அவன் சென்று விட்டான்.

கண்ணியமான, கடமையுணர்வு கொண்ட, தமிழ்க் கலாசாரத்தை மதிக்கும், அற்புதமான மனிதன் ஏஜென்சியாகக் கிடைத்தது, அவள் பெற்ற பாக்கியமென்று கருதினாள்.

இரவு தன் போர்வையை இறுகப் போர்த்தத் தொடங்கியது. ஒரே மயான அமைதியாக இருந்தது. அம்மாவின் துணையோடு உறங்கிப் பழகியவள், மொஸ்க்கோ வந்த பின்னர், ஏனைய பெண்களுடன் தங்கியிருந்தாள். ஆனால், இதுதான், அவளுடைய வாழ்வில் முதல் முதலாகத் தனியே தங்கப் போகும் முதல் நாள்.

தனிமை, மனதுக்குள் பெரிய பயங்கரத்தை விதைத்தது. புத்தகத்தை வாசித்துக்கொண்டிருந்தவாறே, தூங்கிப் போனாள். தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது, யாரோ தன்னைப் பிடித்து அழுத்துவது போல உணர்ந்தாள். திடுக்கிட்டு விழித்துப் பார்த்தாள் யாருமே இல்லை. கதவு நன்றாகப் பூட்டியிருந்தது. கனவு கண்டு விழித்தெழுந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

‘இது எந்த இடம்? இந்த இடத்தில் முன்னர் யாரும் இருந்தார்களா? அவர்களில் யாராவது இதற்குள் தூக்குப் போட்டுச் செத்தார்களோ? பேய் இருக்குமோ?’

மனதுக்குள் தேவையில்லாத நினைவுகளெல்லாம் வந்து கொண்டிருந்தன. உடல், பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

தனியே இருப்பது எவ்வளவு கஸ்ரமான விடயம்... அதுவும் இந்த இருட்டில்; இதற்கத்தான், வீட்டில், அம்மா, அப்பாவுடன் இருக்கும்போது தனியே தூங்கிப் பழகியிருக்க வேண்டும். அப்படிப் பழகாதது, எவ்வளவு பெரிய சோதனையாகப் போய்விட்டது.

‘சுரேன் மிகவும் நல்லவர். பெண்களை மதிப்பவர். அவர் இங்கேயிருந்தால், இந்தப் பயம் இல்லாமல் போய்விடும், அல்லது வேறு ஒரு சின்ன பிள்ளையிருந்தாலும் பயம் போய்விடும்.’

அவளுக்கு அனிச்சையாக பெரிய வேப்பமரம் நினைவுக்கு வந்தது. யாரோ கதவைத் திறப்பது போல் இருந்தது. உடனே சுரேனின் இலக்கத்துக்கு தொலைபேசியை எடுத்தாள். சுரேன் தொடர்பில் வந்தான்.

“சுரேன், மன்னிக்க வேண்டும், எனக்கு இங்கே இருக்கப் பயமாக இருக்கிறது. யாரோ என்னைத் தூங்கும் போது அமர்த்துவது போலிருக்கின்றது. கதவைத் திறப்பது போலிருக்கிறது. தயவு செய்து இங்கே வாருங்கள்.”

“நீங்கள், சும்மா பயப்படுகின்றீர்கள்! அது வெறும் பிரம்மை. பேசாமல் அமைதியாகப் படுத்துத் தூங்குங்கள். நான் காலையில் வருகின்றேன்.”

“இல்லை, சுரேன், தயவு செய்து என்னை வந்து அழைத்துச் செல்லுங்கள்.”

அவள் பயந்து போய் இருப்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

“சரி, இருங்கோ, உடனே வருகின்றேன்.”

சற்று நேரத்தில் சுரேன் வந்தான். நேரம் நள்ளிரவு பதினொருமணி.

அவன் வந்ததும் தான் அவளுக்குப் போன உயிர் மீண்டும் வந்தது.

“சுரேன் எனக்கு இங்கே இருக்கப் பயமாக இருக்கின்றது.”

“என்ன செய்வது, இங்கே வந்த எல்லாப் பெண்களும் இப்படித் தனியாக இருந்து தான் போனவர்கள். ஆனால், நீங்கள் அவர்கள் எல்லோரையும் விட வயதில் சிறியவராக இருக்கின்றீர்கள். சொல்லப் போனால் இதுவரை அக்காமாரைத் தான் அழைத்துச் சென்றுள்ளேன். இன்றுதான் தங்கை மாதிரி ஒருவரை அழைத்து வருகின்றேன். எல்லா வகையிலும் நீங்கள் வித்தியாசமானவராக இருக்கின்றீர்கள்.”

அவளுக்குப் பயத்திலும், வெட்கத்திலும், இதுவரை அவன் இவ்வளவு தூரம் பேசாமல் இருந்து விட்டு அற்புதமாகப் பேசுவது, பிரமிப்பையும், ஒரு வித சொல்லவொண்ணா உணர்வலையையும் எழுப்பியது.

“சுரேன், நீங்கள் இருக்கும் இடத்துக்கு என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள்?”

“இங்கே பாருங்கள் மிது. நான் திருமணமாகாத ஒரு இளைஞன்.”

“என்ன உங்களுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லையா?”

“ஏன் என்னைப் பார்த்தால் திருமணம் ஆனவர் போலவா தெரிகின்றேன்?”

“இல்லைதான்... ஆனால், உங்களின் மனைவியின் பாஸ் போட்டில் தானே என்னை அழைத்து வருகின்றீர்கள்?”

அவன் விழுந்து, விழுந்து சிரித்தான்.

அவனின் சிரிப்பை அவள் ரசித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கின்றீர்கள்?”

“எனக்கு திருமணமாகவில்லை. ஆனால், பெண்களைக் கூட்டி வருவதற்காக வேறு பாஸ் போட் செற்பண்ணி வைத்துள்ளேன். அதையும் எங்கேயும் காட்டப் போவதில்லை, ஒரு தற்பாதுகாப்புக்கு மட்டும்தான்.”

“ஓம், நீங்கள் வரும் போது எங்கேயும் காட்டவில்லை தானே? என்னையும் உங்கள் அறைக்கு அழைத்துச் செல்கின்றீர்களா?”

“அழைத்துச் செல்வதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லையென்று கூறமுடியாது?”

“ஏன்?”

“நீங்கள் ஒரு திருமணமாகாத இளம் அழகிய பெண், நானும் திருமணமாகாத பிரமச்சாரி இளைஞன்; இருவரும் ஒரு அறையில் தங்கினால், பின் விளைவுகள் மிகவும் விபரீதமாக அமைந்து விடுமென்று பயப்படுகின்றேன்.”

“உங்களில் உங்களுக்கே நம்பிக்கை இல்லையா? எனக்கு என்மேல் நம்பிக்கை இருக்கின்றது!”

“எனக்கு என் மேல் நல்ல நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஏனென்றால், உங்களைப் போல் எத்தனையோ சகோதரிகளை எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் கொண்டு போய்ச் சேர்த்திருக்கின்றேன்.”

“அப்படியென்றால் என்ன தயக்கம்?”

“இல்லை, நாளைக்கு உங்களைக் கட்டப் போறவர், இரவு எப்படி எங்கே யாருடன் படுத்தீர்கள் என்று கேட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?”

“நடந்த உண்மையைக் கூறுவேன். நான் பயத்தில் உங்களை அழைத்து உங்களுடன் தங்கியதாகக் கூறுவேன்!”

“உங்களுக்கு அந்த வார்த்தையின் பின்விளைவு என்ன வென்று தெரியுமா?”

“அப்படி என்ன இருக்கின்றது. நானும் தூய்மையாக இருந்து, நீங்களும் தூய்மையாக இருந்து, நடந்ததை நடந்தபடியே சொன்னால் அவர் நம்புவார்!”

“நம்பாவிட்டால் என்ன செய்வீர்கள்?”

“அந்தக் கேள்விக்கே இடமில்லை. என்னால் இரவில் தனிமையில் தூங்க முடியாது. நான் எப்பொழுதும் எனது தாயுடன் தூங்கித்தான் பழக்கம்.”

“என்னையும் உங்கள் தாய் போல நினைக்கின்றீர்களா?”

“இந்த இருளைக் கழிப்பதற்கு... எனது பயத்தைப் போக்குவதற்கு, உங்களையும் எனது தாய் போலவே நினைக்கின்றேன்.”

அந்தக் கள்ளம் கபடம் அற்ற அவளின் வார்த்தைகள் அவனைக் கவர்ந்தன. மிதுவை அழைத்துக் கொண்டு அவனுடைய அறைக்குச் சென்றான். அறை பெரிதாக இருந்தது.

“மிது, நீங்கள் கட்டிலில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள், நான் கீழே படுத்துக் கொள்கின்றேன்.”

அவள் “சரி” என்றாள்.

அவனைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. எவ்வளவு வசதியானவனாகத் தெரியும் இவன், தனக்காக, மெத்தையை விட்டுத்தந்துவிட்டு, நிலத்தில் சீற்றை விரித்துப் படுப்பதைப் பார்க்க அவன் மீது தன்னையறியாமலே பரிவும், அன்பும் ஏற்பட்டது.

தூங்க முயற்சி செய்தாள். தூக்கம் வரவில்லை. சுரேன் அவள் இருப்பதை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாதவன் போல் நன்றாக பெற் சீற்றைப் போர்த்திக் கொண்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பலவிதச் சிந்தனைகளினூடே அவளும் தூங்கிப் போனாள்.

தூக்கத்தின்போது, தனது படுக்கையில் சுரேன் ஏறிப் படுப்பதை உணர்ந்தாள். அவன் மெது மெதுவாகத் தன்னைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிடும் போது, சீ என்று உதறி அவனைத் தள்ளி விட்டாள். அத்தோடு கண்விழித்துப் பார்த்தாள். சுரேன் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். தூக்கத்தில் ஒருவித பயமே கனவாக வந்துள்ளது புரிந்தது. அடி மனதின் எண்ணங்களா? கனவின் பிரதிபலிப்பு?

கனவு அவளை வெட்கப்படுத்தியது! சுரேனுக்கு இப்படிக்கனவு வராதா! நினைப்பு உறைத்தது. நினைக்கக் கூடாததை நினைத்தது போல் தவித்தாள்.

அவன் பேசுவதும், நடப்பதும், சிரிப்பதும் அவளுக்கு நன்றாகப் பிடித்திருந்தது. அதையும்விட இப்படியொரு இளம் பெண்ணை ஒரே அறையில் படுக்க வைத்துக் கொண்டு, அவன் அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது மிகவும் பிடித்திருந்தது.

அவனுடைய, உருவம், பேச்சு என்பனவற்றுடன் வரப் போகும் கணவனை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். ஏணி வைத்தாலும் அவரால் இவனுடைய இடத்தைப் பிடிக்க முடியாது என்பது புரிந்தது. ஆனால், என்னை எத்தனை ஆசையுடன் அங்கே அழைக்கின்றார்? அவரால் தானே, இனி எங்கள் குடும்பமே விடுதலையடைய இருக்கின்றது என்பதனை நினைத்த போது சித்திர வேல் மீது பரிவு ஏற்பட்டது. ஏனென்றால், ஒரு சதம் சீதனமும் தேவையில்லையென்று, தனது சொந்தப் பணத்திலே எடுப்பதென்பது, சாதாரண விடயமா? சித்திரவேல் அவளை எடுப்பது அழகுக்காகவும், சின்ன வயதுக்காகவும் என்பதை அவள் நினைக்கவில்லை.

அன்றையப் பொழுது மிக அற்புதமாகத் தோன்றியது போல இருந்தது. கால நிலை, மழை குளிர், எதுவும் இன்றி, உடம்பை சுகப்படுத்தும் இளவெயிலோடு புலர்ந்து நின்றது.

சுரேன், குளியறையில் குளித்துக் கொண்டிருந்தது கேட்டது. இரவில், ஒருவருமற்ற தனியறையில், ஒரு ஆணுடன், ஒன்றாக ஒரு இரவை முழுமையாகக் கழித்தது ஒரு சாதனை போல இருந்தது. இதற்குக் காரணம் சுதேரன்தான். கண்களால் பெண்களைக் கற்பமாக்கும் ஆண்கள் மத்தியில், படுக்கையில் கூட எந்தக் கள்ளமும் இன்றிக் குழந்தையாய்த் தூங்கிய சுரேன் அவளின் மனதுக்குள் தெய்வமாய் உயர்ந்து நின்றான். இவரைப் போல் ஏஜென்சிக்காரர் எல்லோருக்கும் கிடைத்து விட்டால் பெண்கள் எவ்வளவு அருமையாக வந்து சேரலாமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

திடீரெனச் சித்திரவேலின் ஞாபகம் தோன்றியது. பாவம், இப்பொழுது அந்த இலக்கத்துக்கு தொடர்பு கொண்டு பார்த்து

ஏமாந்து போயிருப்பார். எடுத்து இந்த நம்பரை கொடுக்க வேண்டும். தொலைபேசியின் நம்பரை அமர்த்தினாள். வீட்டில் எவரும் இல்லையென்று புரிந்தது.

சுரேன், குளித்துவிட்டு வெளியே வந்தான். மேலாடை அணிந்திருக்கவில்லை. அவனது சிவந்த அழகிய தேகம் அவளுடைய கண்களை வெட்கமடைய வைத்தது. அவசரமாகச் சுரேன் சேட்டை அணிந்து கொண்டான்.

“மிது, குளித்து விட்டு இருங்கள், காலை உணவு கொண்டு வருகின்றேன்” என்று கூறிக் கெண்டு வெளியே போனான்.

சிவப்பு நிறச் சேட்டும், கறுப்பு பேண்டும் போட்டு, அழகாக உடுத்திக் கொண்டு போனவனைப் பார்த்தால், திரைப்பட இளம் கதாநாயகன் ஒருவனின் தோற்றத்தை நினைவு படுத்தினான். அவன், இயல்பாகவே எந்தப் பெண்ணும் காதல் கொள்ளத் தக்க அழகிய, அன்பான இளைஞன் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. திருமணம் செய்யாவிட்டாலும் இவருக்குக் காதலி என்றாலும் வேறு யாரேனும் இருக்க வேண்டும். அவனின் நேர்மை, பண்பு, அழகு, அன்பு எல்லாமே அவன் மேல் ஒரு வித ஈர்ப்பை அவளுக்கு ஏற்படுத்தி விட்டது.

இத்தனை வருட வாழ்க்கையிலும், இதுவரை எந்த ஆணுடனும் ஐந்து நிமிடங்களுக்கு மேல் கதைத்தாக அவளுக்கு ஞாபகம் இல்லை. அவள் கல்வி கற்றது கூட ஒரு பிரபல பெண்கள் பாட சாலையில்தான். காதல் என்று கடிதம் எழுதி தந்தவர்களையும், பின்னால் அலைந்தவர்களையும் அவள் பொருட்டாகக் கருதியதேயில்லை. அதனால், அழகுத் திமிர் பிடித்தவள் என்று இளைஞர்கள் வட்டத்தில் அவளுக்கு விமர்சனங்கள் இருந்ததுண்டு. அப்படி, எவர் மேலும், காதலோ,

மோகமோ இல்லாது இருந்தவளை, குடும்பப் பொருளாதார நிலைமை காரணமாக சுவிஸ் மாப்பிள்ளை என்பதற்காகவும் சொந்தக்காரன் என்பதற்காகவும் பெற்றோர்கள் பேசித் தீர்மானித்த போது, மறுப்பேதும் கூறாது புறப்பட்டு வந்தாள். வரும்போது பயம் மிக அதிகமாகவே இருந்தது. அதைவிட, யாரின் துணையுடன் சென்று சேர்வது என்பது புரியாமல் இருந்தது. எல்லா ஏற்பாடும், நான் பிரச்சினையில்லாது பார்ப்பேன் என்று சித்திரவேல் சொன்னதால் புறப்பட்டு வந்தாள்.

சுரேன் காலை உணவுடன் வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் சாப்பிட்டனர்.

“புத்தகங்கள் படித்தீர்களா?”

“ஆம், நல்ல புத்தங்கள் வைத்துள்ளீர்கள்!”

“உங்களுக்கு எந்த எழுத்தாளரைப் பிடிக்கும்?”

“யாரென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாது, நன்றாக எவர் எழுதுகின்றாரோ அவரைத் தான் பிடிக்கும்!”

“உங்களுக்கு யாரைப் பிடிக்கும்?”

“எழுத்தாளர்களிலா?”

“ஆமாம்....”

“எனக்கு கவிஞர் வைரமுத்து பிடிக்கும், லேனா தமிழ்வாணன் பிடிக்கும்; கம்பியூட்டர் விசயங்களை எழுதுவதற்காக சுஜாதாவையும் பிடிக்கும்.”

“ஏன் பாலகுமாரன் பிடிக்காதா?”

“எவரையும் பிடிக்காது என்று இல்லை. அதிகமாகப் பிடித்தவர்கள் என்றுதான் இருக்கு. எப்படி நீங்கள் ஏஜென்சியாக மாறினீர்கள்?”

“நான் ஜேர்மனியில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடன் பல நாட்டு மாணவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்களில் போலந்து நாட்டு மாணவன் எனக்கு நல்ல நண்பன். அப்போது அவனுடன் தான் இந்த நாட்டுக்கு வந்தேன். எனக்கு அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டது. அதனால், அந்தப் போலிஸ் மொழியைக் கற்றுக் கொண்டேன்.

“ஒரு நாள் எனது நண்பரொருவர், தனது மனைவியை (அப்பொழுது காதலி) ஜேர்மனிக்கு அழைக்க ஏஜென்சிக்குப் பணம் கட்டி ஏமாந்து போனார். அவருடைய காதலி உக்ரேனில் அப்பொழுது இருந்தார். என்ன செய்வதென்று அவர் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த நேரம் நான் போலந்துக்கு எனது நண்பன் வீட்டுக்கு வந்தேன். இப்படியொரு விடயம் உள்ளதென்று கூறினான். அப்பொழுது அவன் சொன்னான், தனது அங்கிள் ஒருவர் போலந்து ராணுவத்தில் எல்லைப் படைத் தளபதியாய் இருக்கின்றாராம், அவர் மூலமாக முயற்சி செய்வோம் என்று சொல்லி கதைத்த போது அவர் உடன்பட்டுக் கொண்டார். அவர் மூலமே உக்ரேன் இராணுவத் தளபதியும் அறிமுகமானார்.

“பின்னர், அவர்களின் உதவியுடன், நண்பனின் காதலியை அழைத்து வந்து கொடுத்தேன். அதற்கு அவன் எனக்கு ஐயாயிரம் டொச் மார்க்குகள் தந்தான். அதைப் பிரித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இரண்டு இராணுவத் தளபதிகளுக்கும் கொடுத்தேன். அதன் பிறகு எனக்கு இந்த வழி இலகுவாகத்

தெரிந்தது. இதையறிந்து வேறு சிலரும் கேட்கவும், அதே போல் சென்று அழைத்து வந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இப்பொழுது என்னிடம் போதுமான பணம் இருக்கிறது. கார் இருக்கிறது நல்ல வசதியாக அம்மா, அப்பாவுடன் ஜேர்மனியில் இருக்கின்றேன்” என்றான்.

“நீங்கள் நல்ல புத்திசாலியாக இருக்கின்றீர்கள்! போலீஸ் ரஸ்ய மொழியெல்லாம் பேசுகின்றீர்கள்!”

“இப்படி ஆக்களைக் கூட்டி வந்து கொண்டு இருப்பதற்கும் அதிகாரிகளைப் பழக்கம் பிடிப்பதற்கும் இந்த மொழிகள் அவசியமென்பதால் இவற்றைப் படித்துக் கொண்டேன்.”

“உங்களுக்கு எத்தனை மொழி தெரியும்?”

“தமிழ், சிங்களம், ஆங்கிலம், ஜேர்மன், போலீஸ், ருஸ்யன், கொஞ்சம் பிரெஞ்சு என்பன தெரியும்.”

“ஓ, எவ்வளவு மொழிகளைத் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றீர்கள்!”

“இது ஒன்றும் பிரமாதம் இல்லை, நான் தேவைக்காகப் படித்தேன். எனது நண்பனொருவன், ஜேர்மன், இத்தாலி, பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம், டச் (ஹோலாண்ட் மொழி), தமிழ், சிங்களம், லெபனானிஸ், போன்ற பல மொழிகளைப் பேசுவான்!”

“எப்படி அவரால் அவ்வளவு மொழியையும் கற்றுக் கொள்ள முடிந்தது?”

“தொழிலுக்காக லெபனான் போய் இருந்தான். பின்னர் அங்கேயிருந்து இத்தாலிக்கு வந்து இருந்தான். பின்னர் சுவிஸ். அங்கே அரசு அவனை நீண்ட காலம் இருக்க அனுமதிக்க

வில்லை. அப்படி ஒவ்வொரு நாடாக மாறிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு நிறைய மொழிகளைப் பேசவேண்டுமெனும் ஆவலும், இலகுவாகப் புதிய மொழியைப் பிடித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலும் உள்ளது.”

“சுவிஸில் என்ன மொழி பேச வேண்டும்?”

“ஜெர்மன், இத்தாலி, பிரெஞ்சு, ஹொமானிஸ், போன்ற மொழிகள் இருக்கின்றன. உங்கள் கணவர் ஜெர்மன் மொழி பேசும் பிரதேசத்தில்தான் உள்ளார். எனவே நீங்களும் ஜெர்மன் மொழிதான் பேச வேண்டும்.”

“ஏன் ஆங்கிலம் பேச மாட்டார்களா?”

“பேசுவார்கள், ஆனாலும், அவர்களுக்கு அது பெரிதாகப் பயன்படுவதில்லை. பிரயாணங்கள் செய்தவற்கு மட்டும் தேவை என்பதால் கற்றுக் கொள்கின்றார்கள். அதைவிட வேறு நாடுகளுடன் வியாபாரத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் தெரிந்து வைத்துள்ளார்கள். மற்றபடி அவர்களுக்கு ஆங்கிலக் ஹிஸ்ரீறியா கிடையாது!”

“அப்படியென்றால் நீங்களும் ‘ஹிஸ்ரீறியா’ என்று ஆங்கிலத்தில் தானே கூறுகின்றீர்கள்?”

“என்ன செய்வது... எமது வளமான மொழியில், புதிய வார்த்தைகள் கண்டு பிடிப்பது குறைவாக இருக்கிறது. அதனாலும், அடிமைத் தேசமாக நாங்கள் வாழ்ந்ததாலும், இன்னும் அதன் தாக்கம் எம்மை விட்டுப் போகவில்லை. ஆனால் சுவிஸ் அப்படியல்ல. 700 வருடங்களுக்கும் மேலாக சுதந்திர நாடாக இருக்கின்றது. பொருளாதார ரீதியில் முன்னேறிய நாடாகவும், தனி மனித வருமானம் கூடிய நாடாகவும்

திகழ்கின்றது. நீங்கள் அங்கே போனால், மிகவும் சந்தோசமாக வாழ முடியும். ஜேர்மனியைப் போல், நாஸிகளின் தொல்லையும், பிரெஞ்சைப் போல், அடையாளங்களின் தொல்லையும் இல்லாத அமைதியான, அழகான நாடு சுவிஸ். அங்கே சென்று உங்களுடைய கணவருடன் இணைந்து மகிழ்ச்சியாக வாழுங்கள்.”

“அவருக்கு இப்பொழுது இருக்கும் இலக்கத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்.”

“எடுத்துப் பாருங்கள், இல்லையென்றால் ஆறு மணிக்குப் பின்னர் எடுங்கள்.”

“எத்தனை பேரை இதுவரை இப்படி அழைத்துச் சென்றுள்ளீர்கள்?”

“சுமார் இருபத்தைந்து பேரை அழைத்துச் சென்றுள்ளேன், நீங்கள் இருபத்தியாறாவது ஆள்.”

“ஏன் ஒன்றாகப் பலரைக் கொண்டு வருவது இல்லை?”

“அது வீணான கஸ்ரத்தைக் கொடுக்கும். அதைவிட எனக்கு அதிக ஆசை கிடையாது. வேண்டும் பணத்திற்கு ஒழுங்காக வேலைசெய்ய வேண்டுமென்பது எனது கொள்கை.”

“இவ்வளவு பணத்தை உழைத்து என்ன செய்கின்றீர்கள்?”

“எமது நாட்டில் எத்தனையோ பேர் கஸ்ரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை அனுப்புகின்றேன். அது எனக்கு ஆத்ம திருப்தியை அளிக்கின்றது. அதைவிடத், தனியே வரும் பெண்களை எனது சகோதரிகள் போல், மிகவும் பாதுகாப்பாக கொண்டு போய்ச்

சேர்க்கின்றேன். அவர்கள், இறுதியாகப் பிரியும் போது “நன்றி, தம்பி” என்று அன்புடன் கூறிச் செல்வது அதைவிட — வேறு என்ன செய்தாலும் கிடைக்கும் சுகத்தை விட மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றது. நான் தேர்ந்தெடுத்த இந்தத் தொழில் சட்டப்படி தவறானதுதான். ஆனால், அதிலும் முடிந்தவரை நியாயமாக நடந்து கொள்கின்றேன்.”

அவள், அவனது வார்த்தைகளை வேதம் கேட்பது போல் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். ஒரு ஆணுடன் இப்படி உரையாடியது இதுதான் முதல் முறை. எனவே, ஒருவித புத்துணர்ச்சி மனமெங்கும் பிரவாகித்தது.

“எனக்கு, உங்களை அழைத்துச் செல்வதற்கான சில முன்னேற்பாடுகள் இருக்கின்றது. அதையும் கவனித்துக் கொண்டு, சாப்பாடும் எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றேன்” என்று கூறிச் சென்றான்.

மிது, தொலைபேசி எடுத்த போது, சித்திரவேல் தொடர்பில் வந்தான்.

“இப்ப எங்க இருக்கிறீங்க மிது... நான் அந்த இலக்கத்துக்கு எடுத்துப் பார்த்தேன்.”

“கொஞ்சத்தூரம் தள்ளி வேறு ஒரு அறையில் இருக்கின்றோம்.”

“ஏஜென்சிக்காரன் எங்கே?”

“சாப்பாடு எடுத்துக்கொண்டு, அங்கே வரும் அலுவலையும் கவனிப்பதற்கென்று வெளியே போயுள்ளார்!”

“இரவு எங்கே தங்கியிருந்தீர்கள்?”

“இந்த அறையில்தான்... அங்கே நான் தனியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தபோது கனவு கண்டு பயந்து போய், இவருக்கு ரெலிபோன் எடுத்துக் கதைத்து, என்னால் தனியாகத் தங்க முடியாது என்று கூறினேன். அவர், இருவரும் ஒன்றாகத் தங்குவது சரியில்லையென்று சொன்னார். இருந்தாலும், என்னால், இரவு நேரத்தில் தனியாக இருக்க முடியாது என்று அவருடைய அறையிலேயே தங்கியிருந்தேன். நான் கட்டிலில் படுத்தேன். அவர் நிலத்தில் சீற் விரித்துப் படுத்திருந்தார்.”

“என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் ஒன்றாகத் தங்கியிருந்தது பிழைதானே!”

“இல்லையப்பா... சுரேன் எவ்வளவு நல்லவர் என்று நீங்கள் பழகிப் பார்த்தாலும் தெரியும், என்னைத் தனது தங்கையைப் போலத்தான் நடாத்துகின்றார்.”

“அவன் எவ்வளவு வசதியாகத் தனி அறை எடுத்துத் தந்திருந்தும், நீயாக அவனுடன் போய்த் தங்கியிருக்கின்றாயே!”

அவன் ஒருமையில் பேசியது, அவளுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது.

“நான் பயத்தில்தான் அப்படித் தங்கினேன். வேறு எந்த நோக்கத்திலும் இல்லை.”

“பயந்த நீங்கள் ஏன் வந்தீர்கள்?”

“நான், எனக்குப் பயமாக இருக்கென்று சொல்லச் சொல்ல... எவ்வளவு பேர் வருகின்றார்கள், எல்லாத்துக்கும், நான் இருக்கின்றேன், பயப்படாமல் வாருங்கள் என்று சொல்லி விட்டு இப்பொழுது இப்படிக் கூறுகின்றீர்களே!”

அவளுடைய குரல் அழகையைக் காட்டிற்று!

சித்திரவேல் நெகிழ்ந்து போனான்.

“சரி, அழாதீங்கோ, கவனமாக இருங்கள், எதற்கும், தனியறையில் இருக்க முடிந்தால் இருங்கள்.”

நம்பரைப் பெற்றுக் கொண்டான். பின்னர் தொடர்பு கொள்வதாகக் கூறினான்.

மிது நீண்ட நேரமாக யோசனையில் ஆழ்ந்து போனான்.

சுரேன் வந்ததும் தான் சுயநினைவிற்கு வந்தான்.

மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டார்கள்.

சுரேன், சொன்னான், “நான் இன்று இரவுக்கு உங்களை ஜேர்மனிக்கு அழைத்துச் செல்லத்தான் திட்டமிட்டிருந்தேன். ஆனால், திடீரென்று அதை நிறுத்த வேண்டியதாகப் போய் விட்டது.”

“ஏன், என்ன காரணம்?”

“பயணத்தில் சரியான ஒழுங்கு இல்லை... அதனால் பயணம் சில நாட்கள், தாமதமடையலாம்” என்றான்.

உண்மையிலேயே ஜேர்மனி, போலந்து எல்லையைக் கடக்கும் நதி ஊடாக தமிழ் இளைஞர்களும், யுவதிகளும், நடந்து சென்ற போது, நதி பலரை இழுத்துக் கொண்டு ஓடிச் சாகடித்து

விட்டது. அதனால், ஜேர்மன் பொலிசும், போலந்துப் பொலிசாரும், சடலங்களைக் கண்டெடுத்துள்ளனர். இப்பொழுது அந்த வழியாக குடியேறிகள் செல்வது தெரிந்து விட்டது. அதனால் தான் தாமதம் என்பதனை மிதுவிடம் சொல்லாமல் மறைத்துவிட்டான்.

“நீங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள்?”
சுரேன் கேட்டான்.

“புத்தகங்களை வாசிக்கப் போகின்றேன். உங்களுக்குப் பிடித்திருந்தால், உங்களுடன் கதைத்துக் கொண்டு இருக்கலாம்.”

“என்ன கதைக்கப் போகின்றீர்கள்?”

“என்ன கதைப்பதா? அரசியல், சினிமா, இலக்கியம், அகதி வாழ்வு எவ்வளவு இருக்கின்றது! எனக்கு வெளிநாட்டு வாழ்க்கையைப் பற்றி கூறுங்கள்.”

“வேலை, வீடு, திருமணம், பிறந்தநாள், என்று மக்கள் சந்தோசமாக இருக்கின்றார்கள்.”

“இலங்கையிலே எமது மக்கள் படும் துயரங்களை நினைத்துப் பார்க்க மாட்டார்களா?”

“ஏன் நினைத்துப் பார்க்காமல்? பேரணிகள், ஊர்வலங்கள், ஜெனீபா, — ஐ.நா. சபைக்கு முன்னர், பொதுக்கூட்டமென்று அங்குள்ள தமது சகோதரர்களுக்காகக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டும், பணம் கொடுத்துக் கொண்டும் இருக்கின்றார்கள். மடுவை இராணுவம் பிடித்து விட்டதாக அறிந்தேன் உண்மையா?”

“இலங்கை வானொலியில் மடுவை எமது இராணுவ வீரர்கள் கைப்பற்றி விட்டார்கள் என்று கூறினார்கள்.”

“இது போராட்டத்தில் பின்னடைவுதானே!”

“யார், சொன்னார்கள். உண்மையிலே இந்தச் செய்தி கூட போராட்ட வெற்றிதான். அவர்கள் முன்னர் ஒரு போதும் மடுவை எங்களால் பாதுகாக்க முடியாமல் தோல்வி அடைந்து விட்டோம் என்று கூறவில்லை. தோல்விகளைக் கூறாதவர்கள் வெற்றிகளை மட்டும் கூறும் போது, எமது இளைஞர்களின் முன்னைய வெற்றிகளும், நாளைய வெற்றிகளும் கூறப்படுவதாக மக்கள் கருதுகின்றார்கள்.”

“மக்கள் போராட்டத்தை ஆதரிக்கின்றார்களா?”

“பேராட்டம் இல்லாவிட்டால் அங்குள்ள தமிழ் மக்களெல்லோரும் மடிய வேண்டியதுதான்!”

“ஏன் போராடாமல் முதல் இருந்த தமிழ் மக்கள் வாழவில்லையா?” — அவளின் கருத்துக்களைக் கேட்பதற்காக அவன் கேள்விகளை உருவாக்கினான்.

“தமிழ் மக்கள், இலங்கைத் தீவில், யாழ்ப்பாண இராச்சியம், கண்டி இராசதானி, என்று தனித் தமிழ் அரசாங்கங்களைக் கொண்டிருந்தவர்கள். வெள்ளைக்காரர்கள் வந்து, எமது அரசர்களைக் கைது செய்து, கொன்று, எமது ஆட்சியை மாற்றி, அடிமை தேசமாக்கி இலங்கையை ஒரே நாடாக்கினார்கள். அவர்கள் நாட்டை விட்டுப் போகும் போது, அதை அப்படியே விட்டுச் சென்று விட்டார்கள்.”

அவள், இந்த விடயங்களை அறிந்திருப்பது சுரேனுக்கு ஆச்சரியமாக இல்லை. இலங்கை மக்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம்தான். ஆனால், அதை அந்த அழகிய பெண்ணின் வாயால் கேட்கும் போது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

“இப்பொழுது, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, — ஏன் யாழ்ப்பாணத்தில் கூடச் சிங்களக் குடியேற்றங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் பாரளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையையும் குறைக்கப் போகின்றார்களாம்.”

“ஏன்?”

“முன்னர் அங்கே எட்டு இலட்சம் மக்கள் வாழ்ந்தார்களாம், இப்பொழுது ஐந்து லட்சம் மக்கள்தான் வாழ்கின்றார்களாம்!”

“மிகுதி ஆக்கள் எங்கே?”

“எம்மைப் போல ஒரு அரைவாசிப் பேர் வெளிநாடுகளுக்கு உயிர் தப்பி ஓடி வந்து விட்டோம். மிகுதி அரைவாசிப் பேரைச் சிங்களப் படையினர் கொலை செய்து விட்டார்கள்.”

“அங்கே மனிதப் புதை குழிகள் இருக்காம் உண்மையா?”

“உண்மைதான், அது அப்படி அளவுக்கு அதிகமானதல்ல. எமது தமிழர்கள் பலரைப் பின்னர் பிரச்சினை வரும் என்பதற்காக, எரித்து விட்டால் என்ன செய்வது, அப்படி எரிப்பதாக எம்மவர்கள் நினைக்கின்றார்கள்.”

சுரேனுக்கு அவளுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. கிடைத்த நேரத்தையெல்லாம் அவளுடன் இலங்கை அரசியல், போராட்டம், இந்தியச் சினிமா, வெளிநாட்டு வாழ்க்கை என்பனவற்றையெல்லாம் கதைத்து மகிழ்ந்து போனான்.

அவனுக்கு அவள் மேல் ஒரு தனிப்பட்ட பற்றுதல் ஏற்பட்டுப் போனது. இது காலம் வரை எந்தப் பெண்ணின்

மேலும் அவனுக்கு இப்படிப் பற்று ஏற்பட்டதில்லை. அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் போல்த் தோன்றியது. இதுதான் காதலா என்று சந்தேகம் வந்தது.

அவர்கள், முதல் நாள் இரவைப் போலவே, மறு இரவும் தூங்கினார்கள். ஆனால், நீண்ட நேரம் படுத்துக் கொண்டே கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதுவரை அவர்களின் விரல் நுனிகூட ஒருவர் மேல் ஒருவர் உரசியது கிடையாது.

“உங்களுக்கு எத்தனை வயது?” என்று மிது கேட்டாள்.

“இருபத்திரண்டு வயது.”

“உங்களுக்கு சரியாக எத்தனை வயது?” சுரேன் கேட்டான்.

“நாளைக்கு ஏப்ரல் 9 தானே?”

“ஆமாம்!”

“எனக்கு நாளைக்குத்தான் இருபது வயது தொடங்குகின்றது.”

“அதாவது, ரீன் ஏஜ் வயது கடந்து வரும் முதலாவது பிறந்தநாள். அப்படியென்றால், நாளைக்கு விஷேட நாள்.”

பேசிக் கொண்டே இருவரும் தூங்கிப் போனார்கள்.

காலையில் மிது எழுந்து பார்த்தாள். சுரேனைக் காணவில்லை.

சித்திரவேல் தொலைபேசியில் பேசினான்.

“எப்படியம்மா, இருக்கின்றீர்! உங்களை நினைத்து எனக்குத் தூக்கமே வருகின்றது இல்லை. இங்கே நான் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன்” என்று, அவனுடைய அன்பின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

அவளுக்கு எதிர்காலக் கணவன், இப்படிப் பாசத்துடன் தன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

அப்பொழுது சுரேன் வந்தான். கையில் அழகிய பூக்கொத்தும், இன்னுமொரு பார்சலும் வைத்திருந்தான்.

“சுரேன் வந்துள்ளார், கதையுங்கள்” என்று தொலைபேசியைக் கொடுத்தான்.

“வணக்கம் அண்ணா எப்படியிருக்கின்றீர்கள்?”

“நன்றாக இருக்கின்றேன். எப்பொழுது மிதுவை அழைத்து வருவீர்கள்?”

“எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவாக அழைத்து வருவேன்!”

“ஏன் இன்றைக்கு அழைத்து வரமுடியாதா?”

“நீங்கள் றேடியோ, பேப்பர் என்பவற்றில் போலந்தைக் கடக்கும் போது நடைபெற்றதை அறியவில்லையா?”

“அறிந்தேன்.”

“அதனால் தான், தாமதம். இல்லையென்றால், இந்நேரம் உங்களிடம் மிது இருந்திருப்பார்.”

“சரி, கவனமாகக் கொண்டு வந்து தாருங்கள்.” சித்திரவேல், பரிவுடன் கேட்டுக் கொண்டான்.

தொலை பேசி துண்டிக்கப்பட்டது.

சுரேன் பூக்கொத்தையும், பார்சலையும் அவளிடம் நீட்டினான். இனிய பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள், என்று

அவனுக்குத் தெரிந்த அனைத்து மொழிகளிலும் கூறிக் கை கொடுத்தான்.

அவளுடைய கரங்கள், இளம் சூட்டைப் பரப்பிவிட்டது. முதன் முதலாக அவளுடைய கைகளைத் தொட்டது, இனிய நினைவலைகளைத் தோற்றி விட்டது.

அவளுக்கும் மனமெல்லாம், புதிய கீதம் கேட்கத் தொடங்கியது. பார்சலைப் பிரித்துப் பார்த்தான். அழகிய சொக்லேட் பெட்டியொன்றும், ஒரு தங்க மாலையும் இருந்தது. அந்த மாலையில் 'S' என்று பதக்கத்தில் போட்டிருந்தது."

"இது உங்களுடைய கழுத்தில் இருந்ததல்லவா? ஏன் எனக்குக் கொடுக்கின்றீர்கள்" என்று கேட்டவள், "தயவு செய்து இதை நீங்கள் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றாள்.

அவன் தன்னுடைய கழுத்தில் இருந்த அதேபோல் மாலையைக் காட்டினான். "இது உங்களுக்காக! உங்களுடைய முழுப்பேர், 'சுமிதா' தானே, அதுதான் 'S' என்று போட்டு வேண்டினேன்" என்றான்.

அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. வேண்டாமென்று மறுக்கவும் முடியவில்லை.

"மிது, இது வரைக்கும் நான், எத்தனையோ பெண்களை அழைத்து வந்து விட்டேன். ஆனால், இதுவரை உங்களைப் போல், அற்புதமான ஒருவரை நான் பார்க்கவில்லை. ஏன் ஒருவரிடம் கூட, நான் அதிகமாகக் கதைத்ததும் இல்லை. ஆனால், எனக்கு உங்களுடன் கதைக்கப் பிடித்திருக்கின்றது."

"ஏன் அப்படி" என்று கேட்டாள்.

“இனி வரும், முனி வரும் தடுமாறும் கனிமரம்” என்று கவிஞர் வைரமுத்து எழுதியது உங்களை நினைத்துத்தானோ என்று தோன்றுகின்றது.”

“ஏன் நீங்களும் தடுமாறுகின்றீர்களா?” அந்தக் கேள்வியில் பயமும், கிண்டலும் இருந்தது.

“இல்லை, நான் தடுமாறவில்லை, தடுமாறக் கூடாது. ஏனென்றால், நீங்கள் இன்னுமொருவருக்கு மனைவியாகப் போகின்றவர்!”

அவனுடைய பதிலில் அவள் சற்று நிம்மதியடைந்தாள். ஆனாலும், ஒரு ஆண் இப்படிச் கூறியதும், எச்சரிக்கை அதிகம் தேவை என்று நினைத்தாள். இருந்தாலும், சுரேன் போன்றவருக்கு கிடைக்கும் பெண் கொடுத்து வைத்தவள் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு வந்தது.

“சுரேன், நான் இலங்கையில் இருக்கும்போது கேள்விப்பட்டேன். ஐரோப்பாவில் தமிழ் வானொலியெல்லாம் இருப்பதாக உண்மையா?”

“வானொலி மட்டுமல்ல, தொலைக்காட்சியும் இருக்கிறது!”

“என்ன தமிழ் தொலைக் காட்சியா?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியானால் பொழுது போக்கிற்கு பஞ்சமில்லை” என்று சிரித்து மகிழ்ந்தாள்.

அவளின் சிரிப்பை அவன் ரசித்தான்.

“நீங்கள் சிரிக்கும் போது தேவதை போல் இருக்கின்றீர்கள்” என்றான்.

அவள் நாணத்தால் சிவந்து போனாள்.

“உங்களைப் போல் அற்புதமான அழகியை நான் புகைப்படமாகக் கூடப் பார்த்ததில்லை. ஆனால், நேரிலே உங்களுடன் சில நாட்களைக் கழிக்க முடிந்தது, எனக்கு எல்லையில்லா மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகின்றது.”

அவனுடைய அளவுக்கதிகமான புகழ்ச்சி அவளை மேலும் நாணம் கொள்ள வைத்தது. அதைவிட அவனுடன் கதைக்க வேண்டுமெனும் எண்ணத்தை மேலும் அதிகரித்தது.

“உங்களுக்கு தெரியுமா? வெளிநாடுகளுக்குப் போகவென்று வந்த எத்தனையோ பெண்கள் இடைவெளியில் பல நாடுகளில் திருமணம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.”

“அப்படியென்றால், அவர்களை யார் அழைத்தார்கள்.”

“உங்களைப் போலதான் திருமணம் முடிக்கவென்று, சுவிஸ், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, போன்ற நாடுகளில் இருக்கும் ஆண்கள், ஏஜென்சிமாருக்கு காசு கட்டி அழைப்பார்கள். ஆனால், அந்த ஏஜென்சிக்காரர்கள் இடைவெளியில் கைவிட்டுவிட்டு ஓடிவிடுவார்கள். அல்லது பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு விடுவார்கள். அப்படி நிர்க்கதியான பெண்கள், மொஸ்க்கோ விலுள்ள வெளிநாட்டவர்களை, எங்களுடைய நிர்க்கதியான இளைஞர்களைத் திருணம் செய்து கொண்டு, அல்லது செய்து கொள்ளாமலே, நிர்க்கதியான திருமண வாழ்க்கை நடாத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதைவிட இந்தப் போலந்து நாட்டில் கைவிடப் பட்ட பெண்கள் போலந்து நாட்டாரைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டும், ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் கைவிடப்பட்ட பெண்கள், ஆப்பிரிக்க நாட்டு இளைஞர்களைக் கல்யாணம்

செய்தும், உலகமெல்லாம் தமிழ்க் குழந்தைகளைப் பிரசவித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.”

“அப்படியென்றால், அவர்களை அழைத்தவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?” — அவள் கேட்டாள்.

“அவள் நடத்தை கெட்டவள், அதுதான் இப்படியாரையோ கல்யாணம் செய்து விட்டாள்... நல்லவள் என்றால், எப்படியாவது வந்து சேர்ந்திருப்பாள் என்று கதைப்பவர்களும் உண்டு. அவர்கள் எந்த நிலையில் இப்படியானார்கள் என்று சமூக கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கும் முற்போக்கு வாதிகளும் உண்டு.”

“உண்மையிலே அவர்கள் பாவம்தான்! எவ்வளவு ஆசையுடன் மனைவிக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருப்பார்கள். கடைசியில் ஏஜென்சிக்குக் கட்டிய காகம் இல்லாமல், மனைவியும் இல்லாமல் எவ்வளவு தவித்துப் போயிருப்பார்கள்” என்றாள்.

“உண்மையிலே அவர்கள் பாவம்தான்! உழைத்த பணத்தையெல்லாம் சேர்த்து ஏஜென்சிக்குக் கட்டுவார்கள். அதைவிட அவர்கள் வெளிநாடுகளில் வந்திருக்கும்போது அடிக்கடி தொலைபேசியில் கதைத்து, ஏஜென்சிக்குக் கட்டிய பணத்தைப் போல் தொலைபேசிக் கட்டணத்தையும் அதிகரித்து விடுவார்கள். அதன்பின்னர், அந்தக் காசை உழைத்துக் கட்ட பல வருடங்கள் இராப் பகலாக அவர்கள் உழைக்க வேண்டியிருக்கும். சிலர் மனைவி இல்லாது போன சோகத்தில் போதைக்கும், மதுவுக்கும், அடிமையாகித் தாடி வளர்த்துக் கொண்டு சோக ராகம் பாடிக்கொண்டு திரிபவர்களும் உண்டு.”

“ஐயோ, எனக்கு அப்படியொரு நிலை வந்தால், நான் செத்தே போய் விடுவேன்” என்றாள்.

“நீங்கள் பெண், இப்பொழுது இப்படித்தான் கூறுவீர்கள். சந்தர்ப்பம் வரும்போதுதான் வாழ வேண்டுமெனும் ஆசை வரும்” என்றான்.

“எனக்கு அப்படியொரு போதும் ஏற்படாது. எனக்காகக் காத்திருக்கும் சித்திரவேலுடன் இணைந்து வாழ்வதே எனது நோக்கம்” என்றாள்.

அவர்களின் உரையாடல் இப்படிப் பல விடயங்களைப் பற்றியும் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. பயண ஒழுங்குகள் தாமதமாகிக் கொண்டேயிருந்தன. சுரேன், இரண்டு படுக்கைகள் கொண்ட வேறு அறை எடுத்து இருவரும் தங்கியிருந்தார்கள்.

சித்திரவேலைத் தேடி சுந்தரம் வந்தான். “என்ன சித்திரவேல் மனைவி எப்பொழுது வருவார்?”

“போலந்து நதியில் பத்துப் பதினைந்து எங்கட ஆக்கள் செத்துப் போனதால், ஆற்றைக் கடந்து வருவது பிரச்சினையாக இருக்கிறதாம், அதுதான் இன்னும் நாட்கள் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன.”

“பிள்ளை தனியாகவா இருக்கின்றாள்?”

“இல்லை, இரண்டு பேரும் ஒரே அறையில்தான், வேறு வேறாகக் கட்டிலில் படுத்துக் கொள்கின்றார்களாம். என

செய்கின்றது. ஊரிலே, வேறு ஒரு பெடியனைப் பார்த்துச் சிரித்தாலே, அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வதாகக் கதைக்கும் எமது சமூகத்தில், திருமணமாகாத இளம் பெண், முன்பின் தெரியாத ஒருவனுடன், முன்பின் தெரியாத இடத்தில் ஒன்றாகத் தங்கியிருக்க வேண்டியது எங்களுடைய தலைவிதியாகப் போய்விட்டது.

“அதை நினைத்தால்தான் மச்சான், வயிற்றைக் கரைக்கின்றது. என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை” என்றான் சித்திரவேல்.

“இனி யோசித்து என்ன பிரயோசனம்? ஊரில் அடக்க ஒடுக்கமாக அழகாக இருந்த ஒரு கிராமத்துக் கிளியை அழைக்கும்போது, தனியாக அழைக்காமல், அண்ணனையோ, தம்பியையோ, சித்தப்பாவையோ ஒன்றாகச் சேர்த்து அழைத்திருந்தால் பாதுகாப்பாக இருக்கும். அல்லது, இப்படிப்பட்ட பேரழகான உனது மனைவி போன்றவளை அழைக்கும் போது, வேறு யாரை யென்றாலும் பிடித்து, காசைக் கூடக் கொடுத்தென்றாலும், “ஸ்பொன்சர்” பண்ணி அழைத்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல், இப்போது இப்படிச் கவலைப்பட்டு எந்தப் பிரயோசனமும் கிடையாது. எனவே கவலைப்படாமல், வரும்வரை சந்தோசமாக இருக்கப் பார்” என்றான் சுந்தரம்.

“எப்படித்தான் நான் சந்தோசமாக இருப்பது? படுத்தால் தூக்கம் இல்லை; வேலைக்கு வந்தால் வேலை ஓடமாட்டேன் என்கிறது; எனது நிம்மதியே தொலைந்து போயிற்று.”

“நீ இப்படி மனசைப்போட்டு அலட்டிக் கொள்ள வேண்டாம். என்ன நடந்தாலும், மனத் துணிச்சலை விடாது இருக்கப் பழக வேண்டும்.”

“மச்சான், ஒன்றாக ஒரேயறையிலே தங்கி இருக்கின்றார்கள்... ஏஜென்சிக்காரன் ஏதும் பண்ணமாட்டானா?”

“அதுதான் எனக்கும் யோசனை. இரவில் தங்கியிருப்பது பிழையான வழிக்குத்தான் கொண்டு செல்லும். அதுவும் இந்தக் குளிர் தேசத்தில், பிழை நடக்க வாய்ப்பு அதிகம். ஏஜென்சிக்காரனும் இளம்பெடியன் என்று சொல்கின்றாய்... இப்படித்தான், மொஸ்கோவில் பல நாள் தங்கியிருந்த ஒரு பெண் புருஷனிடம் வரும் போது நிறை மாதக் கற்பிணியாக வந்தாளாம்; அவனும் இனி என்ன செய்வது என்று அவளை ஏற்றுக் கொண்டு குடும்பம் நடாத்தினான்.

“ஒரு நாள் ஒரு வெள்ளைக் காரியை அழைத்து வந்து, இவளும் இனி என்னுடன் தான் இருக்கப் போகின்றாள், என்று சொல்லியிருக்கிறான். ஏன் என்று கேட்டபொழுது, எவனுடனோ, சேர்ந்து குழந்தை உண்டாகி வந்த உனக்கு மரியாதை செய்யத்தான் இப்படி என்றானாம். மறுநாள் அந்தப் பெண் தற்கொலை செய்து கொண்டாளாம். இப்படி, இந்த புலம்பெயர் சமூக வாழ்வில் எத்தனையோ நிகழ்வுகள் நடைபெறுகின்றன. எத்தனையோ பெண்கள் ஏஜென்சிக் காரனைத் திருமணம் செய்து கொண்டும் வாழ்கின்றார்கள். இதையெல்லாம் யாராவது ஒரு எழுத்தாளன் எழுதினால்தான், எங்களுடைய சமூகம் புலம்பெயர்ந்து வாழும் போது ஏற்படும் கலாச்சார அதிர்ச்சி எப்படிப்பட்டதென்று எதிர்காலச் சந்ததியும் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பிருக்கும்” என்றான்.

“நான் புழுவாய்த் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். உனக்கு இதெல்லாம் எழுத வேண்டுமென்று வேறு ஆசையா?” என்றான் சித்திரவேல்.

“சரி, நான் போய் வருகின்றேன்” என்று சுந்தரம் சென்று விட்டான்.

சுந்தரம் மூலம், சித்திரவேலின் பெட்டை ஏஜென்சிக் காரனுடன் தனியாகத் தங்கியிருக்கின்றாள் எனும் செய்தி, அங்கே வாழும், சித்திர வேலுக்கு தெரிந்தவர்கள் எல்லோருக்கும் பரவி விட்டது. எல்லோரும் தொலைபேசி மூலம், துக்கம் விசாரிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். சித்திரவேல் நொந்து நூடல்ஸ் ஆகிப் போனான். தொலை பேசித் தொல்லைகள் தாங்க முடியாது, தொலைபேசியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு இருந்தான்.

வாரங்கள் நான்கு கடந்து விட்டன. சுரேனும், மிதுவும் இரண்டு இனிய நண்பர்கள் போலப் பழக ஆரம்பித்தார்கள். போலந்திலுள்ள அழகிய இடங்களையெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். “ரிற்றானிக்” எனும் படம் உலகிலுள்ள அனைவரும் பார்க்க வேண்டியது என்று சுரேன் கூறவும், அவளும் அந்தப் படத்தைப் பார்க்க அவனுடன் சென்றாள். ஒரே படுக்கையில் படுத்துக் கொள்வதைத் தவிர்த்து, மற்றபடி பார்ப்பவர்களுக்குக் கணவன் — மனைவி போலவே இருந்தார்கள். அவ்வப்போது சித்திரவேல் தொலைபேசி எடுத்து, அவளுடன் சந்தேக வார்த்தைகளைக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் தொலை பேசி எடுத்தவன், சொன்னான்.

“ஏஜென்சிக்காரனுடன் ஒரு மாதமாக ஒன்றாகத் தங்கியிருக்கும் நீ கெட்டுப் போனவள் என்று இங்கே எல்லோரும்

கதைக்கின்றார்கள். இனிமேல், நீ இங்கே வரவேண்டாம். அவனுடனேயே வாழ்ந்து கொள். உனக்காகக் கட்டிய பணத்தை எனக்குத் தருமாறு அவனிடம் கூறு” என்றான்.

சுரேன், தொலைபேசி மூலம் சித்திரவேலுடன் தொடர்பு கொண்டு, உண்மையை எடுத்துக் கூறினான். ஆனாலும், சித்திரவேல் நம்பத் தயாராக இல்லை. அப்படி அவன் நம்பினாலும், நண்பர்களின் பழிச் சொல்லுக்குப் பயந்தான்.

என்ன செய்வதென்று தெரியாது மிது துடித்துப் போனான். “சுரேன், உங்களின் மேல் எனக்கு நல்ல மரியாதை இருக்கின்றது. என்னை அவர் வேண்டாமென்று கூறிவிட்டார். தயவு செய்து என்னை எனது ஊருக்கு அனுப்பி வைக்கின்றீர்களா?” என்று பரிதாபமாகக் கெஞ்சினான்.

சுரேனுக்கு அவளைப் பார்க்க மிகவும் பாவமாக இருந்தது. “மிது, நீங்கள் உங்களுடைய ஊருக்குப் போனாலும், அங்கேயும் இதே கதையைத்தான் சொல்லப் போகின்றார்கள். ஏனென்றால், சித்திரவேல் உங்களுடைய ஊரவர்தானே! இந்த நேரம் இந்தக் கதை உங்களுடைய ஊருக்கும் போயிருக்கும். எனவே நீங்கள் ஊருக்குப் போவது, மேலும், உங்களுக்கு மன வேதனையை ஏற்படுத்தும். இந்தப் பின் விளைவுகளை எதிர்பார்த்துத்தான் நான் இரண்டு பேரும் ஒரே அறையில் தங்குவதைத் தவிர்த்தேன். ஆனால், உங்களுக்கு இருக்கும் இருளின் பயம் என்னுடன் ஒன்றாகத் தங்க வைத்துவிட்டது. இப்படித்தான் எமது பல பெண்களின் எதிர்கால வாழ்க்கை சூனியமாகப் போகின்றது. ஏஜென்சி மூலம் பெண்களை எடுப்பவர்கள் மனைவியின் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளையும் சத்தியமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது எம்மைப் பாருங்கள். ஒரு மாதமாக

ஒன்றாக இருந்தோம். தவறுதலாகக் கூட நான் உங்கள் மேல் உரசிக் கொண்டது கூட இல்லை. இப்படித்தான் எத்தனையோ பெண்கள் ஏஜென்சி மூலம் கொண்டு சேர்க்கப்பட்டுள்ளார்கள். அவர்களில் பலர் குழந்தை குட்டியோடு இப்பொழுது, எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக வாழ்கின்றார்கள். இதற்குக் காரணம் காதலிப்பவன், மனைவிமேல் வைத்திருக்கும் உண்மையான காதல், கணவன் மனைவிக்கு இடையேயான புரிந்துணர்வு; அதைவிடுத்து, வெறும் அழகுக்காக ஆசைப்படுபவர்கள், இப்படித்தான் சந்தேகப்பட்டு, தங்கள் வாழ்க்கையையும் கெடுத்துப் பெண்கள் வாழ்க்கையையும் கெடுக்கின்றார்கள்” என்றான்.

அவளுக்கு எதிர்கால வாழ்க்கை இப்படி நிர்மூலமாகிப் போனதில் உயிரே போய்விடும் போல் இருந்தது.

சுரேன் அவளை எவ்வளவு ஆறுதல் கூறியும் சமாதானப் படுத்த முடியாது தோற்றுப் போனான்.

வரப் பயமாக இருக்கின்றது என்று சொன்னவளை, எதற்கும் படப்பட வேண்டாம் எல்லாவற்றிற்கும் நான் இருக்கின்றேன். என்னை நம்பி வாருங்கள். நம்பிக்கையே நல்லது. ஏறும்புக்கும் வாழ்க்கையுள்ளது என்று சொன்ன சித்திரவேல் — பயண வழியில் மனைவியை சந்தேகப்பட்டு இனி வரவே வேண்டாமென்று சொன்னது, சுரேனுக்கு புது அனுபவமாக இருந்தது. மிதுவின் வரவு எல்லாவிதத்திலும், அவனுக்கு புதுமையான அனுபவமாகவே இருந்தது.

அவளின் தீராத சோகங்களோடு சில நாட்கள் கழிந்தன.

சுரேன், தீவிரமாக அவளை அழைத்துச் செல்லும் முயற்சியில் இறங்கினான்.

“நான் எங்கே போகின்றேன்,” என்று அழைத்துச் செல்லும் வழியில் கேட்டாள்.

“வாருங்கள், உங்களை அழைத்தவரிடம் கொண்டு சென்று, அவருக்கு உண்மை நிலையைப் புரிய வைக்கின்றேன்,” என்றான்.

“திருமணத்திற்கு முன்னரே சந்தேகப்பட்டவர், திருமணத்தின் பின்னர் எப்படி இருப்பார்! குழந்தை பிறந்ததும், தன்னுடைய குழந்தை இல்லை என்று சொன்னாலும் ஆச்சர்யப்படுவதற்கில்லை. எனக்கு போவதற்கு இஷ்டமில்லை” என்றான்.

“நீங்கள் என்னுடன் வாருங்கள். எல்லாம் சரிவரும். உங்களுடைய முகத்தைப் பார்த்தாரென்றால், அவருடைய மனம் மாறும்” என்று சொன்னான்.

“சுரேன், உங்களிடம் சொல்லக்கூடாத வார்த்தைகளை யெல்லாம் தொலைபேசியில் சொன்னார். நான் அருகேயிருந்திருந்தால், அடித்திருப்பார் என்றே நினைக்கின்றேன்.”

“ஏன், திடீரென்று அப்படிக் கதைத்தார்?”

“திடீரென்று இல்லை. நான் தனியாக உங்களுடன் வந்துள்ளேன் என்று கூறிய போது அவருடைய கதைகள், அவ்வளவு நன்றாக எனக்குப் படவில்லை. இருந்தாலும் நான் பொறுத்தேன், திருமணம் செய்யப் போகின்றவர் என்பதற்காக. ஒரு நாளும், நான் இங்கே நடந்த விடயங்களை மறைக்கவில்லை. உங்களைப்பற்றிய உண்மையை, உயர்வாகக் கூறினேன். அதுவே என்மேல், அவரை அதிகம் கோபம் கொள்ள வைத்தது. இத்தனை தூரம், நட்புடனும், பாசத்துடனும் பழகிய நீங்கள்

அழைத்தபோது நான் ‘நிற்றானிக்’ படம் பார்க்க வந்தேன். அதை அவரிடம் கூறினேன். அவரின் கோபம் உச்ச கட்டத்திற்குப் போய்விட்டது. அதுகூட நீங்கள் இரவு படத்திற்குச் செல்லப் போகின்றேன் என்று கூறிய போது, தனிமையில் இருக்கப் பயத்தில்தான் வந்தேன். எனது விதி ‘நிற்றானிக்’ கப்பலிற் சென்ற மக்களின் முடிவுபோல் ஆகுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.”

“நீங்கள் வாருங்கள். இப்பொழுது இந்தப் போலந்து தேசத்தை விட்டுக் கடந்து ஜேர்மனிக்குச் செல்வோம்.”

“அங்கேயும் இராணுவ அதிகாரிகளின் உதவியுடனா?”

“ஐயயோ, ஜேர்மன் இராணுவத்தினரிடம் அந்தக் கதைக்கே இடமில்லை. பிடித்துச் சிறையில் அடைத்து விடுவார்கள். ஜேர்மன் போலந்து எல்லையில் நதியொன்று இருக்கின்றது, அந்த நதி யூடாகத்தான் அழைத்துச் செல்லப் போகின்றேன்” என்றான்.

அவள் எந்தக் கதையுமின்றி அவனுடன் சென்றாள்.

ஒரு சிறிய படகில் ஏறிக் கொண்டு, போய்க் கொண்டு இருக்கும் பொழுது, அவள் நதியில் குதித்து விட்டாள். செய்வதறியாது திகைத்த சுரேன் மறுகணம் திடீரெனப் பாய்ந்து அவளைப் பிடித்துக் கொண்டு, பெரிய ஜீவ மரணப் போராட்டத்துடன் மறுகரையை அடைந்தபோது, அவள் அதிகமான தண்ணீரைக் குடித்திருந்தாள். அவளுக்கு முதலுதவி செய்து நீரை வெளியேற்றினான். குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவனும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவளை வேறு உடைமாற்றி அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். மிகுந்த சிரமப்பட்டு, அவனின் ஆடைகளை, மறைவொன்றில்

கழற்றி நீரைப் பிழிந்துவிட்டு, உடுத்துக் கொண்டான். முடிந்தவரைக்கும், அவளின் உடை நீரையும் பிழிந்தான். இந்த ஈர உடையுடன் செல்வது மிகவும் கடினம்.

அவன், அவளின் செயலுக்காக கொஞ்சமேனும் அவள் மேல் கோபம் கொள்ளவில்லை, மாறாகத் தன்னைத்தான் நொந்து கொண்டான். ‘ரிற்றானிக்’ படம் பார்க்கப் போய் இறுதியாகத் தனது முடிவும் இப்படித்தான் போய்விட்டது என்று சொன்னதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் போனேனே என்று வேதனைப்பட்டான்.

“மிது”, என்று அழைத்தான். அவளுடைய தலை நீரை முடிந்தவரை உதறிவிட்டான்.

அவள், “ஏன் என்னைக் காப்பாற்றினீர்கள். எனக்கு யாரும் இல்லை, என்னைச் சாக விட்டிருக்கலாமே” என்று கதறினாள்.

சற்று ஆசுவாசப்பட்டவளாக, “சுரேன், என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். வீணாக நல்ல மனிதரான உங்களுக்கு மிகுந்த சிரமத்தைக் கொடுத்து விட்டேன்” என்றாள்.

“இல்லை மிது, எனக்குச் சிரமமில்லை. இன்னும் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது, உங்களைச் சித்திரவேலிடம் அழைத்துச் செல்கின்றேன்.”

“தயவு செய்து அந்த எண்ணத்தை மட்டும் விட்டு விடுங்கள்... அதற்குப் பதிலாக என்னை இந்த நதியிலே மூழ்கடித்து விடுங்கள்.”

“இல்லை மிது... இப்படியான அற்புதமான உங்களை நான் மூழ்கடிக்கவோ, சாகடிக்கவோ விரும்பவில்லை. உங்களை நானே திருணம் செய்து கொள்கின்றேன். காலம் பூராகவும் கண்கலங்காமல், உங்களைக் காப்பாற்றுவேன். நீங்கள் விரும்பினால் நான் உங்களை மணம் முடிக்க மிகுந்த ஆசைப் படுகின்றேன்” என்றான்.

அவளிடமிருந்து மகிழ்ச்சியான பதிலை எதிர் பார்த்தவனுக்கு ஏமாற்றமே விடையாகக் கிடைத்தது.

“சுரேன், உங்களின் பெரிய மனதை நான் மதிக்கிறேன். என்னுடைய இந்த நிலையைப் பார்த்த எந்த ஒரு நல்ல ஆண்மகனும் இந்த முடிவுக்குத்தான் வருவார்கள். ஆனால், இது அன்பினால் எடுக்கப்படும் முடிவல்ல, உணர்ச்சிவசப்பட்டு எடுக்கப்படும் முடிவு. இப்படி ஒரு முடிவினால், எனக்குத் திருமணமானால், குடும்ப வாழ்க்கை நன்றாக இருக்காது. அதைவிட, சந்தேகப்பட்ட, என்னை அழைத்தவருக்கு, அவரின் சந்தேகம் சரியென்று உறுதிப்படுத்தியதாகவும் போய்விடும்” என்றான்.

“மிது... உண்மையில் நான், இந்த முடிவை உணர்ச்சிவசப்பட்டு எடுக்கவில்லை. உங்களோடு நீண்டநாள் பழகியதில், உங்களின் பண்பான, அன்பான, அழகான, ஒழுக்கமான அனைத்து நடவடிக்கைகளும் எனக்குப் பிடித்துப் போனது. ஆனாலும், நீங்கள் இன்னுமொருவருக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டவர் என்பதனால், உங்களைப் போல ஒருவர் எனக்குக் கிடைக்க மாட்டாரா என்று நினைத்தேன். மற்றபடி, உங்கள்மேல், எந்த அளவுகோலாலும், அளக்க முடியாத அளவு அன்பு வைத்திருந்தேன். அந்த அன்பு, நீங்கள் சித்திரவேலைத் திருமணம்

செய்து கொண்ட பின்பும், உங்களுடைய வாழ்க்கையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் எனும் ஆவல் வரை தொடர்ந்து இருந்தது. இப்படி நாம் திருமணம் செய்து கொண்டால், அவரின் சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்தியதாக மாறிவிடும் என்று கூறினீர்கள். இப்படி உங்களைப்பற்றி நினைத்து, உங்களை அன்பு காட்டாது நடுவழியில், நதி நீரில் மூழ்கக் காரணமாக இருந்தவர்களின் எந்தக் கருத்துகளுக்காகவும், உங்களுடைய வாழ்க்கையை மூழ்கடித்துவிடாதீர்கள்..!

“உங்களின் உண்மையான இதயத்தை இந்த ஒரு மாதத்தில் புரிந்துகொண்டேன். என்னுடைய உயிரின் நாதமாக, ஜீவனின் துடிப்பாக, இரத்தத்தில் ஓடும் காதலின் அற்புத சக்தியாக உங்களை எனது நெஞ்சத்தில் ஏற்றி வைத்துள்ளேன்” என்றான்.

அவனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவளுடைய நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து போனது. கண்ணீர் அவளுடைய பாதங்களைத் தொட்டது. குனிந்து அவளின் கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான். துடைத்த கரங்களை இறுகப்பற்றிக் கொண்டு, “நன்றி சுரேன், நன்றி, என்னை மீட்டுவிட்டீர்கள்” என்றாள்.

அவர்களின் திருமணம் ஜேர்மனியில் கோலாகலமாக நடந்தது.

பனிப்பாறைகளை சுட்ட மலர்கள் திரும்பத்திரும்ப வாசிக்க ஆசை!

1. பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன - ஆனால்
பனிமலர்போல் நெஞ்சைத் தொடுகின்றன.
இனிப்பும், கசப்பும் கலந்தன - உன்
பதினெட்டுப் புதுமை படைப்புக்கள்.
2. வாககி நீட்டிய இருமடல்கள் - உன்
வாககியை இன்றும் உயிருட்ட
முறைப்பாடுகளின் பொய்த்திறன் - உன்
உரைகல் இன்றும் இனித்திடுதே!
3. அருகினில் இருந்த துணை தொலைவில் - உன்
அருகில் வருகிறவரை சோக நினைப்பு
உயிர் கொடுத்த நண் நவாவே - உன்
காலுமா ஒடிந்து வேதனை சுரப்பு!
4. நிசாகனின் நிம்மதியற்ற வாழ்வு - தன்
விசால மனத்தில் வந்த சந்தோஷ சந்திதி
சுபாவின் சோகமான வாழ்க்கை - தன்
சுரேஷின் மடிந்தும் மடியாத நினைவு நிம்மதி!
5. சந்திரனின் வேலை இழப்பின் வேதனை - தன்
சம்பள உயர்வில் இரத்தினத்தில் சோதனை
சந்துருவின் கலைந்த கனவின் வேதனை - தன்
சங்கீதா தம்பதிகளைக் கண்ட சோதனை!

6. ரமாவை மணமுடிக்க எதிர்பார்த்த மகிழ்வு - தன்
நாகரீக மாயையால் வாழ்விழந்த ரமேஷ்
சுமதியின் ஊமை உணர்வுகளின் முற்று - தன்
சுதர்சினி முழுநேர ஊழிய வாழ்வு!
7. ஜீவா மாற்றிய மரண விற்பனை நிலையம் - தன்
மது சாந்தியை இட்டுச்சென்ற இருட்டு
விரக்தியுடன் விம்மிய விஜி தன்
வினி மாசற்ற மனிதன் என்றதும் மலைப்பு!
8. நிரேஷின் அழகிய தாமரைகள் வியப்பு - தன்
நித்தியாவைக் கைப்பிடித்த சிறப்பு
அருணாவின் அவலமான வாழ்க்கை - தன்
அருமை ரவியால் அடைந்த சிறை வாழ்க்கை!
9. சனாவின் எதிர்காலக் கற்பனை - தன்
ஆசையின் அந்தரத்தில் பறப்பு
செந்தூரனின் 2036 வருட ஆராய்ச்சி - தன்
மொழியறியா தமிழறிவழகன் கற்பனை!
10. வால்காலிருந்து கங்கைவரை நூல் - உன்
உள்ளமதை குறிகாட்டும் சிறப்பு
சந்திரனின் எதிர்கால நினைப்பு - தன்
சந்தேக முண்டாக்கிய சங்கடம்!
11. திரும்பத் திரும்ப வாசிக்க ஆசை - உன்
கரும்பைப் போன்ற உருவாக்கம்
திரும்பத் திரும்ப பல புதிய ஆசை - உன்
புதுமைப் படைப்புகளின் ஆரம்பம்!

12. லேனாவை உன் இரசிகனாக்கிட்டாய் - உன்
பேனாவை எந்நாளும் கூர்மையாக்கி
தமிழ்ச் சமூக புலம்பெயர்ச்சிக்கு - உன்
நேர்மை வழிகாட்ட புறப்படு!
13. பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன - உன்
கன்னி முயற்சிக்கு என் நல் ஆசி
பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன - உன்
நன்னிய தொடர்களுக்கு என் நல் ஆசி!!

அமரர் **D. சண்முகராஜா** F.C.I.A (London)

கொழும்பு,
இலங்கை.

மனதை மகிழ்விக்கும் மடல்கள்!

உங்களின் பலநாள் முயற்சியில் உருவாக்கிய “பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன” புத்தகத்துக்காக விருது கிடைத்ததையிட்டு பெரும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

தமிழ் நாட்டில் எத்தனையோ எழுத்தாளர்களின் மத்தியில் உங்களின் உழைப்புக்கு “இலக்கிய விருது” கிடைத்ததையிட்டு பெருமை கொள்கின்றேன்.

மேலும் எழுத்து துறையில் சிறந்து விளங்க எனது வாழ்த்துக்கள் பல.

அ. ஜோன்சன்

பாசல், சுவிற்கர்லாந்து

20.08.2000

கடல் கடந்த வாழ்விலும் கண்ணியமான கடமை முடித்து வாழ்வதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இப்பொழுது புத்தகம் எழுதி வெற்றிப் பரிசு (Award) கிடைக்குமளவில் இருக்கிறீர்கள் என்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த வண்ணம் தங்களது புத்தகத்தினையும் படித்தேன். உண்மையிலேயே சரியான அமைவுகளுடன் மெருகூட்டியே அமைந்துள்ளது. இனியும் இதேபோன்று பல புத்தகங்களை வெளியிட்டு அத்துறையிலும் சிறந்து விளங்க என் ஆசிகள்.

ஆர். மோனகுரு சாம்

அரசாங்க அதிபர், மட்டக்களப்பு

இலங்கை

5.2.2001

நல்ல முயற்சி, யதார்த்தமான பார்வை, நான் புலம் பெயர்ந்த பின்பு, கண்ட - காணுகின்ற காட்சிகளை உங்கள் கதைகளினூடாகக் கண்டேன்.

கருப்பத்தடை மாத்திரை பற்றிய கதை மண நாளன்று பெற்றோரிடம் அந்தப் பெண் மாத்திரைகளை திருப்பிக் கொடுத்து விளக்கம் கொடுத்தது தமிழ்ப் பெண்களது தனித்துவமான தன்மையைக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

எஸ். சுதந்திரராஜா

என்சொப்பிங்,

சுவீடன்.

9.2.2000

உங்களுடைய பணிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன என்ற தொகுப்பு மிக அருமையான நூல் ஆகும்.

தங்களுடைய இலக்கியப் பணியை நிறுத்தி விடாதீர்கள். தொடர்ந்தும் செய்து கொண்டிருங்கள். எங்களைப் போன்ற இலக்கிய நண்பர்கள் உங்களுக்கு தோள் கொடுப்போம் என்ற நம்பிக்கை உங்களுக்கு இருக்கட்டும்

டி. கருணாநிதி

சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் போலீஸ்

தேனி, இந்தியா.

10.09.1999

தங்கள் புத்தகம் மிகவும் அருமையாகவுள்ளது, எனது வாழ்த்துக்கள். மெல்பர்ண் (அவுஸ்ரேலியா) நகரில் அதற்கு பலத்த வரவேற்பு. தங்கள் எழுத்துப்பணி தொடர என் ஆதரவு என்றும் உண்டு.

ஆர். காண்டபன்

மெல்பர்ண்

அவுஸ்ரேலியா.

21.09.1999

“பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன” என்கின்ற புத்தகத்தின் கதைகளைப் படித்தேன். முன்னுரை, என்னுரை மிகவும் நன்றாக இருந்தது. பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன என்கின்ற கதை உண்மையிலேயே, இதயத்தைச் சுட்டு விடுகிறது. ஏனைய கதைகளும் சிறப்பானது. ஒவ்வொரு கதையின் முடிவும் திருப்தியாகவுள்ளது. வாழ்த்துக்கள்.

எஸ். நாகராஜா (PHI)

மட்டக்களப்பு

இலங்கை

09.09.1999

“பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன,” “முறைப்பாடு” என்பன என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. அதிலும் முதலாவதைவிட முறைப்பாடு முடிவானது முற்றிலும் நான் எதிர்பார்த்ததைவிட உணர்வு பூர்வமாக இருந்தது. நான் என்ன, எமது சமூகத்திலுள்ள

(வன்னி) எவருக்கும், அங்கே இடம்பெயர்ந்துள்ள (ஐரோப்பாவில்) எமது மக்களின் அன்றாட விடயங்கள் பரீட்சயம் இல்லை என்பதனால், தொடர்ந்தும் பல ஆக்கங்கள் வெற்றிகரமாக வெளிவர எனது மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள்.

எமது மண் பற்றுடன் எமது தமிழுக்காக தொடர்ந்து எழுத ஆவலுடன் உள்ளதை நினைத்துப் பெருமைப்படுகின்றேன். நிச்சயம் இவ்வுணர்வு இயல்பாகவே வரவேண்டும், ஏனெனில் இன ஒடுக்கு முறையின் பல்வேறு வடிவங்களை நேரில் அனுப்பவித்தவன் என்பதனால்.

சீ. பரமேஸ்வரன்

கிளிநொச்சி,

இலங்கை.

28.06.2001

உங்கள் கதைகளின் கருக்கள் மிக மிக ஆழமானவை, அனேகமாக அனைத்தும் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தபடி நிற்கின்றன. இன்றைய கால கட்டத்தில் மண்ணையும், மக்களையும் சாராத படைப்பாளிகள், மக்களிடமிருந்து அன்னியப்பட்டுப் போய்விடுவார்கள். நீங்கள் மக்களுடன் சேர்ந்தே நிற்கிறீர்கள்.

கன்னிப் படைப்பில் பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தாயின் முதிர்ச்சி தெரிகிறது.

வண்ணைத் தெய்வம்

பிரான்ஸ்.

16.6.2000

கலையுலகப் பயணம் சிறக்கடும்

ப்ரியமுடன்

எழுத்தாளர்

கல்லாறு சதீஷ் அவர்களுக்கு,

இனிய செந்தமிழ் வந்தனங்கள். தங்கள் பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன சிறுகதைத் தொகுதியை முழுமையாக வாசித்து முடித்தேன்.

யதார்த்தமாக இருக்கும் கதைகள், நிறைந்த நிதானத்துடன் தெளிவுடன் மனதின் சுமைகளை - வலிகளை, தாயகத்தின் நிர்ப்பந்தங்களை, புகலிட வாழ்வின் அவலங்களை நேர்த்தியாய் விளக்கி நிற்கின்றன.

இலக்கியத்துறையில் - அதிலும் குறிப்பாக சிறுகதைத் துறையில் எனக்கு ஈடுபாடு அதிகம். போக மறுக்கும் பொழுதைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக அன்றி, இரத்தமும் சதையுமாக எங்கள் மக்களின் வாழ்க்கை அவலங்களைச் சித்தரிக்கும் சிறுகதைகளையே நான் வாசிக்கிறேன் - ரஸிக்கிறேன் - படைக்கிறேன்.

அந்த வகையில் உங்கள் சிறுகதைகளில் ஓர் உயிரோட்டத்தையும், சமகாலப் பிரச்சினைகள் பற்றிய பிரக்ஞையையும் காண்கிறேன்.

“பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன” - புலம்பெயர் தமிழர்களின் யதார்த்தப் போராட்டத்தை தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் தொலைந்து போன ஓர் சமூகமாக இலங்கைத் தமிழரும் அவர்தம் கலாசாரங்களும் போகப் போகும் அபாயத்தை விளக்குகிறது. அருமையான சிந்தனை - மொழிப் பாவனை - எழுத்தோட்டம் உயிர்த்தன்மை காட்டுகிறது.

‘முடிவில்லாத முகாரிகள்’ புலம்பெயர் அகதியின் வாழ்வியல் போராட்டத்தை அழகாக சித்தரிக்கின்றது. ‘இது வேறு உலகம்’ - வாழுமிடத்தின் நிர்ப்பந்தங்களால் ஒரு சமூகத்தில் உருவாகும் ‘புதிய நாகரீகங்களை’ யதார்த்தமாக காட்டுகிறது.

‘துங்காத நினைவுகள்’ உங்கள் சொந்த சோகத்தை, மனவெழுச்சியை தங்கையின் இழப்பைத் தாங்க முடியாத வலியை உணர்வு பூர்வமாகத் தருகிறது.

உங்கள் ஒவ்வொரு கதைகளிலும் ஒவ்வொரு வேறுபட்ட கதையோட்டத்தை - மொழிப்பாவனையைக் காண்கின்றேன். என்னைப் பொறுத்தவரை... அனேகமாக உரையாடல் பாணியிலான சிறுகதைகளையே அதிகம் ரஸிக்கின்றேன்; படைக்கின்றேன். ஏனெனில் பந்தி பந்தியாக எழுதுபவற்றை வாசிக்கும் பக்குவம் தற்போதெல்லாம் மக்களிடம் அருகி வருகிறது - அவசர உலகு காலத்தின் தேவை, அந்த வகையில் உங்களின் ‘நிலவினில் களங்கமில்லை’ என்னை அதிகம் ஈர்த்தது. அழகான மொழிப் பாவனை, குறுகிய வசன உரையாடல். சமகாலத்தில் திருமணத்திற்காக மேலைநாடுகளுக்குச் செல்லும் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் உடல், உளப்போராட்டங்களை மிகவும் அழகாக நேர்த்தியாகப்

படைத்திருக்கிறீர்கள். இந்தக் கதையை வாசித்த போது, பிரபலம் மிக்க ஓர் இந்தியப் படைப்பாளி (ரமணி சந்திரன்)யின் கதையோட்டத்தைக் கண்டேன். யதார்த்தம், பெண் மனப்போராட்டம், காதல், கருத்து வெளிப்பாடு, நளினம், தீர்வு என கொஞ்சம் அதீத பிரயாசத்துடன் படைத்திருக்கிறீர்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை உங்களது இந்தத் தொகுதியில் இந்தக் கதையே மகுடமாகும் தகுதி பெறுகிறது என நினைக்கிறேன்.

உங்கள் கலையுலகப் பயணத்திற்கு எனது மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்களும் வாழ்த்துக்களும்.

இன்னொரு தொகுதிக்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள் என அறிகிறேன் - மிகவும் சிறப்பாகவும் தரமாகவும் பயனாகவும் வெளிவர வாழ்த்துகிறேன்.

சிறுகதைகளை தொடர்ந்து எழுதுங்கள் - ஐரோப்பிய நாடுகளிலே தொலைந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் என் மக்கள் விழிப்படைய உங்கள் கதைகள் ஆதார ஸ்ருதியாய் அமையட்டும்.

ஆத்மராஜா ருத் சந்திரிகா

இலங்கை.

25.05.2001

தமிழ் என்பது சுவாசம்!

அன்புடன் சதீஷ்

இதுவரை காலம் எழுதிய சிறுகதைகளையும் சில புதிய கதைகளையும் தொகுத்து புத்தகமாக வெளியிட்டது நல்ல முயற்சி. புத்தகமாக வெளியிட்டதால் உங்கள் ஆக்கங்கள் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும். இந்த நன்முயற்சி உங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு சாதனையாக கொள்ளப்பட வேண்டியது.

அநேகமாக எல்லாக் கதைகளும் நல்ல கதைகள் தான். குறிப்பாக முதலாவது கதையும் கடைசி கதையும் எனக்கு பிடித்துக் கொண்டன. முதல் கதை, ஒரு படிப்பினையாக பெற்றோர் வாசிக்க வேண்டிய கதை. இந்தக் கதையை வாசித்த ஒரு தமிழ்ப் பெண்மணி தனது குடும்பத்தில் இது போன்று நடந்ததாகச் சொன்னார். ஆகவே இது சமூகத்தில் உள்ள ஒரு பிரச்சினையை அலசி ஆராய்வதால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டிய சிறந்த கதை.

“முறைப்பாடு” ஒரு அருமையான கதை. இந்த நூலில் வரும் கதைகள் அனைத்தும் ஒரேமாதிரியாக இல்லாமல் எல்லா வகையான கதை எழுதும் உத்திகளையும் கையாண்டிருக்கிறீர் என்பதற்கு இந்தக் கதை ஒரு உதாரணம்,

“தமிழ் என்பது... ஜீவசுவாசம்” கதை நகைச்சுவையான மொழி நடையுடன் வருங்காலம் பற்றிய

தூரப்பார்வையுடன் எழுதப்பட்டிருந்தது. வரவேற்கத்தக்க முயற்சி.

“மாசற்ற மனங்கள்” குறிப்பிட வேண்டிய நல்ல கதை. ஒரு எழுத்தாளனுக்கு பொதுப் பார்வை இருக்க வேண்டுமென்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பாராட்டப்பட வேண்டியது. அவ்வப்போது தேசியவாதம், மதவாதம் மக்களை மயக்கும் கால கட்டம் இது. இப்படியான காலத்தில் இது போன்ற கதைகள் மக்களை சிறிது சிந்திக்கத் தூண்டும்.

இங்ஙனம்,

நட்புடன்,

கலையரசன்

நெதர்லாந்து

5.10.1999

வாசகர்கள் கவனத்திற்கு...
ஆசிரியரின்
பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன

- ★ தமிழ்நாடு வில்லி தேவசிகாமணி நினைவிலக்கிய விருது பெற்றது.
- ★ சுவிற்சர்லாந்தின், பேர்ண் மாநில அரசின்-
 பல் கலாச்சாரச் சந்திப்பு நிலையமும், கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களமும், கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களின் ஒன்றிணைந்த பணியகமும் இணைந்து ஏற்பாடு செய்த நூல் ஆய்வினையும் சுவிஸ் நிதியினையும் அன்பளிப்பாகப் பெற்றுக் கொண்டது.
- ★ சுவிஸில் தமிழர்கள் இருபது வருடம் எனும் நிகழ்வில் முடிவில்லாத முகாரிகள்.
 என் வாழ்வு உன்னோடு தான் எனும் சிறுகதைகள், தமிழ் கற்றுக் கொண்ட சுவிஸ் மொழி பெயர்ப்பாளர்களால் ஜேர்மன் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டு, ஜேர்மன் மொழி பேசும் சுவிஸ் மக்கள் முன்னிலையில் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. இந்த நிகழ்வினையும் பேர்ண் மாநில அரசு திணைக்களங்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தன.
- ★ நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் அவுஸ்ரேலியா, பிரித்தானியா, சுவிஸில் லுசர்ண், பேர்ண் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்று வாசகர்களின் ஏகோபித்த வரவேற்பைப் பெற்றது.
- ★ ஜேர்மனி - பிராங்பேர்ட் நகரில் ஆசிரியருக்கு பாராட்டு விழா நடத்தப்பட்டது.

- ★ தமிழ்ஒலி வானொலியில் திரு. சின்னக்குட்டி தயாநிதி அவர்களால் அனைத்துக் கதைகளும் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டது.
- ★ TBC வானொலியில் திரு. ஜமுனா ராஜேந்திரன், திரு. S.K. ராஜன் ஆகியோரால் விமர்சன ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டது.
- ★ வீரகேசரி, தினக்குரல், தினமுரசு, அமுது, ஆதவன் ஆகிய இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும், ஈழமுரசு, ஈழநாடு, உயிர்நிழல், எக்ஸில், வண்ணை, ஆகிய பிரான்ஸ் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும், இளைஞன், மண் எனும் ஜேர்மனிய சஞ்சிகைகளிலும், கல்கண்டு, ராணி, தினத்தந்தி, தினகரன் ஆகிய தமிழக சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளிலும், மேகம், புதினம் ஆகிய பிரித்தானிய சஞ்சிகை, பத்திரிகையிலும், கனடா உதயன் பத்திரிகையிலும், நூலின் விமர்சனங்களும், செய்திகளும் வெளிவந்து பெருந்தொகை வாசகர்களைப் பெற்றுக் கொண்டது.
- ★ பாண்டிச்சேரி அரசின் விசேஷ தெரிவின் பெயரில் சன சமூக நிலையங்களுக்காக இந்த நூல்கள் வாங்கப்பட்டன.
- ★ ‘பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன’ விற்பனையில் பெருவெற்றி பெற்று, இரண்டாவது பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

கல்லாறு

சதீஸ்

என்னுடைய வாசகர். வாசகர் என்ற முறையில் எங்கள் சந்திப்பு நிகழ்ந்துள்ளது. இந்தப்

‘பனிப்பாறைகளும் சுடுகின்றன’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பை படித்தபின் எனக்குள் ஒரு ரசாயன மாற்றமே நிகழ்ந்தது.

ஆமாம், நான் இவரது ரசிகனாக

மாறிவிட்டேன். என் இதயத்தில் இவ்வளவு விரைந்து ஏக்கர் கணக்கில் இடம் பிடிப்பார் என்று நான் கணித்தேனில்லை.

இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பை ஏற்காட்டில் வைத்து படிக்கும்போது நல்ல குளிர். (16 டிகிரி.) படித்தபின் இதை மீறிய குடு என் உள்ளத்தில். இந்தக் கதகதப்பு ‘சுடும் பனிப்பாறை’களால் உருவான ஒன்று.

ஒவ்வொரு கதையையும் படிக்கப் படிக்க இதயம் கனத்துப்போகிறது. இவருக்கு உடம்பு சுவிஸ்ஸில் என்றாலும் நினைவெல்லாம் பிறந்த மண்ணின் மீதுதான்! தம்மின மக்கள்மீது எழும் அன்பினை, அழுதுவடியாமல் அற்புதமாகப் படைத்திருக்கிறார், சதீஸ்.

வயதுக்கு மீறிய சிந்தனைகள். மிகைப்படுத்தப்படாத யதார்த்தமான நடை. கதை சம்பவங்கள் இதயத்தில் ‘பச்சக்’ என்று ஒட்டிக்கொள்கின்றன.

வாருங்கள் நண்பர்களே, இந்தக் கல்லாறு சதீஸைக் கைகுலுக்கி வரவேற்போம்!

லேனா தமிழ்வாணன்,
பதிப்பாசிரியர்.